

RADĪŠANAS STĀSTS

EMANUELA SVEDENBORGĀ IZSKAIDROTS

RADIŠANAS STĀSTS

EMANUELA SVEDENBORGA IZSKAIDROTS

NO LATĪŅU ORIGINĀLA TULKOJIS
R. GRĀVA

LATVJU JAUNĀS BAZNĪCAS IZDEVUMS
A.S.V. • 1960

*

Šajā izdevumā saglabātas visas oriģinālā izdevuma rakstības un stila īpatnības arī tur,
kur tās neatbilst mūsdienu latviešu valodā pieņemtajām normām.

* * *

Garīgums.lv

Šo grāmatu varat lejuplādēt lapā www.garigums.lv
E-pasts: garigums@gmail.com

ATSEGTI
DEBEŠĶĪGI NOSLĒPUMI
KAS IR
SVĒTAJOS RAKSTOS
JEB
KUNGA VĀRDĀ

Še vispirms, kas
RADĪŠANAS GRĀMATĀ

Līdz ar Brīnumlietām,
Kas redzētas
Garu Pasaulē un Eņģeļu Debesī

PIRMĀ DAĻA
1749

•

Arcana COELESTIA
QUAE IN
SCRIPTURA SACRA
SEU
VERBO DOMINI

SUNT, DETECTA:
Hic Primum quae in
G E N E S I

Una cum Mirabilibus
Quae vifa funt
In Mundo Spirituum, & in Coelo Angelorum

PARS PRĪMA
MDCCXLIX

*

*Dzenieties papriekš pēc Dieva valstības,
un tās taisnības,
un viss jums taps piemests.
Mateja ev. 6,33*

SATURS

RADIŠANAS STĀSTS	1
SATURS	4
TULKOTĀJA PRIEKŠVārDS	5
PIRMĀS MOZUS GRĀMATAS PIRMĀ NODAĻA	7
Radišanas grāmata	7
Pirmā nodaļa	8
Saturs	9
Iekšējais saturs	9
PIRMĀS MOZUS GRĀMATAS OTRĀ NODAĻA	22
Otrā nodaļa	22
Saturs	23
Iekšējais saturs	23
18.–25. pants	32
Saturs	32
Iekšējais saturs	32
Par cilvēka Uzmodināšanu no mirušiem, un viņa ieiešanu mūžīgā dzīvībā	37

TULKOTĀJA PRIEKŠVārds

PUBLICĒJOT ŠO GRĀMATIŅU — PIRMĀS divas nodaļas no Emanuēla Svedenborga kapitāldarba “Debešķīgie Noslēpumi” — var rasties jautājums, kāda nozīme ir izdot visa lielā darba vietā šo sīko fragmentu. Mums tomēr šķiet, ka arī tam ir liela vērtība par sevi.

Pirmkārt, šīs divas nodaļas var radīt nopietnā lasītājā vēlēšanos turpināt lasīšanu kādā citā valodā, kurā dabūjams viss darbs, un šādā kārtā iepazīties pilnībā ar šo jauno Dievišķo Atklāsmi.

Otrkārt, tās sniedz, sākot jau no pirmās lappuses, jaunas un dziļas garīgas patiesības, kuras padarīs lasītāju bagātāku, ja vien viņš gribēs tās nopietni pārdomāt.

Treškārt, ja arī šo divu nodaļu ir daudz par maz, lai ievadītu lasītāju Svēto Rakstu dziļākā izpratnē, tomēr tās var sniegt vismaz pārliecību, ka tajos tiešām ir burtā nesaredzams iekšējs saturs, kas runā vienīgi par garīgām un debešķīgām lietām, un ka tādējādi tie ir patiesi svēts un dzīvs Dieva Vārds — nevis tikai tradīcijas pēc godā turams dievbijīgu autoru rakstu krājums un senlaiku uzskatu atspoguļojums..

Ceturtkārt, stāsts par Radišanu ir Bībeles šķietami vārīgākā vieta, pret kuru tāpēc vērsas, no vienas puses, neticīgo materiālistu uzbrukumi, uzrādot tā zinātnisko nepareizību; un no otras, arī materiālistiski ievirzītās teoloģijas tā sauktā tekstu kritika, kura redz Bībelē vienīgi tās ētiskās un kultūrvēsturiskās vērtības.

Šī kritika iesākās ar to, ka 1753. g. franču ārsts Žans Astriks norādīja uz kādu īpatnēju apstākli, proti, ka pirmajās divās Bībeles nodaļās sniegti it kā divi atšķirīgi radišanas stāsti — pie kam pirmajā nodaļā Radītājs viscaur apzīmēts ar vārdu ‘Dievs’, bet otrajā, sākot ar 4. p. ‘Jehova Dievs’. No tam Astriks sprieda, ka še darīšana ar diviem viens no otra neatkarīgiem rakstu avotiem, kas vēlāk apvienoti it kā vienā stāstā, un apzīmēja tos vienu par ‘Elohistu’ — pēc ebr. vārda Elohim (= Dievs), un otru par ‘Jāvistu’ — pēc vārda Jāve (jeb Jehova). Pieņemot bez kāda pierādījuma šo Astrika hipotēzi it kā par zinātnisku patiesību, teologi kopš tā laika pūlējušies noskaidrot, kuri Bībeles teksti nākot no viena, un kuri no otra iedomātā avota — kas tādējādi abi tiek uzskatīti par tīri cilvēciskiem.

Bet izrādās, ka Dievišķā Gādība šo cilvēku dabīgā prāta spekulāciju bija paredzējusi jau agrāk. 1749. g., tātad četrus gadus pirms Astrika, Svedenborgs Dievišķā uzdevumā publicēja “Debešķīgo Noslēpumu” pirmo sējumu, kurā ir runa par Radišanas (jeb I. Mozus) grāmatas 1–15. nod., sniegts to iekšējais saturs un līdz ar to izskaidrotas nupat minētās Radišanas stāsta īpatnības.

Ar to nu šis Stāsts, kā arī visa Vecā un Jaunā Derība, pacelts debešķīgā gaismā pāri ikvienai cilvēciskai kritikai — gluži kā aprakstīts pravietiskajā vīzijā (Apok. 12. nod. 8), kur ‘sieva’ dzemdē ‘dēlu’ ko ‘pūķis’ taisās aprīt, un kas tāpēc tiek ‘aizrauts pie Dieva’. ‘Zinātniskās’ kritikas pūķim, jeb dabīgā cilvēka prātam, kas, atzīdams vienīgi dabīgo un juteklisko, grib pakļaut savam spriedumam arī visu garīgo un debešķīgo, un to tādējādi ‘aprīt’ jeb noliegt, tiek atstāts kailais burts, ar kuru tas var rīkoties pēc patikas, nepavisam nekaitējot tajā ietvertai dziļākai patiesībai. Tādā kārtā visa šķietami zinātniskā kritika top par tukšu salmu kulšanu, no kuras nevienam nav nekāda labuma.

Viss “Areana Coelestia” pirmizdevums latīņu valodā aptver 8 lielus sējumus (kopā 4557 lappuses jeb 10837 numurētus paragrāfus) un izdots 1749–1756. gadā. Tajā sniegts tekošā veidā pirmo divu Mozus grāmatu — pantu pa pantam un teikumu pa teikumam — iekšējais saturs, līdz ar neskaitāmām paralēlām vietām no visa Vecās un Jaunās Derības Vārda.

Pašreiz “Swedenborg Society” Londonā izdod šo darbu trešo reizi tai pašā valodā. Tulkots tas ir arī angļu, franču, holandiešu un vācu valodās. Bez tam vēl Jaunās Baznīcas grupa “The Lord’s New Ghurch, Which Is Nova Hierosolyma” (Bryn Athvn, Pa., U.S.A.) nesēn izdevusi “Arcana Coelestia” pirmizdevuma 1. sējuma fotolitogrāfisku reprodukciju, kurā redzamas arī visas oriģināla īpatnības (sevišķi, zīmējoties uz lielo burtu lietošanu), kuras vēlākie izdevēji dažkārt ignorējuši.

“Radišanas Stāsts” pirmo reizi latvju valodā izdots 1927. gadā — tulkojumā no vācu valodas. Pašreizējais otrais izdevums ir pilnīgi par jaunu tulkots no nupat minētā reproducētā latīņu pirmizdevuma.

Svedenborga Rakstu tulkošana nav viegls darbs, jo prasa precizitāti, kas ne ikreiz savienojama ar pietiekami labu un skaidru tulkojuma valodu. Tā kā ikviena brīvāka izteiksme var viegli novirzīties no oriģināla domas, tad arī šis tulkojums var likties vietām pasmags un neveikls; uzskatīju tomēr par pirmo pienākumu turēties tuvāk oriģinālam un sniegt nevis vieglu lasāmo, bet iespējami pareizu tulkojumu.

Sevišķas grūtības šīnī ziņā sagādā, tā saucamie sinonīmi jeb vārdi ar ļoti tuvu vai pat šķietami

vienādu nozīmi, kuri tomēr lietoti izšķirīgi, un kuriem dažkārt nav katram atbilstoša vārda latvju valodā. Tā, 'terra' un 'humus' abi tulkoti kā 'zeme' — pirmais teritoriālā nozīmē (kā mēs latviski sakām, piem., Kurzeme, Vāczone u.c.), un otrais kā augsne vai materiāls (piem., 'zemes pišļi'). Šādos gadījumos retāk sastopamajam vārdam ir pievienota attiecīga piezīme.

Allaž esmu centies vienu un to pašu oriģināla vārdu tulkot ar vienu un to pašu latviešu vārdu. Tā, 'animal' ikreiz tulkots 'dzīvnieks', bet 'bestia' — tāpat kā Bībelē — 'lops', lai gan arī šo var tulkot ar 'dzīvnieks'. Bet ir arī otrādi, kad vienādas izcelsmes vārdi jātulko dažādi, piem. 'gloria' — godība, bet 'glorificare' — paaugstināt (godībā celt), tāpat arī 'glorificatio' — paaugstināšana. 'Scientia' allaž tulkots 'zināšana', un nozīmē visu, ko cilvēks zina (nevis 'zinātņi' šī vārda specifiskā nozīmē); bet 'scientifica' (paretam arī vsk. 'scientificum'), ar ko domātas atsevišķas atmiņā uzņemtas lietas (galvenokārt no Vārda burta) — 'zināšanas' (dsk.). Jaunākie angļu tulkotāji to apzīmējuši (saskaņā ar 27. nr.) 'memory knowledges' (atmiņas zināšanas), bet vācu — vienkārši 'das Wissen'. Kur precīzāks kāda vārda tulkojums likās tekstā neērts, tur tas sniegts iekavās. Atsevišķās vietās, kur pietiekami atbilstošs latviešu vārds neradās, sniegts arī latīņu vārds.

Citētie Bībeles teksti nav ņemti no parastā Bībeles tulkojuma, nedz arī speciāli tulkoti no grieķu un ebreju valodas, bet sniegti no Svedenborga latīņu tulkojuma — kāpēc arī tie vietām izšķiras no parastā Bībeles teksta. Katram citātam tomēr autors pats norādījis vietu, kur tas Bībelē atrodams, tā ka ikviens lasītājs var pats tos uzmeklēt un salīdzināt. Citātos iesprausto daudzpunktu (...) oriģinālā nav; tāpat nav arī vienkāršo pēdiņu (‘ ’) atsevišķiem izskaidrojamiem vārdiem un teikumam daļām. Arī visas piezīmes ir tulkotāja pieliktas. (...)

Bez šaubām, arī šinī, tāpat kā katrā cilvēciskā darbā, neskatoties uz visu rūpību, kas tam pielikta, var rasties savi trūkumi un nepilnības. Ja kādreiz nākamais tulkotājs pratīs tos novērst, par to tikai priecātos.

Izsaku sirsnīgu pateicību visiem, kas ar ziedojumiem atbalstījuši šī darba izdošanu, un sevišķi manam pašai izlēdzīgajam līdzstrādniekam J. Kreicbergam par visu tehnisko darbu veikšanu.

Dziļā pateicībā mūsu Kungam par vēlējumu līdzdarboties Viņa Otrajā Atnākšanā, un izlūdzoties šim darbam Viņa svētību, veltīju to saviem tautiešiem dzimtenē un svešumā.

Tulkotājs
Pikesville, Md., U.S.A.
1960. gada septembrī

Šai grāmatā lietotie saīsinājumi:

vsk. = oriģinālā attiecīgais vārds ir vienskaitlī.

dsk. = oriģinālā attiecīgais vārds ir daudzskaitlī.

lat. = latīniski

angl. = angļiski

vāc. = vāciski

P.P. = "Praviešu un Psalmu Īss Izskaidrojums"

RADIŠANAS STĀSTS

PIRMĀS MOZUS GRĀMATAS PIRMĀ NODAĻA

RADIŠANAS GRĀMATA

I Ka Vecās Derības Vārds satur sevī debess noslēpumus, un visas un katra atsevišķā lieta tajā attiecas (raugās) uz Kungu, Viņa Debesei, Baznīcu, Ticību un tās lietām, to neviens mirstīgais burtā neredz (neuztver). Jo burtā jeb burtiskajā saturā ikviens redz tikai, ka tas vispār attiecas uz Jūdu Baznīcas ārieni — lai gan tajā it visur ir iekšējas lietas, kas ārienē nekur nav redzamas, atskaitot pavisam nedaudzas, ko Kungs atklājis un izskaidrojis Apustuļiem; piemēram, ka Upuri nozīmē Kungu; Kanaanas Zeme un Jeruzaleme — Debesei; kālabad to mēdz saukt par debešķīgo Kanaanu un Jeruzalemi; tāpat arī par Paradīzi.

II Bet ka visas un katra atsevišķā, pat vissīkākā, lieta tajā, līdz pat vismazākajai iotai, apzīmē un ietver sevī garīgas un debešķīgas lietas, par to Kristīgā Pasaule ir vēl līdz šim dziļā neziņā, kāpēc arī Vecā Derība tai maz rūp. Tomēr jau no tam vien /kristieši/ varētu to zināt, ka Vārda — tāpēc ka tas ir Kunga un no Kunga — nemaz nebūtu, ja tas iekšēji nesaturētu tādas lietas, kas pieder pie Debess, Baznīcas un Ticības, jo citādi to nevarētu saukt par Kunga Vārdu, nedz arī teikt, ka tajā ir kaut kāda dzīvība; jo — no kam tad ir dzīvība, ja ne no tā, kas pie dzīvības pieder; tas ir, ja visas un katra atsevišķā lieta tajā neattiektos uz Kungu, Kurš ir pati īstenā dzīvība? Tāpēc neviena lieta, kas iekšēji neattiecas (neraugās) uz Viņu, nav dzīva; un pat neviens vārds Vārdā, kurš neietver Viņu, vai savējā veidā uz Viņu neattiecas, nav dievišķs.

III Bez šādas Dzīvības Vārds burta ziņā ir nedzīvs; jo ar Vārdu ir tāpat kā ar cilvēku, kurš — kā tas Kristīgajā Pasaulē zināms — ir Ārējs un Iekšējs. Ārējais cilvēks, ja tas no Iekšējā šķirts, ir ķermenis, un tādējādi nedzīvs; bet Iekšējais ir tas, kas dzīvo, un liek (dod) dzīvot Ārējam. Iekšējais cilvēks ir viņa dvēsele. Tā arī Vārds burta ziņā vien ir tikpat kā ķermenis bez dvēseles.

IV No burtiskā satura vien, ja prāts tam pieķeras, nekur nav redzams, ka /Vārdā/ ir tādas lietas. Piemēram, šajās pirmajās Radišanas (lat.: Genesis = tapšana; 1. Mozus gr.) grāmatas /nodaļās/ no burtiskā satura nekur nav nojaušams, ka runa būtu par ko citu, nekā par Pasaules Radišanu un Ēdenes Dārzu, ko sauc par Paradīzi; tad vēl par Ādamu kā pirmo radīto cilvēku. Kurš iedomājas tur ko citu? Bet ka šīs lietas satur noslēpumus, kas vēl nekur nav atklāti, būs pietiekami skaidrs no sekojošā /iztīrījuma/; un proti, ka Pirmajā Radišanas grāmatas Nodaļā, tās iekšējā saturā, vispār ir runa par cilvēka JAUNRADIŠANU jeb viņa ATDZEMDINAŠANU, un atsevišķi — par Visseno Baznīcu, un proti tā, ka tur nav ne mazākā vārda, kas /kaut ko/ neattēlotu, neapzīmētu un sevī neietvertu.

V Bet ka tā ir, to neviens mirstīgais nekad nevarētu zināt citādāk, kā vien no Kunga. Tāpēc man jau iepriekš ļauts darīt zināmu, ka, Kunga Dievišķās Žēlsirdības pēc, /man/ vēlēts nu jau vairākus gadus pastāvīgi un nepārtraukti būt Garu un Eņģeļu sabiedrībā, dzirdēt viņus runājam un arī pašam ar viņiem runāt. Šādā kārtā /man/ vēlēts dzirdēt un redzēt apbrīnojamas lietas viņā dzīvē, kas nekad neviena cilvēka zināšanā nedz iedomā nav nākušas. Mani tur pamācīja par dažādām Garu sugām, par dvēseļu Stāvokli pēc nāves, par Elli jeb neticīgo nožēlojamo stāvokli, par Debesei jeb ticīgo visai laimīgo stāvokli; bet galvenokārt par ticības Mācību, ko atzīst visā Debesei. Par šīm lietām, Kunga Dievišķās Žēlsirdības pēc, turpmāk būs vairāk pateikts. (Oriģinālā viss līdzšinējais teksts iespiests kursīvā.)

*

PIRMĀ NODAĻA

1. Iesākumā DIEVS radīja Debesi un Zemi.
2. Un Zeme bija tukšība un necība, un tumsa /bija/ pār bezdibeņa seju (dsk.); un DIEVA Gars rosījās pār ūdeņu seju.
3. Un DIEVS sacīja: Lai ir Gaisma, un tapa Gaisma.
4. Un DIEVS redzēja Gaismu labu esam. Un DIEVS izšķīra gaismu no tumsas.
5. Un DIEVS nosauca Gaismu par Dienu, un Tumsu nosauca par Nakti. Un bija vakars, un bija rīts, pirmā Diena.
6. Un DIEVS sacīja: Lai ir Izplatījums ūdeņu starpā, un lai tas izšķir ūdeņus /no/ ūdeņiem.
7. Un DIEVS darīja to Izplatījumu, un izšķīra ūdeņus, kas zem izplatījuma, no ūdeņiem, kas virs izplatījuma; un tā notika.
8. Un DIEVS nosauca Izplatījumu par Debesi. Un bija vakars, un bija rīts, otrā Diena.
9. Un DIEVS sacīja: Lai krājas Ūdeņi zem debess vienā vietā, un lai parādās Sausums; un tā notika.
10. Un DIEVS nosauca Sausumu par Zemi, un ūdeņu krājumu nosauca par Jūru (dsk.). Un DIEVS redzēja to labu esam.
11. Un DIEVS sacīja: Lai Zeme uzdiedzē maigu Zāli; Zāli, kas sēj sēklu; /un/ Augļu kokus (vsk.), kas nes augļus (vsk.) pēc savas sugas, kuros ir viņu sēkla, virs zemes; un tā notika.
12. Un Zeme izdeva maigu zāli; zāli, kas sēj sēklu, pēc savas sugas; un kokus (vsk.), kas nes augļus (vsk.), kuros ir viņu sēkla, pēc savas sugas. Un DIEVS redzēja to labu esam.
13. Un bija vakars, un bija rīts, trešā Diena.
14. Un DIEVS sacīja: Lai ir Spīdekļi debesu izplatījumā, izšķirt Dienu no Nakts; un tiem būs būt par zīmēm, un noteikt laikus, un dienas, un gadus.
15. Un tiem būs būt par Spīdekļiem debesu izplatījumā, dot gaismu virs zemes; un tā notika.
16. Un DIEVS darīja divi lielus Spīdekļus, lielo Spīdekli dienu valdīt, un mazāko Spīdekli nakti valdīt, un Zvaigznes.
17. Un DIEVS lika tos debesu Izplātījumā, dot gaismu virs zemes.
18. Un valdīt dienā un nakti, un izšķirt gaismu no tumsas. Un DIEVS redzēja to labu esam.
19. Un bija vakars, un bija rīts, ceturta Diena.
20. Un DIEVS sacīja: Lai ūdeņi izdod Rāpuļus (vsk.), dzīvas dvēseles (vsk.); un Putni (vsk.) lai lido pār zemi, pār debesu izplatījuma seju (dsk.).
21. Un DIEVS radīja lielās Valzivis, un ikvienu dzīvu dvēseli, kas rāpo, ko ūdeņi izdeva, pēc viņu sugām; un ikvienu spārnotu Putnu pēc viņa sugas. Un DIEVS redzēja to labu esam.
22. Un DIEVS tos svētīja, sacīdams: Augļojieties un vairojieties, un piepildiet ūdeņus jūrās; un putni (vsk.) lai vairojas virs zemes.
23. Un bija vakars, un bija rīts, piektā Diena.
24. Un DIEVS sacīja: Lai Zeme izdod dzīvas dvēseles (vsk.), pēc viņu sugām; Lopus (vsk.), un kas kust, un tās zemes Zvērus (vsk.), pēc viņu sugām; un tā notika.
25. Un DIEVS darīja zemes Zvērus (vsk.) pēc viņu sugām, un Lopus (vsk.) pēc viņu sugām, un ikvienu zemes rāpuli pēc viņa sugas. Un DIEVS redzēja to labu esam.
26. Un DIEVS sacīja: Darīsim Cilvēku mūsu Attēlā, pēc mūsu līdzības; un tiem būs valdīt pār jūras zivīm, un pār debesu putniem (vsk.), un pār lopiem (vsk.), un pār visu zemi, un pār ikvienu rāpuli, kas virs zemes rāpo.
27. Un DIEVS radīja Cilvēku /savā/ paša attēlā, Dieva attēlā Viņš to radīja; vīrieti un sievieti Viņš tos radīja.
28. Un DIEVS tos svētīja, un DIEVS tiem sacīja: Augļojieties un vairojieties, un piepildiet zemi, un pakļaujiet to; un valdiet pār jūras zivīm, un pār debesu putniem (vsk.), un pār visu dzīvu, kas virs zemes rāpo.
29. Un DIEVS sacīja: Redzi, Es dodu jums visu zāli, kas sēj sēklu, kas pa visas zemes seju (dsk.), un ikvienu koku, kuram augļi; koki (vsk.), kas izdod sēklu, lai ir jums par barību.
30. Un ikvienam zemes Zvēram, un ikvienam debesu Putnam, un ikvienam rāpulim virs zemes, kam dzīva dvēsele, visu zāles zaļumu par ēdamo; un tā notika.
31. Un DIEVS redzēja visu, ko bija darījis, un redzi, /tas bija/ ļoti labs. Un bija vakars, un bija rīts,

sestā Diena.

SATURS

6. Ar sešām Dienām jeb Laikiem, kas ir tikpat daudz cits citam sekojoši cilvēka *Atdzemdīšanas* Stāvokļi, vispār ir tā:

7. *Pirmais* Stāvoklis ir tas, kas ir papriekš, tiklab sākot no bērnības, kā arī īsi pirms *Atdzemdīšanas*, un nosaukts par ‘tukšību, niecību un tumsu’. Un pirmā rosība (kustība), kas ir Kunga Žēlsirdība, ir ‘Dieva Gars, kas rosījās par ūdeņu seju’ (dsk.).

8. *Otrais* Stāvoklis ir, kad tiek izšķirts, kas ir Kunga, no tā, kas ir cilvēka paša. Kas ir Kunga, Vārdā nosaukts par ‘pārpalikumiem’, un tie ir galvenokārt ticības Atziņas, kuras cilvēks kopš bērnības mācījies. Tās tiek glabātas un netop redzamas, pirms cilvēks nāk šai stāvoklī. Šis stāvoklis pašlaik reti iestājas bez kārdinājumiem (pārbaudījumiem), nelaimēm un bēdām, no kam ķermeniskās un pasaulīgās, tātad cilvēka paša /rosmes/ apirst (dus) un it kā nomirst. Tā ārējā cilvēka piederumi tiek šķirti no iekšējā piederumiem. Iekšējā cilvēkā ir pārpalikumi, ko Kungs tajā glabā līdz šim laikam /t.i., otrajam stāvoklim/ un šai noderībai.

9. *Trešais* ir /grēku/ Nožēlošanas Stāvoklis, kurā cilvēks no /sava/ iekšējā cilvēka runā bijīgi un padevīgi, un veic labu, līdzīgu labprātības darbiem, bet kas tomēr ir /vēl/ nedzīvs (nedzīvināts), tāpēc ka viņš domā /darām to/ no sevis paša. Šis labais nosaukts par ‘maigu zāli’, tad par ‘sēklas /sējēju/ zāli’, un beidzot par ‘augļu koku’.

10. *Ceturtais* Stāvoklis ir, kad cilvēku ierosmina Mīlestība un apgaismo Ticība. Viņš gan jau agrāk runāja bijīgi un veica labu, bet kārdināšanu un spaidu (šauruma) stāvoklī būdams, nevis ticības un labprātības pēc. Tāpēc šis /proti, mīlestība un ticība/ tagad tiek aizdedzināts iekšējā cilvēkā un nosaukts par ‘diviem spīdekļiem’.

11. *Piektais* Stāvoklis ir, kad cilvēks runā no ticības, un aiz tās nostiprinās patiesajā un labajā. Ko viņš tad veic, tas ir dzīvs (dzīvināts), un nosaukts par ‘jūras zivīm’ un ‘debesu putniem’.

12. *Sestais* Stāvoklis ir, kad cilvēks ticības un no tās /izrietošas/ mīlestības pēc runā patieso un dara labo. Ko viņš tad veic, tas nosaukts par ‘dzīvu dvēseli’ un ‘lopu’. Un tā kā viņš tad sāk darboties reizē kā no ticības, tā arī aiz mīlestības, tad viņš top par Garīgu cilvēku, kas nosaukts par ‘attēlu’. Viņa garīgo dzīvību iepriecina un uztur tas, kas pieder pie ticības Atziņām un labprātības Darbiem — kas nosaukts par ‘viņa barību’; un viņa dabīgo dzīvību iepriecina un uztur ķermeniskas un jutekliskas lietas — no kam izceļas cīņa, līdz kamēr valda mīlestība un top debešķīgais cilvēks.

13. Ne visi atdzemdīnāmie nonāk līdz šim stāvoklim, bet daži, un lielākā daļa pašlaik tikai līdz pirmajam; daži tikai līdz otrajam; daži līdz trešajam, ceturtajam, piektajam; retais līdz sestajam; un gandrīz neviens līdz septītajam.

IEKŠĒJAIS SATURS

14. Turpmākajā ar KUNGU domāts vienīgi pasaules Glābējs Jēzus Kristus, un tiek saukts par Kungu vien bez pārējiem vārdiem. Par Kungu Viņu atzīst un kā Kungu pielūdz visā Debesi, tāpēc ka Viņam ir visa vara debesīs un virs zemes. Viņš arī pavēlēja /Sevi tā saukt/ sacīdams: “*Jūs saucat Mani par Kungu un sakāt pareizi, jo Es esmu*” (Jāņa 13,13). Un mācekļi pēc augšāmcelšanās /arī/ uzrunāja Viņu par Kungu.

15. Visā Debesī neviens nezina citu Tēvu, kā vien Kungu, tāpēc ka Viņš ir viens — kā Pats sacīja: “*Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; ... Filips saka: Parādi mums Tēvu, ... Jēzus viņam saka: Tik ilgi Es esmu ar jums, un tu Mani nepazīsti, Filip? Kas Mani redz, tas redz Tēvu. Kā tad tu saki: parādi mums Tēvu? Vai tu netici, ka Es esmu Tēvā, un Tēvs ir Mani? ... Ticiet Man, ka Es esmu Tēvā, un Tēvs ir Mani*” (Jāņa 14,6.8–11). (14. un 15. paragrāfi oriģinālā iespiesti kursīvā.)

16. 1. p. *Iesākumā Dievs radīja Debesi un Zemi*. Par ‘Iesākumu’ sauc Visseno laiku; Praviēšos tas bieži nosaukts par ‘Sendienām’ un arī par ‘mūžības Dienām’. ‘Iesākums’ ietver arī cilvēka atdzemdīšanas pirmo Laiku, jo tad viņš par jaunu piedzimst un saņem dzīvību. Pašu Atdzemdīšanu tāpēc sauc

par cilvēka Jaunradišanu. 'Radīt', 'Veidot' un 'Darīt' /jeb taisīt/ pravietiskajos rakstos nozīmē Atdzemdināt, /tomēr/ar izšķirību. Piemēram Jezajas gr.: "Ikvienu, kas nosaukts manā vārdā, un ko esmu radījis savai godībai, ko esmu veidojis, ko arī taisījis" (43,7). Tāpēc Kungu sauc par Pestītāju, Veidotāju no mātes miesām, Taisītāju un arī Radītāju, piemēram tai pašā Pravietī: "Es esmu Jehova, jūsu Svētais, Izraēla Radītājs, jūsu Kēniņš" (43,15). Un Dāvids saka: "Radīta tauta slavēs Jah" (Ps. 102,19). Turpat: "Tu izsūti savu garu, viņi taps radīti, un Tu atjauno zemes seju (dsk.)" (Ps. 104,30). Ka 'Debess' nozīmē Iekšējo cilvēku, un 'Zeme' — Ārējo pirms atdzemdīšanas, būs redzams turpmāk.

17. 2. p. *Un Zeme bija tukšība un niecība, un tumsa /bija/ pār bezdibeņa seju (dsk.); un Dieva Gars rosījās pār ūdeņu seju.* Cilvēks pirms atdzemdīšanas nosaukt par 'tukšu un niecīgu Zemi'; arī par 'Zemi', kurā nekas labs un paties nav iesēts; par 'Tukšu', kur nav nekā laba; un 'Niecīgu', kur nav nekā patiesa. No tam arī 'Tumsa' jeb trulums un nezināšana, zīmējoties uz visu, kas pieder pieticības Kungam, tamlīdz arī uz visu, kas pieder pie garīgas un debešķīgas dzīvības. Šo cilvēku Kungs apraksta Jeremijas gr.: "Stulba ir mana tauta, Mani viņi nepazīst; mulži dēli viņi ir un nesaprašas. Gudri ļaunu darīt, bet labu darīt nezina. Es uzlūkoju **Zemi**, un redzi, tukšība un niecība; un **Debesis**, un nav to Gaismas" (4,22.23.25).

18. 'Bezdibeņa seja' (dsk.) ir viņa Iekāres un no tām izrietošās Nepatiesības, no kurām un kurās viņš ir viss; kurš cilvēks — tā kā viņā nemaz nav gaismas — ir tikpat kā bezdibenis jeb kāds tumšs juklis. Tādi cilvēki arī bieži nosaukti Vārdā par 'bezdibeņiem' un 'jūras dziļumiem', kas pirms atdzemdīšanas tiek 'nosusināti' jeb 'izpostīti'. Piemēram Jezajas gr.: "Uzmosties kā sendienās, mūžības (dsk.) paaudzēs! Vai Tu nenosusini jūru, lielā bezdibeņa ūdeņus, un nepadari jūras dziļumus par ceļu, lai atpestītie pāri ietu? Jehovas atpestītie griežas atpakaļ" (51,9–11). No Debess aplūkots, tāds cilvēks arī izskatās līdzīgs melnai masai, kurā nav nekā dzīva. Šajos pašos vārdos vispār ietverta cilvēka Izpostīšana, par ko praviešos vairāk /rakstīts/, kas notiek pirms atdzemdīšanas; jo pirms cilvēks spēj zināt, kas ir paties, un tikt no labā ierosmināts, ir novēršami kavēkļi un pretešķības. Tādējādi vecajam cilvēkam jānomirst, pirms jaunais var tikt ieņemts.

19. Ar 'Dieva Garu' domāta Kunga Žēlsirdība, par ko izteikta 'rosīšanās' (attiecīgais ebreju vārds nozīmē tiklab rošanos, kā arī perēšanu) — kā vista mēdz /perēt/ pār olām — šinī gadījumā pār to, ko Kungs cilvēkā glabā un kas bieži Vārdā nosaukts par 'Pārpalikumiem'; tie ir patiesā un labā Atziņas, kas nekad nenāk dienas gaismā, pirms ārējais (dsk.) nav izpostīts. Šis Atziņas nosauktas par 'ūdeņu sejām'.

20. 3. p. *Un Dievs sacīja: Lai ir Gaisma, un tapa gaisma.* Pirmais /stāvoklis/ ir, kad cilvēks sāk zināt, ka labais un patiesais ir kaut kas augstāks. Gluži ārēji cilvēki pat nezina, kas ir labais un patiesais; jo visu, kas pieder pie patmīlības un pasaules mīlestības, viņi uzskata par labu; un visu, kas šīs mīlestības sekmē, viņi uzskata par patiesu, tādējādi nezinādami, ka šis labais ir ļauns un šis patiesais ir nepaties. Bet kad cilvēks par jaunu tiek ieņemts, tad tikai viņš sāk zināt, ka viņa labais (dsk.) nav labs; un nākdams vēl vairāk gaismā, sāk zināt, ka ir Kungs, un ka Kungs ir pats labais un patiesais. Ka cilvēkam ir jāzina, ka ir Kungs, to Viņš pats saka Jāņa ev.: "Ja jūs neticat, ka Es esmu, jūs mirstit savos grēkos" (8,24); tālāk, ka Kungs ir pats labais jeb dzīvība, un pats patiesais jeb gaisma, un tādējādi, ka nav nekāda labā un patiesā, kā vien no Kunga, arī Jāņa ev.: "Iesākumā bija vārds, un vārds bija pie Dieva, un Dievs bija vārds. Viss ir darīts ar Viņu, un bez Viņa nekas nav darīts, kas ir darīts. Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma. Bet gaisma spīd tumsībā ... Viņš bija patiesā gaisma, kas apgaismo ikvienu cilvēku, kurš nāk pasaulē" (1,1.3.4.9).

21. 4. un 5. p. *Un Dievs redzēja Gaismu labu esam. Un Dievs izšķīra Gaismu no tumsas. Un Dievs nosauca Gaismu par Dienu, un Tumsu nosauca par Nakti.* Par 'gaismu' sacīts, ka tā laba, tāpēc, ka tā ir no Kunga, Kurš ir pats labais. 'Tumsa' ir, kas cilvēkam, pirms viņš par jaunu tiek ieņemts un piedzimst, izlikās kā gaisma — tāpēc ka ļaunais izlikās labs, un nepatiesais paties — bet tas ir tumsa un ir cilvēka pašdabas piederumi, kas /viņā/ paliek. Viss, kas vien ir Kunga, tiek pielīdzināts 'Dienai', tāpēc ka tas ir gaismas piederums; un viss kas vien ir cilvēka paša, tiek pielīdzināts 'Naktij', tāpēc ka tas ir krēslas piederums. Tā vairākkārt Vārdā.

22. 5. p. *Un bija vakars, un bija rīts, pirmā diena.* Kas ir 'vakars' un kas ir 'rīts', noproto jau no sacītā. 'Vakars' ir ikviens iepriekšējs stāvoklis, tāpēc ka tas ir krēslas (ēnas), jeb nepatiesības un ne ticības stāvoklis; 'Rīts' ir ikviens sekojošais, tāpēc ka gaismas, jeb patiesības un ticības atziņu stāvoklis. 'Vakars' vispār nozīmē visu, kas ir cilvēka paša; 'Rīts' turpretī to, kas ir Kunga. Piemēram, Dāvids saka: "Jehovas Gars runāja mani, un viņa runa bija uz manas mēles. Izraēla Dievs sacīja, Izraēla Klints uz

mani runāja ... Viņš ir kā rīta gaisma, saulei lecot, rīta bez mākoņiem, kad no spožuma, no lietus, maiga zāle /zel/ no zemes” (2. Zam. 23,2.3.4). Tā kā ‘Vakars’ ir tad, kad nav ticības, un ‘Rīts’, kad ir ticība, tad Kunga Atnākšanu pasaulē sauc par ‘Rītu’; un laiku, kad Viņš nāk — tāpēc ka tad nav ticības — par ‘Vakaru’ — Daniela gr.: “Svētais man sacīja: Līdz Vakaram, kad top Rīts, divreiz tūkstotis un trīs simti” (8,14.26). Tamlīdzīgi ‘Rīts’ teikts (pieņemts) par ikvienu Kunga Atnākšanu, Vārdā, tātad tas ir jaunradīšanas apzīmējums.

23. Nekas nav tik parasts Vārdā, kā teikt (pieņemt) ‘Dienu’ paša Laika vietā, piemēram Jezajas gr.: “Tuvu ir Jehovas Diena ... Redzi, Jehovas Diena nāk ... Es sakustināšu Debesi, un zeme izkustēsies no savas vietas ... manu dusmu iedegšanās Dienā ... Tās laiks ir tuvu atnākšanai, un tās Dienas nekavēsies” (13,6.9.13.22). Tai pašā Praviētī: “Tās senatne ir senatnes Dienās ... Notiks tai Dienā, ka Tīra tiks nodota aizmirstībai septiņdesmit gadus, apmēram viena ķēniņa Dienas” (23,7.15). Tā kā ‘Diena’ teikta (pieņemta) Laika vietā, tad tā teikta (pieņemta) arī par tā laika Stāvokli, piemēram Jeremijas gr.: “Vai mums, jo diena iet uz beigām, jo izstiepušās vakara ēnas” (6,4); un tai pašā praviētī: “Ja jūs iznīcināsiet manu dienas derību un manu nakts derību, tā ka dienas un nakts vairs nebūs savā laikā” (33,20.25). Tad vēl: “Atjauno mūsu dienas kā senatnē” (R.Dz.5,21).

24. 6. p. *Un Dievs sacīja: Lai ir Izplatījums ūdeņu starpā, un lai tas izšķir ūdeņus /no/ ūdeņiem.* Pēc tam, kad Dieva Gars jeb Kunga Žēlsirdība ir izvedusi dienas gaismā (dienā) labā un patiesā Atziņas, un sniegusi pirmo gaismu, ka ir Kungs, un ka Kungs ir pats labais un pats patiesais, un ka nav nekāda labā un patiesā kā vien no Kunga, tad Viņš izšķir Iekšējo Cilvēku no Ārējā, tātad Atziņas, kas ir iekšējam cilvēkam, no zināšanām, kuras ir ārējā cilvēka /piederums/. Iekšējais Cilvēks nosaukts par ‘izplatījumu’; atziņas, kas iekšējā cilvēkā, nosauktas par ‘ūdeņiem virs izplatījuma’; un ārējā cilvēka zināšanas — par ‘ūdeņiem zem izplatījuma’. Cilvēks pirms atdzemdināšanas pat nezina, ka ir kāds Iekšējais cilvēks; un vēl mazāk, kas ir Iekšējais, domādams, ka tie nav izšķirīgi. Jo, iegrimis ķermeniskās un pasaulīgās lietās, viņš arī to, kas pie Iekšējā cilvēka pieder, iegremdējis tajās pašās, un no izšķirīgām lietām iztaisījis vienu neskaidru jucekli. Tāpēc papriekš teikts, lai ir ‘izplatījums ūdeņu starpā’, un tad, ‘lai tas izšķir ūdeņus /no/ūdeņiem’, nevis ‘ūdeņus starp ūdeņiem’. Bet tūdaļ teikts tā:

7. un 8. p. *Un Dievs darīja to Izplatījumu, un izšķīra starp ūdeņiem, kas zem izplatījuma, un ūdeņiem, kas virs izplatījuma; un tā notika. Un Dievs nosauca Izplatījumu par Debesi.* Otrā lieta, ko cilvēks atdzimdam (tapdam atdzemdināts) ievēro, tad nu ir, ka viņš sāk apzināties (zināt) /sevī/ Iekšējo cilvēku; jeb ka tas, kas ir /viņa/ Iekšējā cilvēkā, ir labais un patiesais, (dsk.) kas ir vienīgi Kunga. Un tā kā Ārējais Cilvēks atdzimdam (tapdam atdzemdināts) ir tāds, ka tomēr šķietas labo (dsk.), ko dara, darām no sevis paša, un patieso (dsk.), ko runā (saka), runājam (sakām) no sevis paša; un tā kā Kungs viņu tādu ar šo, it kā viņa paša /labo un patieso/, vada uz labā darišanu un patiesā runāšanu, tad izšķiršana iesākas no tiem /ūdeņiem/, kas zem izplatījuma, un tad seko tie, kas virs izplatījuma. Debešķīgs noslēpums ir arī tas, ka Kungs Cilvēku ar viņa paša /piederumiem/ — tiklab jutekļu maldiem, kā arī iekārem — vada un vērš (loka) uz to, kas ir patiess un labs (dsk.), un tādējādi, ka visi Atdzimšanas (Atdzemdināšanas) momenti, kopā un atsevišķi, virzās no vakara uz rītu, tāpēc ka no ārējā cilvēka uz iekšējo, jeb no zemes uz debesi. Tāpēc tagad Izplatījums jeb Iekšējais cilvēks nosaukts par ‘Debesi’.

25. ‘Izplatīt Zemi un izplest Debesis’ ir parasts izteiciens Praviēšos, kur ir runa par cilvēka Atdzemdināšanu, piemēram Jezajas gr.: “Tā sacīja Jehova, tavs Pestītājs, un tavs Veidotājs no mātes miesām: Es esmu Jehova, kas dara visu, izpleš Debesis Viens Pats, un izplata Zemi no Sevis Paša” (44,24). Tad vēl, kur skaidri pateikts par Kunga atnākšanu: “Saspiestu niedri Viņš nesalauž, un kūpošu degli (linu) neizdzēs; Viņš spriež tiesu pēc patiesības”; tas ir, maldus nelauž un iekāres neizdzēs, bet vērš (loka) uz patieso un labo; kāpēc tālāk teikts: “Dievs Jehova rada Debesis un izpleš tās; izplata Zemi un tās ražu; dod dvēseli tautai uz tās, un garu tiem, kas pa to staigā” (42,3.4.5). Bez tam vēl vairākkārt citur.

26. 8. p. Un bija vakars, un bija rīts, otrā diena. Kas ir ‘vakars’, kas ir ‘rīts’ un kas ir ‘diena’ rādīts jau agrāk sakarā ar 5. p.

27. 9. p. *Un Dievs sacīja: Lai krājas ūdeņi zem Debess vienā vietā, un lai parādās Sausums; un tā notika.* Kad cilvēks zina, ka /viņā/ ir iekšējais un ārējais cilvēks, un ka Patiesais (dsk.) un Labais (dsk.) ieplūst ārējā cilvēkā no iekšējā, jeb caur iekšējo no Kunga (lai gan tā nerādās), tad tie /proti, patiesais un labais/ jeb patiesā un labā Atziņas, kas viņam ir, tiek noglabāti viņa atmiņā un ierindoti starp zināšanām; jo kas tik vien tiek ieguldīts ārējā cilvēka atmiņā — vai tas ir dabīgs, vai garīgs, vai debešķīgs — paliek tur kā zināšana, un no turienes Kungs to izved /gaismā/. Šis Atziņas ir ‘ūdeņi, kas sakrāti

vienā vietā un nosaukti par 'jūrām'; bet pats ārējais cilvēks nosaukts par 'sausumu' un tūdaļ pēc tam par 'zemi' — kā sekojošos /pantos/.

28. 10. p. *Un Dievs nosauca Sausumu par Zemi, un ūdeņu krājumu nosauca par Jūrām. Un Dievs redzēja to labu esam.* Visparastākā lieta ir vārdā ar 'ūdeņiem' apzīmēt Atziņas un Zināšanas, un tāpēc to krājumu apzīmēt ar 'Jūrām', piemēram Jezajas gr.: "Zeme būs pilna Jehovas zināšanas, kā ūdeņi apklāj Jūru" (11,9). Un tai pašā Pravietī, kur ir runa par atziņu un zināšanu trūkumu: "Izsīks ūdeņi jūrā, upe izžūs un izsusīs, un strauti atkāpsies" (19,5.6). Hagaja gr., kur ir runa par jaunu Baznīcu: "Es sakustīnu Debesis un Zemi un Jūru un Sausumu; un sakustīnāšu visas ciltis, un nāks visu cilšu kārotais, un piepildīšu šo namu ar godību" (2,7.8). Un par atdzemdināmo cilvēku — Zacharijas gr.: "Būs tā viena diena, Jhovam tā zināma, ne **diena**, nedz arī nakts, un notīks, **vakara** laikā būs Gaisma. Un notīks tai dienā, dzīvi ūdeņi iztecēs no Jeruzalemes, daļa no tiem uz austrumu Jūru, un daļa uz pakalējo Jūru" (14,7.8); Un kur Dāvids apraksta izpostīto cilvēku, kas atdzemdināms un pielūgs Kungu: "Jehova nenicina savus saistītos, Viņu slavēs Debesis un Zeme, Jūras un viss, kas tajās rāpo" (Ps. 69,34.35). Ka 'Zeme' nozīmē uzņēmēju /trauku/ — Zacharijas gr.: "Jehova izpleš Debesis un dibina Zemi, un veido cilvēka garu tās vidū" (12,1).

29. 11. un 12. p. Un Dievs sacīja: Lai Zeme uzdiedzē maigu zāli; zāli, kas sēj sēklu; /un/ augļu kokus (vsk.), kas nes augļus, pēc savas sugas, kuros ir viņu sēkla, virs zemes; un tā notika. Un zeme izdeva maigu zāli, zāli, kas sēj sēklu, pēc savas sugas; un kokus (vsk.), kas nes augļus (vsk.), kuros ir viņu sēkla, pēc savas sugas. Un Dievs redzēja to labu esam. Kad Zeme, jeb cilvēks, ir tā sagatavota, ka spēj uzņemt no Kunga debešķīgo sēklu (dsk.) un izdot /no sevis/ ko labu un patiesu, tad Kungs vispirms liek dīgt kaut kam maigam, kas nosaukts par 'maigu zāli'; tad kaut kam derīgākam, kas savukārt izsējas, un nosaukts par 'zāli, kas sēj sēklu'; un beidzot kaut kam labam, kas augļojas, un nosaukts par 'koku, kas nes augli, kurā ir viņa sēkla' — katram pēc savas sugas. Cilvēks, kas tiek atdzemdināts, papriekš ir tāds, ka iedomājas labo, ko viņš dara, esam no viņa paša; un patieso, ko saka, esam no viņa paša — jebšu lieta ir tāda, ka viss labais un viss patiesais ir no Kunga. Tāpēc, kas iedomājas to esam no sevis paša, tam vēl nav īstas ticības Dzīvības, kuru viņš tomēr var uzņemt vēlāk; jo viņš vēl nespēj ticēt, ka tas ir no Kunga, tāpēc ka ir sagatavošanas stāvoklī ticības dzīvības uzņemšanai. Šis Stāvoklis šē attēlots ar Nedzīvām (nedzīvinātām) lietām, un vēlākais ticības Stāvoklis ar Dzīvām (dzīvinātām). Ka Kungs ir 'sējējs', 'sēkla' — Viņa Vārds, un 'Zeme' — cilvēks, to Viņš Pats turēja par vērtu pasacīt (Mt. 13,19–24.37.38.39; Mr. 4,14–21; Lūk. 8,11–16). Vēl tamlīdzīgi Viņš to apraksta: "Ar Dieva Valstību ir tā, kā cilvēks kad sēklu met zemē, un guļ un ceļas nakti un dienu; un sēkla dīgst un uznāk, viņam nezinot kā, jo zeme pati no sevis nes augļus (vsk.), papriekš zāli, tad vārpu, pēc tam pilnus kviešus (labību) vārpā" (Mr. 4,26.27.28). Ar 'Dieva Valstību' vispārējā nozīmē domāta visa Debess; mazāk vispārējā — Kunga istā Baznīca; atsevišķi ikviens, kas ir istā ticībā, jeb ar ticības dzīvību atdzemdināts — kāpēc viņu arī sauc par 'Debesi', tāpēc ka viņā ir Debess; tad vēl par 'Dieva Valstību', tāpēc ka viņā ir Dieva Valstība — ko Kungs Pats māca Lūkas ev.: "Jēzus, Farizeju vaicāts, kad nāks Dieva Valstība, atbildēja tiem un sacīja: Dieva Valstība nenāk redzami, nedz arī sacīs: Redzi, šē; vai, Redzi, tur; jo redzi, Dieva Valstība ir jūsos iekšā" (17,20.21). Šis ir cilvēka Atdzemdināšanas trešais pēc kārtas un viņa /grēka/ nožēlošanas stāvoklis, kas tāpat progresē no tumsības (ēnas) uz gaismu, jeb no Vakara uz Rītu — kāpēc teikts (13.p.): "Un bija Vakars, un bija Rīts, Trešā Diena."

30. 14–17. p. *Un Dievs sacīja: Lai ir Spīdekļi debesu Izplatījumā, izšķirt dienu no nakts; un tiem būs būt par zīmēm, un notiekt laikus, un dienas, un gadus. Un tiem būs būt par spīdekļiem Debesu Izplatījumā, dot gaismu virs zemes; un tā notika. Un Dievs darija divi lielus Spīdekļus, lielo Spīdekli dienu valdīt, un mazāku Spīdekli nakti valdīt, un zvaigznes. Un Dievs lika tos debesu izplatījumā, dot gaismu virs zemes.* Kas ir 'lielie Spīdekļi', nav iespējams pietiekami saprast, papriekš nezinot, kas ir ticības Būtība, un tās Progresēšanu tajos, kuri tiek par jaunu radīti. Pati ticības Būtība un Dzīvība ir Vienīgi Kungs; jo, kas netic Kungam, tam nevar būt dzīvības — kā Viņš Pats sacījis Jāņa ev.: "Kas tic Dēlam, tam ir mūžīgā dzīvība; bet kas Dēlam netic, tas dzīvības neredzēs, bet Dieva dusmība uz tā palīks" (3,36). Ticības Progresēšana tajos, kas tiek par jaunu radīti, ir šāda: Papriekš viņiem nav nekādas dzīvības, jo Ļaunajā un Nepatiesajā nav dzīvības, bet Labajā un Patiesajā, Vēlāk viņi saņem dzīvību no Kunga Ticībā: papriekš Atmiņas Ticībā, kas ir zināšanas Ticība; tad Ticībā ar saprātu, kas ir saprašanas Ticība; vēlāk Sirds Ticībā, kas ir Mīlestības, jeb glābēja, Ticība. Zināšanas un saprašanas Ticība attēlota (no 3. līdz 13. Pantam) ar nedzīvām lietām; bet ar mīlestību dzīvināto Ticību attēlo (no 20. līdz 25. pantam) Dzīvas būtnes.

Tāpēc nu šie pirmo reizi ir runa par Mīlestību un no tās /izrietošu/ Ticību, kas nosauktas par Spīdekļiem. Mīlestība ir 'lielais Spīdeklis, kas valda dienu'; Ticība no Mīlestības ir 'mazāks Spīdeklis, kas valda nakti'; tā kā tām /proti, mīlestībai ar ticību/ jābūt vienotām, tad par abiem /spīdekļiem/ teikts nevis /daudzskaitli/ 'lai ir', bet vienskaitli 'lai ir' spīdekļi. Mīlestība un Ticība Iekšējā cilvēkā ir kā Siltums un Gaisma Ārējā ķermeniskajā — kāpēc arī šie /siltums un gaisma/ tos /mīlestību un ticību/ attēlo. Tāpēc par Spīdekļiem sacīts, ka tie likti Debesu Izplatījumā, jeb Iekšējā cilvēkā, lielais Spīdeklis viņa Gribā, un mazāks viņa Saprātā; bet tie tikai šķiet esam gribā un saprātā, tāpat kā saules gaisma /šķiet esam/ priekšmetos. Tā ir vienīgi Kunga Žēlsirdība, kas ierosmina gribu ar mīlestību, un saprātu ar patiesību jeb ticību.

31. Ka 'lielie Spīdekļi' nozīmē Mīlestību un Ticību, un nosaukti arī par Sauli, Mēnesi un Zvaigznēm, tas bieži redzams Praviēšos, piemēram Eceķiela gr.: "Kad būšu tevi izdzēsis, Es apsegšu Debesis un aptumšošu to zvaigznes; Sauli Es apsegšu ar mākonī, un Mēness neliks spīdēt savai gaismai; visus gaismas Spīdekļus debesīs virs tevis Es aptumšošu, un došu tumsību par tavu Zemi" (32,7.8) — kur ir runa par Faraonu un Ēģiptietiem, ar ko Vārdā domātas Jutekliskas lietas un Zināšanas; šinī vietā — ka viņi ar jutekliskām lietām un zināšanām izdzēsuši mīlestību un ticību. Jezajas gr.: "Jehovas diena /nāk/ ... padarīt (nolikt) zemi par tuksnesi ... jo debesu zvaigznes un tās zvaigznāji (orioni, attiecīgajā ebreju valodas vārdā jūdi sauca orionu) nedos savu gaismu, Saule uzlēks aptumšota, un Mēness neliks spīdēt savai gaismai" (13,9.10). Joela gr.: "Jehovas diena nāk, tumša un krēslaina diena. Viņa priekšā nodreb Zeme, sakustas Debesis; Saule un Mēness aptumšojas un zvaigznes atrauj savu spožumu" (2,1.2. 10). Jezajas gr., kur ir runa par Kunga atnākšanu un pagānu (cilšu) apgaismošanu, tāpat /vispār/ par jaunu Baznīcu, un daļēji par atsevišķiem /cilvēkiem/, kuri ir tumsībā, un saņem gaismu un tiek atdzemdināti: "Celies, topi apgaismota, jo tava Gaisma nāk. Redzi, tumsība aplāj zemi, un krēslība tautas, un pār tevi uzlēks Jehova, un pagāni (ciltis) nāks pie tavas gaismas, un ķēniņi pie tavas uzlēšanas spožuma. Jehova būs tev par mūžības gaismu, tava Saule vairs nenorietēs, un tavs Mēness neatrausies, tāpēc ka Jehova būs tev par mūžības gaismu" (60,1.2.3.19.20). Dāvida Psalmos: "Jehova dara **debesis** sapratībā ... izplata zemi virs ūdeņiem ... dara lielus Spīdekļus ... Sauli dienu valdīt ... un Mēnesi un zvaigznes nakti valdīt" (136,5.6.7.8.9). Turpat "Teiciet (lat.: glorificate = paaugstiniet) Jehovu, Saule un Mēness; teiciet viņu, visas gaismas zvaigznes; teiciet Viņu, debesu debesis, un Ūdeņi, kas pāri Debesīm" (148,3.4). Visās šinīs vietās 'Spīdekļi' nozīmē Mīlestību un Ticību. Tā kā Spīdekļi attēloja un apzīmēja Mīlestību uz Kungu un Ticību Viņam, tad Jūdu Baznīcā bija pavēlēts, lai pastāvīgi no vakara līdz rītam degtu Spīdeklis, jo kas tik vien tai Baznīcai bija pavēlēts, bija Kunga Attēlojumi. Par šo Spīdekli teikts tā: "Pavēli Izraēla dēliem ņemt eļļu Spīdeklim, lai Lukturis pastāvīgi degtu (paceltos). Saiešanas Telti ārpus Priekškara, kas ir pāri Liecībai, Aharonam un viņa dēliem būs to novietot, no Vakara līdz Rītam, Jehovas priekšā" (2. Moz. 27,20.21). Ka šīs lietas nozīmē Mīlestību un Ticību, ko Kungs aizdedzina un liek tām spīdēt Iekšējā cilvēkā, un caur iekšējo cilvēku Ārējā, tas, Kunga Dievišķās Žēlsirdības pēc, tiks rādīts tanī vietā.

32. Mīlestība un Ticība papriekš nosauktas par 'lielajiem Spīdekļiem'; pēc tam Mīlestība par 'lielo Spīdekli', un Ticība par 'mazāku Spīdekli'; un par Mīlestību teikts, ka tā 'valdis dienu', un par Ticību, ka tā 'valdis nakti'. Tā kā šie ir Noslēpumi, kas apslēpti sevišķi šajās beidzamajās dienās, tad, Kunga Dievišķās Žēlsirdības pēc, /man/ atļauts pasacīt (atvērt), kā tā lieta ir. Iemesls, kāpēc tie apslēpti sevišķi šajās beidzamajās dienās, ir tas, ka tagad ir laikmeta Beigas (lat.: Consumatio), un Mīlestības, tamlīdz arī Ticības, nav gandrīz nemaz — kā Kungs Pats caur Evaņģēlistiem iepriekš pasludinājis šādiem vārdiem: "Saule aptumšosies, un Mēness nedos gaismu, un zvaigznes kritīs no Debess, un debesu spēki sakustēsies" (Mt. 24,29). Ar 'Sauli' šie domāta Mīlestība, kas 'aptumšojusies'; ar 'Mēnesi' — Ticība, kas 'nedod gaismu'; ar 'Zvaigznēm' — ticības Atziņas, kas 'krīt no Debess' un ir debesu spēki (jeb stiprumi, arī tikumi) un varas. Vissenā Baznīca neatzina nekādas citas ticības, kā pašu Mīlestību. Arī Debešķīgie Eņģeļi nezina, kas ir ticība, atskaitot Mīlestības ticību. Visa Debess ir Mīlestības debess, jo debesīs nav citas dzīvības, kā tikai Mīlestības dzīvība, no kuras ir visa laimība, kas ir tik liela, ka nekas no tās nav aprakstāms, nedz ar kādu cilvēcisku priekšstatu jebkā aptverams. Tie, kas ir mīlestībā, mīl Kungu no sirds, bet viņi zina, saka un jauš, ka visa mīlestība, tāpat visa dzīvība, kura ir tikai mīlestības dzīvība, tai tādējādi visa laimība, nāk vienīgi no Kunga; un ka pašiem no sevis viņiem nav ne drusciņ mīlestības, dzīvības un laimības. Ka Kungs ir tas, no Kā ir visa Mīlestība, tas attēlots arī ar 'Lielo Spīdekli' jeb Sauli, Viņam apskaidrotam (pārveidotam) esot, jo "Viņa vaigs spīdēja kā Saule, bet Drēbes tapa kā Gaisma" (Mt. 17,2). Ar 'Vaigu' apzīmēts visiešķējākais (dsk.), un kas no visiešķējākā iziet — ar 'Drēbēm'; tādējādi Kunga

Dievišķais apzīmēts ar 'Sauli', jeb Mīlestību, un Viņa Cilvēciskais ar 'Gaismu', jeb Gudrību no Mīlestības.

33. Ikviens varētu visai labi zināt, ka ne kaut kur nav nekādas dzīvības bez kādas Mīlestības; un nekur nekāda prieka, kas neizrietētu no Mīlestības. Bet kāda ir mīlestība, tāda ir dzīvība un tāds arī prieks. Ja tu atstādīnātu /no sevis savas/ mīlestības /tieksmes/ jeb, kas ir tas pats, savas iekāres — tāpēc ka tās ir mīlestības piederums — tūdaļ mitētos tava domāšana un tu būtu līdzīgs mironim — kas man dzīvā pieredzē tika parādīts. Patmilība un pasaules mīlestība rada (nostata) kaut ko dzīvībai un priekam līdzīgu, bet tā kā šis ir gluži pretējas īstai mīlestībai — kura ir mīlēt Kungu pār visām lietām un tuvāko kā sevi pašu — tad var spriest, ka tās nav mīlestības, bet naids (dsk.). Jo, jo vairāk kāds mīl sevi un pasauli, jo vairāk tas nīst tuvāko un tādā kārtā Kungu. Tāpēc īsta Mīlestība ir Mīlestība uz Kungu, un īsta dzīvība ir mīlestības dzīvība no Viņa; un īsts prieks ir šī dzīvības prieks. Īsta Mīlestība var būt tikai viena vienīga, tāpat arī īsta dzīvība viena vienīga, no kuras ir īsti prieki un īsta laimība (dsk.), kāda ir Eņģeļiem Debesīs.

34. Mīlestība un Ticība nekādi nav šķiramas, tāpēc ka tās kopā izveido vienu un to pašu. Tāpēc, tikko ir runa par Spīdekļiem, tie pieņemti par vienu, un teikts /vienskaitlī/: "Lai ir Spīdekļi Debesu Izplatījumā." Brīnišķīgas lietas /man/ atļauts par to atstāstīt. Debešķīgajiem Eņģeļiem — tāpēc ka viņi no Kunga ir šādā Mīlestībā — no Mīlestības ir visas ticības Atziņas, un no mīlestības viņiem ir tāda dzīvība un sapratības gaisma, ka tā tikko kaut cik aprakstāma. Turpretī gariem, kas ir ticības doktrinālijās bez mīlestības, ir tik auksta dzīvība un tik tumša gaisma, ka viņi nespēj tuvoties pat debesu pagalma pirmajam sliekšnim, kad jau bēg atpakaļ. Daži gan saka, ka esot ticējuši Kungam, bet viņi nav dzīvojuši, kā Viņš mācīja. Par šiem Kungs saka Mateja ev. tā: "Ne ikviens, kas uz Mani saka: Kungs, Kungs, ieies Debesu Valstībā, bet kas manu gribu dara. Daudzi sacīs Man tai dienā: Kungs, Kungs, vai mēs tavā vārdā neesam praviešojuši?" un tā tālāk (7,21.22. līdz beigām). No tam skaidrs, ka tie, kas ir Mīlestībā, ir arī ticībā, un tādējādi debešķīgā dzīvībā; bet ne tie, kas sakās esam ticībā, bet nav mīlestības dzīvībā. Ticības dzīvība bez mīlestības ir tikpat kā Saules Gaisma bez Siltuma, kā ziemā, kad nekas neaug, bet visas un katra lieta sastingst un pamirst. Bet Ticība no Mīlestības ir kā Saules Gaisma Pavasara laikā, kad viss aug un zied, jo saules Siltums ir tas, kas to veic. Tāpat ir arī garīgās un debešķīgās lietās, kas Vārdā mēdz būt attēlotas ar lietām, kuras ir pasaulē un virs zemes. Neticību, un ticību bez mīlestības, Kungs arī pielīdzina ziemai, sludinādams par laikmeta beigām (lat.: de consumatione) Marka ev.: "Lūdziet, lai jūsu bēgšana nenotiktu ziemā, jo tad būs bēdu dienas" (13,18.19). 'Bēgšana' ir pēdējais laiks, arī jebkuram cilvēkam mirstot; 'ziema' ir dzīvība bez mīlestības; 'bēdu dienas' ir tās nožēlojamais stāvoklis viņā dzīvē.

35. Cilvēkam ir divi spējas: Griba un Saprāts. Kad Griba valda Saprātu, tad tie abi kopā izveido vienu sirdsprātu un tādējādi vienu dzīvību; jo tad, ko cilvēks grib un dara, to viņš arī domā un pēc tā tiecas. Bet kad Saprāts no Gribas atšķiras (kā tajos, kas saka, ka viņiem esot ticība, bet dzīvo citādi), tad vienotais sirdsprāts tiek pārrauts divos: viens grib pacelties Debesī, bet otrs tiecas uz ellī; un tā kā visu rīko griba, tad viss cilvēks, kāds viņš ir, gāztos ellē, ja Kungs par viņu neapžēlotos.

36. Kas ticību no mīlestības šķīruši, tie pat nezina, kas ir ticība. Domādami par ticību, daži nezina to citādi, kā kailu Domāšanu; citi — kā Domāšanu /kas vērsta/ uz Kungu; nedaudzi — kā ticības Mācību (jeb Doktrīnu). Bet Ticība ir ne tikvien visa ticības Mācībā ietvertā Pazīšana, un tā Atzišana, bet galvenokārt Paklausīšana visam, ko tā māca. Galvenais, ko tā māca, un kam būs paklausīt, ir Mīlestība uz Kungu un Mīlestība uz tuvāko. Kam tās nav, tam nav ticības. Kungs to tik skaidri māca, ka par to nemaz nav iespējams šaubīties, Marka ev.: "Galvenais no visiem baušļiem ir: Klausies, Izrael, Kungs, mūsu Dievs, ir viens Kungs. Tāpēc tev būs mīlēt Kungu, tavu Dievu, no visas tavas sirds, un no visas tavas dvēseles, un no visa tava sirdsprāta, un no visiem taviem spēkiem. Šis ir galvenais baušlis: Otrs zināms ir šim līdzīgs; Tev būs mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu. Cita lielāka baušļa par šiem nav" (12,28–33). Mateja ev. Kungs nosauc to par 'Pirmo un Lielo Bausli' un saka, ka "no šiem Baušļiem atkarājas Bauslība (Likums) un Pravieši" (22,34–38). 'Bauslība (Likums) un Pravieši' ir visa ticības Mācība vienkopus, un viss Vārds.

37. Teikts, ka 'Spīdekļiem būs būt par zīmēm, un noteikt laikus, un dienas, un gadus'. Šajos vārdos ir vairāk noslēpumu, nekā pašreiz iespējams pateikt — jebšu burtiskajā saturā neliekas būt nekāda noslēpuma. Tagad /pateiksim/ tikai, ka garīgās un debešķīgās lietās notiek pārmaiņas vispār un atsevišķi, kas salīdzināmas ar dienu un gadu maiņām. Dienas mainās, sākot no rīta līdz dienvidus, no tā līdz vakaram, un cauri naktij līdz rītam; gadi mainās tamlīdzīgi; no pavasara līdz vasarai, no tās līdz rudēnim, un cauri ziemai līdz pavasarim. No tam /ceļas/ siltuma un gaismas, un tad zemes auglības maiņas.

Šīm maiņām pielīdzinātas garīgo un debešķīgo lietu maiņas. Dzīve bez pārmaiņām un dažādībām būtu vienmuļa (viena), un tādējādi tās nemaz nebūtu; nedz arī labo un patieso varētu pazīt; izšķirt un, vēl mazāk, jaust. Praviešos tās nosauktas par 'noteikumiem', piemēram Jeremijas gr.: "/Tā/ sacīja Jehova, kas dod sauli par gaismu dienai, noteikumus Mēnesim, un Zvaigznēm par gaismu naktij ... šie noteikumi Manā priekšā nezudīs (neatkāpsies)" (31,35.36). Un tai pašā Pravietī: "Tā sacīja Jehova: Ja Es nebūtu licis savu dienas un nakts derību, debess un zemes noteikumus" (33,25). Bet par šīm lietām, Kunga Dievišķās Žēlsirdības pēc, /būs runa/ sakarā ar 1. Moz. 8,22.

38. 18. p. *Un valdīt dienā un naktī, un izšķirt gaismu no tumsas. Un Dievs redzēja to labu esam.* Ar 'dienu' domāts Labais, ar 'nakti' — ļaunais. Tāpēc Labo (dsk.) sauc par dienas darbiem, bet Ļauno (dsk.) par nakts darbiem. Ar 'gaismu' domāts Patiesais, ar 'tumsu' nepatiesais — kā Kungs saka: "Cilvēki mīlēja Tumsību vairāk nekā Gaismu. Kas dara patiesību, tas nāk pie Gaismas" (Jāņa 3,19–21; 19. p. *Un bija vakars, un bija rīts, ceturtdā diena.*

39. 20. p. *Un Dievs sacīja: Lai ūdeņi izdod Rāpuļus (lat. arī zivis), dzīvas dvēseles (vsk.), un Putni (vsk.) lai lido pār zemi, pār Debesu Izplatījuma seju (dsk.).* Pēc tam kad 'lielie Spīdekļi' ir aizdedzināti un likti Iekšējā Cilvēkā, un no šā saņem gaismu Ārējais, tad tikai cilvēks sāk dzīvot. Pirms tam viņu tikko var sacīt dzīvojam, jo Labo, ko viņš darīja, viņš šķitās darām no sevis paša; un Patieso, ko runāja, runājam no sevis paša. Un tā kā cilvēks pats no sevis ir nedzīvs, un viņā nav nekā cita kā tikai ļaunais un nepatiesais, tad viss, ko tik vien viņš no sevis paša dara (izved), nav dzīvs — pat tiktāl, ka darīt labu, kas sevī ir labs, viņš no sevis paša nespēj. Ka cilvēks pat ne domāt labu, ne gribēt labu un tamlīdz arī darīt labu nespēj citādi, kā vien no Kunga, tas katram jau no ticības Mācības redzams, jo Kungs saka Mateja ev.: "Kas labo sēklu sēj, ir Cilvēka Dēls" (13,37). Un Labais arī nevar nākt no citurienes, kā no sava īstenā avota, kas ir viens vienīgs — ko arī Kungs saka: "Neviens nav Labs, kā vien vienīgais Dievs" (Lūk.18,19). Un tomēr, kad Kungs cilvēku uzmodina dzīvībā jeb atdzemdina, Viņš ļauj tam sākumā tā /nepareizi/ iedomāties, jo cilvēks tad citādi aptvert nespēj, nedz arī viņu citādi varētu ievadīt ticēšanā, un vēlāk jaušanā, ka viss Labais un Patiesais ir vienīgi no Kunga. Kamēr viņš tā iedomājās, viņa Patiesais un Labais (dsk.) ir pielīdzināti 'maigai Zālei', tad 'Zālei, kas sēj sēklu', un beidzot 'augļu Kokam' — kas /visi/ ir nedzīvi (nedzīvināti). Bet tagad, kad viņš ar Mīlestību un Ticību dzīvināts, un tic, ka labo, ko viņš dara, un Patieso, ko saka, veic Kungs, tad viņš tiek pielīdzināts papriekš 'ūdens Rāpuļiem, un Putniem, kas lido pār zemi', un tad 'lopiem' — kas visi ir dzīvināti, un nosaukti par 'dzīvām (dzīvotājām) dvēselēm'.

40. Ar 'Rāpuļiem, ko ūdeņi izdod', apzīmētas zināšanas, kas ir Ārējā cilvēka piederums; ar 'Putniem' vispār apzīmētas Racionālas domāšanas, un tad Saprašanas lietas, no kurām pēdējās ir Iekšējā Cilvēka piederums. Ka 'ūdeņu Rāpuļi' jeb 'zivis' nozīmē zināšanas, ir skaidrs /piem./ no Jezajas: "Es nācu un neviena vīra /nebija/. Ar savu bārienu Es jūru darīšu sausu, padarīšu (likšu) upes par tuksnesi; To zivis smirdēs, tāpēc ka nebūs ūdens, un nobeigsies aiz slāpēm. Debesis Es apgērbšu ar tumsību" (50,2.3). Vēl skaidrāks no Ecekiela, kur Kungs apraksta jaunu Dievnamu, jeb vispār jaunu Baznīcu, un Baznīcas, jeb atdzemdinātu, cilvēku — jo ikviens atdzemdinātais ir Kunga Dievnams — šādiem vārdiem: "Kungs Jehova sacīja uz mani: Šie ūdeņi, kas iztecēs uz robežas pusi pret austrumiem ... un nāks uz jūru un, jūrā novadīti, tie ūdeņi taps veselīgi. Un notiks, ka ikviena dzīva dvēsele, kas izrāpsies, kurp vien /šo/ upju ūdens nonāk, dzīvos, un zivju (vsk.) būs ļoti daudz, tāpēc ka šie ūdeņi turp nonāks, un darīs veselu, un viss dzīvos, kur /šā/ upe nonāks. Un notiks, ka pie tās stāvēs zvejnieki no Engedi līdz En-Eglaim, ar izplestiem tīkliem tie būs. Viņu Zivis (vsk.) būs pēc savām sugām, kā lielās jūras zivis (vsk.), ļoti daudz" (47,8–10). 'Zvejnieki no Engedi līdz En-Eglaim ar izplestiem tīkliem' nozīmē tos, kas mācīs dabīgajam cilvēkam ticības patiesības. Ka 'Putni' nozīmē Racionālas domāšanas un Saprašanas lietas, redzams praviešos, piemēram Jezajā: "Kas aicina putnu (spārnoto) no austrumiem, vīru pēc mana padoma no tālas zemes" (46,11). Jeremijā: "Es skatījos, un redzi, neviena cilvēka, un visi debesu Putni bija aizbēguši" (4,25). Ecekielī: "Es iedēstīšu augsta ciedra atvasi, un tas pacels zarus un nesīs augļus, un taps par krāšņu ciedru, un zem tā mājos visādi putni ar visādām spalvām (spārniem), tā zaru pavēnī tie mājos" (17,23). Un Hozejā, kur ir runa par jaunu Baznīcu, jeb Atdzemdināto: "Un Es slēgšu viņiem derību tanī dienā ar lauka zvēriem (vsk.), un ar debesu putniem (vsk.), un ar to, kas kust, zeme" (2,18). Ka /še/ 'zvērs' nenozīmē zvēru, nedz 'putns' putnu, tas ikvienam var būt skaidrs, jo /teikts, ka/ Kungs slēdz ar tiem jaunu derību.

41. Kas tik vien ir cilvēka Pašdabā, tam nav nekādas dzīvības sevī, un, nostatoties redzamā veidā, tas parādās ciets kā no kaula un melns; bet kas tik vien ir no Kunga, tam ir dzīvība; tajā ir garīgais un

debešķīgais, un, nostatoties redzamā veidā, tas parādās kā dzīvs cilvēcisks. Un kas varbūt /liksies/ neticams, bet ir tomēr visistākā patiesība — ikviens Eņģeļgara /izrunāts/ vārds, ikviens priekšstats un ikviena /pat/ vismazākā doma, dzīvo; visatsevišķākajās viņa lietās ir kāda rosme, kas iziet no Kunga, kurš ir Pati dzīvība. Tāpēc, kas ir no Kunga, tam ir dzīvība sevī, tāpēc ka ticība Vinam, un tas šē apzīmēts ar 'dzīvu (dzīvotāju) dvēseli'; un tam vēl ir ķermenisks izskats, apzīmēts šē ar to, 'kas kust' jeb 'rāpo'. Šīs lietas cilvēkam tomēr ir vēl apslēptas, bet tā kā šē ir runa par 'dzīvu dvēseli' un to, 'kas kust', tad tās šē tikai pieminamas.

42. 21. p. *Un Dievs radīja lielās Valzivis, un ikvienu dzīvu dvēseli, kas rāpo, ko ūdeņi izdeva, pēc viņu sugām; un ikvienu spārnotu Putnu pēc viņa sugas. Un Dievs redzēja to labu esam.* 'Zivis', kā teikts, nozīmē zināšanas — šinī gadījumā ar ticību no Kunga dzīvinātas, un tādējādi dzīvas. 'Valzivis' nozīmē Vispārīgās zināšanas, pie (zem) kurām /pieder/ un no kurām ir daļējās. Nav universā itin nekā, kas nepiederētu pie kaut kā vispārīga, lai rastos un pastāvētu. Praviēšos vairākkārt minētas 'Valzivis' jeb 'Jūras zvēri' (lat.: Balaenae), un tās tur nozīmē Vispārīgas zināšanas. Faraons, Ēģiptes Kēniņš, ar ko attēlota cilvēciska gudrība jeb sapratība, tas ir, zināšana vispār, nosaukts par 'lielo Valzivi', piemēram Ecekielī: "*Redzi, Es esmu pret tevi, Faraon, Ēģiptes Kēniņ, lielā Valzivs, kas gul savu upju vidū un saka: Tā upe ir mana, un es sevi esmu taisījis*" (29,3). Un citā vietā: "*Sāc vaimanāt par Faraonu, Ēģiptes Kēniņu, un saki viņam: ... un tu esi kā Valzivs jūrās, un esi iegājis savās upēs, un sajaucis ūdeņus ar savām kājām*" (32,2) — ar ko apzīmēti tie, kas ar zināšanām, tādad paši no sevis, grib ieiet ticības noslēpumos. Jezajā: "*Tanī dienā Jehova piemeklēs ar savu cieto, lielo un stipro zobenu Leviatanu, to izstiepušos čūsku, un Leviatanu, to saritinājušos čūsku, un nokaus Valzivis jūrā*" (27, 1). 'Nokaut valzivis jūrā' nozīmē, ka tie nezina pat vispārīgās /patiesības/. Jeremijā: "*Nebukadnecars, Bābeles Kēniņš, mani apēdis, samulsinājis, padarījis mani par tukšu trauku, aprijis mani kā Valzivs, piepildījis savu kuņģi ar maniem gardumiem, mani izdzinis*" (51,34) — /kas teikts/ par to, ka viņš ticības Atziņas, kas šē ir 'gardumi', aprijis, tāpat kā Valzivs Jonu — kur 'Valzivs' teikta par tiem, kam vispārīgās ticības Atziņas ir /tikai/zināšanu veidā, un kas tā dara.

43. 22. p. *Un Dievs tos svētīja, sacīdams: Augļojieties un vairojieties, un piepildiet ūdeņus jūrās; un putni (vsk.) lai vairojas zirs zemes.* Viss, kam ir dzīvība sevī no Kunga, augļojas un vairojas neizmērojami. Kamēr cilvēks ķermenī dzīvo, vēl ne tā, bet viņā dzīvē apbrīnojami. 'Augļoties' Vārdā izteikts par to, kas pieder pie mīlestības; un 'Vairoties' — par to, kas pieder pie ticības. 'Auglim,' kas ir mīlestības piederums, ir sēklas (vsk.), ar kurām tas tā vairojas. Arī 'Kunga svētība' Vārdā nozīmē augļošanos un vairošanos, jo šīs no tās /ceļas/. 23. p. Un bija vakars, un bija rīts, piektā diena.

44. 24. un 25. p. *Un Dievs sacīja: Lai Zeme izdod dzīvas dvēseles (vsk.), pēc viņu sugām; Lopus (vsk.), un kas kust, un tās zemes Zvērus (vsk.), pēc viņu sugām; un tā notika. Un Dievs darīja zemes Zvērus (vsk.) pēc viņu sugām, un Lopus pēc viņu sugām, un ikvienu zemes rāpuli pēc viņa sugas. Un Dievs redzēja to labu esam.* Cilvēks, tāpat kā Zeme, nevar nekā laba izdot, ja viņā papriekš nav iesētas ticības Atziņas, no kurām viņš zina, kas viņam jātic un jādara. Saprāta /darišana/ir Vārdu dzirdēt, un Gribas /darišana/ ir to darīt. Vārdu dzirdēt un nedarīt ir /tas pats, kas/ sacīt, ka tic, un tomēr tā nedzīvot. Šāds cilvēks tās /proti, ticību no dzīves/ šķir un pārdala (pārrauj) savu sirdsprātu, un Kungs tādu sauc par 'Muļķi': "*Ikvienu, kas manus vārdus dzird un tos dara, Es pielīdzinu gudram vīram, kurš uzcēlis savu namu uz klints; bet ikvienu, kas manus vārdus dzird, bet tos nedara, Es pielīdzinu Muļķa vīram, kurš uzcēlis savu namu uz smiltīm*" (Mt. 7.24.26). Saprāta piederumi, kā jau rādīts, apzīmēti ar 'Rāpuļiem, ko ūdeņi izdod', un ar 'Putniem (vsk.), /kas lido/ pār zemi, un pār Izplatījuma seju' (dsk.); bet Gribas piederumi šē apzīmēti ar 'dzīvu (dzīvotāju) dvēseli, ko zeme izdod', ar 'Lopu un Rāpuli' (Rāpotāju), un vēl ar 'tās zemes Zvēru'.

45. Tie, kas dzīvoja vissenajos laikos, tā apzīmēja Saprāta un Gribas piederumus; tāpēc Praviēšos, un Vecās Derības Vārdā pastāvīgi, tamlīdzīgas lietas attēlotas ar /dažādu/ Dzīvnieku sugām. Kustoņi (jeb lopi) ir divējādas dabas (sugas): ļauni, tāpēc ka kaitīgi; un labi, tāpēc ka rāmi. Kas cilvēkā ļauns, tas apzīmēts ar tādiem kustoņiem, kā 'Lāči, Vilki, Suņi'; kas labs un rāms — ar tādiem arī kustoņiem, kā 'Vērsēni, Avis un Jēri'. 'Kustoņi' (tā kā šē ir runa par Atdzemināmiem, tad tie ir labie un rāmie) nozīmē /gribas/ Rosmes (jeb tieksmes); zemākās no tām, un vairāk ķermeniskās, nosauktas par 'tās zemes Zvēriem', un tās ir Iekāres un Tīksmes.

46. Ka 'Lopi' (jeb kustoņi) apzīmē Rosmes (tieksmes) cilvēkā — ļaunas ļaunajos un labas labajos — to Vārdā var daudzkārt redzēt, piemēram Ecekieli: "*Redzi, Es esmu pie jums, un noraudzīšos uz jums,*

ka jūs /proti, 'Izraēla kalni'/ topat kopti un apsēti, un vairošu uz jums cilvēkus (vsk.) un lopus (vsk.), un tie vairošies un augļosies, un Es likšu jūs apdzīvot kā jūsu Senlaikos” (36,9.10.11) — kur ir runa par Atdzemdinašanu. Joeli: “Nebīstaities, mana lauka Lopi, jo tuksneša mājokļi tapuši zālaini” (2,22). Dāvida Psalmos: “Es biju bezprātīgs, ... kā Lops Dieva priekšā” (73,22). Jeremijā: “Redzi, nāk dienas, un Es apsēšu Izraēla namu un Jūdas namu ar cilvēka sēklu un Lopa sēklu, ... un Es būšu pār tiem nomodā, tos celt un dēstīt” (31, 27. 28); tur ir runa par Atdzemdinašanu. Ka 'Zvēriem' ir tamlīdzīga nozīme, redzams, piemēram, Hozejā: “Es noslēgšu viņiem derību tanī dienā ar Lauka Zvēru, un ar debesu Putnu, un ar zemes Rāpuli” (2,18). Ījaba gr.: “No zemes zvēra tu nebīsies, jo ar lauka akmeņiem tev būs derība, un lauka zvērs turēs ar tevi mieru” (5,22.23). Ecekielī: “Es noslēgšu jums (citās vietās, piem., 93. nr., un arī ebr. tekstā: “tām” — jo runa ir par 'āvim') miera derību, un ļaunam zvēram likšu no zemes atkāpties, lai tās /proti avis/ mājotu tuksnesī paļāvīgi” (34,25). Jezajā: “Lauka Zvērs Mani godās, tāpēc ka Es ūdeņus esmu devis tuksnesī” (43,20); Ecekielī: “Ikviens debesu Putns taisīja ligzdu viņa zaros, un ikviens lauka Zvērs vedās apakš viņa zariem, un viņa ēnā mājāja visas lielās ciltis” (31,6); tas teikts par Asīrieti, ar ko apzīmēts garīgais cilvēks, un pielīdzināts Ēdenes dārzam. Dāvida Psalmos: “Teiciet (paaugstiniet) Jehovu, visi Viņa Eņģeļi, teiciet no zemes, jūs valzīvis, augļu koki (vsk.), zvēri (vsk.), un ikviens lops, rāpulis un spārnots putns” (148,2,3.4.7.9.10). Še minēti gluži tie paši, kā valzīvis, augļu koks, zvērs, lops, rāpulis, putns. Ja ar tiem nebūtu apzīmēts, kas ir dzīvs cilvēkā, tad nekādi nevarētu teikt, ka tiem jāpaaugstina Jehova. Praviešos pienācīgi izšķirti 'zemes Lopi un Zvēri' no 'lauka Lopiem un Zvēriem'. Labais (dsk.) pat tiktāl nosaukts par 'Lopiem' ka tie, kas Debesī Kungam vistuvāk, nosaukti par 'Dzīvniekiem' — tiklab Ecekielā, kā arī Jāņa Apokalipsē: “Visi Eņģeļi stāvēja ap to godakrēslu, un Vecajiem, un tiem četriem Dzīvniekiem, un metās tā godakrēsla priekšā uz savu vaigu, un pielūdza to Jēru” (7,11; 19,4). Tie nosaukti arī par 'Radījumiem, kam sludināms Evaņģēlijs' — tāpēc ka viņiem jātop par jaunu radītiem: “Ejiet pa visu pasauli un sludiniet Evaņģēliju ikvienam Radījumam” (Mr. 16,15).

47. Ka /atsevišķie/ Vārdi satur Atdzimšanas (Atdzemdinašanas) noslēpumus, var būt skaidrs arī no tam, ka iepriekšējā pantā teikts, ka Zemei jāizdod Dzīvas Dvēseles (vsk.), Lopus, (vsk.) un zemes Zvērus (vsk.); bet nākamā pantā /tie paši vārdi izteikti/ citādā kārtībā: ka Dievs darījis zemes Zvērus (vsk.) un tad Lopus (vsk.); jo sākumā, un arī vēlāk, pirms cilvēks top Debešķīgs, viņš izdod it kā no sevis paša, un tādējādi Atdzemdinašana iesākas no Ārējā cilvēka un iet uz Iekšējo — tāpēc šē ir citāda kartība, un ārējās lietas minētas papriekš.

48. No sacītā nu ir skaidrs, ka Piektais /atdzimšanas/ stāvoklis ir, ka cilvēks runā no ticības, kura ir Saprāta piederums, un aiz tās nostiprinās Patiesajā un Labajā; un ko viņš tad izdod, ir Dzīvināts (dsk.) un nosaukts par 'jūras Zivīm, un Debesu Putniem'. Un ka Sestais Stāvoklis ir, kad cilvēks runā patieso (dsk.) un dara labo (dsk.) no Ticības, kas ir Saprāta piederums, un aiz no tās izrietošas Mīlestības, kura ir Griibas piederums. Ko (dsk.) viņš tad izdod, tas nosaukts par 'dzīvu (dzīvotāju) Dvēseli un Lopu'. Un tā kā viņš tad sāk darboties reizē kā no Ticības, tā arī aiz Mīlestības, tad viņš top Garīgs Cilvēks, kas nosaukts par 'Attēlu' — par ko tagad būs runa.

49. 26. p. *Un Dievs sacīja: Darīsim Cilvēku mūsu Attēlā, pēc mūsu Līdzības: un tiem būs valdīt pār jūras Zivīm, un pār Debesu Putniem (vsk.), un pār Lopiem (vsk.), un pār visu Zemi, un pār ikvienu rāpuli (rāpotāju), kas rāpo virs zemes.* Vissenās Baznīcas piederīgiem, ar kuriem Kungs runāja vaigu vaigā (no mutēs uz muti), Kungs parādījās kā Cilvēks — par ko daudz varētu pastāstīt, bet tam vēl nav laiks. Tāpēc viņi nevienu nesauca par 'Cilvēku', kā vien Viņu, un to, kas bija Viņa; pat ne paši sevi, atskaitot vienīgi to (dsk.), ko viņi jauta sevī esam no Kunga, kā visu Mīlestības Labo un ticības Patieso. To viņi sacīja esam Cilvēka piederumu, tāpēc ka tas ir Kunga. Tāpēc Praviešos visaugstākā nozīmē ar 'Cilvēku' un 'Cilvēka Dēlu' domāts Kungs, un iekšējā saturā — Gudrība un Saprātība. Tāpēc /ar to domāts/ arī ikviens Atdzemdinašais, piemēram Jeremija: “Es uzlūkoju (redzēju) zemi, un redzi, Tūkšība un Niecība; un Debesis, un redzi, nav to gaismas ... Es skatījos (redzēju) un redzi, neviena cilvēka; un visi debesu putni bija aizbēguši” (4,23.25). Jezajā, kur iekšējā saturā ar 'Cilvēku' domāts Atdzemdinašais, un visaugstākā — Pats Kungs kā vienīgais /Cilvēks/: “Tā sacīja Jehova, Izraēla Svētais un tā Veidotājs ... Es esmu taisījis zemi, un cilvēku uz tās Es esmu radījis; manas rokas izpletušas Debesis, un Es pavēlu visam to /kara/ pulkam” (45,11.12.13). Tāpēc arī Pravieši redzēja Kungu kā Cilvēku, piemēram Ecekiels: “Virs Izplatījuma, it kā safira akmens izskatā, /bija/ krēsla līdzība, un uz tā krēsla līdzības it kā Cilvēka izskata līdzība augstāk virs tā” (1,26). Un ko Daniels redzēja, nosaukts par Cilvēka Dēlu jeb Cilvēku — kas ir viens un tas pats: “Es redzēju, un raugi, ar Debess padebešiem nāca it kā Cilvēka Dēls, un nonāca līdz tam dienu

Vecajam, un Viņš tapa vests Tā priekšā. Un Viņam tapa dota Valdīšana, un Godība, un Valstība; un visas tautas, ciltis un valodas Viņam kalpos. Viņa Valdīšana ir mūžīga (laikmeta) Valdīšana, kas nepāries, un Viņa Valstība, kas bojā neies” (7,13.14). Kungs arī bieži sauc sevi par Cilvēka Dēlu jeb Cilvēku, un tāpat kā Daniēli iepriekš pasludina par Savu Atnākšanu Godībā: “*Tie redzēs Cilvēka Dēlu nākam Debess padebešos ar spēku (lat.: virtus) un godību*” (Mt. 24,30). Par ‘Debess Padebešiem’ nosaukts Vārda Burtiskais Saturs; par ‘Spēku un Godību’ — Vārda Iekšējais Saturs, kurš visās un katrā atsevišķā lietā attiecas vienīgi uz Kungu un Viņa Valstību. Tāpēc šinī saturā ir Spēks un Godība.

50. Ko Vissenā Baznīca domāja ar Kunga ‘Attēlu’, ir vairāk, nekā iespējams pasacīt. Cilvēks nepavisam nezina, ka Kungs valda viņu ar Eņģeļu un Garu palīdzību, un ka pie ikviena cilvēka ir vismaz divi Gari un divi Eņģeļi. Ar Garu starpniecību cilvēkam ir sakars ar garu Pasauli, un ar Eņģeļu starpniecību — ar Debesi. Cilvēks bez sakara ar garu starpniecību ar garu pasauli, un ar Eņģeļu starpniecību ar Debesi, un tādā kārtā caur Debesi ar Kungu, nepavisam nespētu dzīvot; viņa Dzīvība pilnīgi atkarājas no šīs Saistības. Ja Gari un Eņģeļi viņu atstātu, viņš acumirkli aizietu bojā. Kamēr cilvēks vēl nav atdzimis (atdzemdināts), viņš tiek valdīts pavisam citādi, nekā atdzimis (atdzemdināts) būdams. Neatdzimušam viņam ir klāt ļauni gari, kas dominē pār viņu tā, ka Eņģeļi, jebšu arī ir klāt, tikko spēj panākt kaut ko citu, kā tikai virzīt, lai viņš negāztos galējā ļaunumā, un locīt viņu cik necik uz labo, un proti, ar viņa paša iekārēm uz labo, un ar jutekļu maldiem uz patieso. Tad viņam ar pie viņa esošo garu starpniecību ir sakars ar garu pasauli, bet ne tā ar Debesi, tāpēc ka ļaunie gari dominē, un eņģeļi tikai novirza. Bet kad viņš ir atdzimis (atdzemdināts), tad dominē Eņģeļi, un iedveš viņam visu labo un patieso (dsk.), kā arī šausmas un bailes no ļaunā un nepatiesā (dsk.). Eņģeļi gan vada, bet /īstenībā/ tikai kalpo, jo Kungs ir vienīgais, kas cilvēku ar Eņģeļu un Garu palīdzību valda, un tā kā tas notiek, eņģeļiem kalpojot, tad papriekš teikts daudzskaitli: “*Darīsim cilvēku mūsu Attēlā*”; bet tā kā tomēr Kungs viens valda un kārtoto, tad nākamajā pantā teikts vienskaitli: “*Dievs radīja viņu savā attēlā*” — ko Kungs arī skaidri pasaka Jezajā: “*Tā sacīja Jehova, tavs Pestītājs un tavs Veidotājs no mātes miesām: Es Jehova daru visu, izplešu Debesis Viens Pats, un izplatu Zemi no Sevis Paša*” (44,24). Eņģeļi paši arī apliecina, ka viņiem nav nekādas varas, bet kā viņi darbojas no Vienīgā Kunga.

51. Kas zīmējas uz ‘Attēlu’, tad Attēls nav līdzība, bet ir /darīts/ pēc līdzības — kāpēc teikts: “*Darīsim cilvēku mūsu attēlā, pēc mūsu līdzības*”. Garīgais Cilvēks ir ‘attēls’, bet Debešķīgais Cilvēks ir ‘Līdzība’ jeb Veidols. Šinī Nodaļā ir runa par Garīgo Cilvēku, nākamajā — par Debešķīgo. Garīgo Cilvēku, kas ir ‘Attēls’, Kungs nosauc par ‘gaismas Dēlu’, piemēram Jāņa ev.: “*Kas staigā tumsībā, tas nezina, kurp viņš aiziet. Ticiet Gaismai, kamēr jums ir Gaisma, lai jūs būtu Gaismas Dēli*” (12,35.36). Viņš nosaukts arī par ‘Draugu’: “*Jūs esat mani draugi, ja darāt, ko Es jums pavēlu (uzdodu)*” (Jāņa 15,14.15). Bet Debešķīgais Cilvēks, kas ir ‘līdzība’, nosaukts par ‘Dieva Dēlu’ — Jāņa ev.: “*Cik bija to, kas /Viņu/ uzņēma, tiem Viņš deva varu būt par Dieva dēliem, tiem, kas tic Viņa Vārdam (lat.: Nomen), kas ne no asinīm, ne no miesas gribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva dzimuši*” (1,12.13).

52. Kamēr Cilvēks, ir Garīgs, viņa dominēšana iet no Ārējā cilvēka uz Iekšējo — kā še teikts, ka ‘tiem būs valdīt (dominēt) pār juras zivīm, un pār debesu putniem (vsk.) un pār lopiem (vsk.) un pār visu zemi, un pār ikvienu rāpuli, kas rāpo virs zemes’; bet kad viņš top Debešķīgs un dara labo aiz Mīlestības, tad dominēšana iet no Iekšējā cilvēka uz ārējo — kā Kungs apraksta Sevi Pašu, un tādējādi reizē arī Debešķīgo cilvēku, kas ir Viņa līdzība, Dāvida Psalmos: “*Tu esi licis Viņam valdīt (dominēt) pār Tavu roku darbiem, visu Tu esi licis zem Viņa kājām, avis (siklpous) un vēršus (liellopus) visus, arī lauku lopus, debesu putnus (vsk.), un jūras zivis, kas pārstaigā jūru ceļus*” (8,7.8.9). Še tāpēc papriekš minēti Lopi, pēc tam Putni (vsk.), un tad jūras Zivis, jo Debešķīgais cilvēks iziet no Mīlestības, kas pieder pie gribas — citādi nekā Garīgais cilvēks, kuram /par to runājot/ papriekš minētas ‘zivis’ un ‘putni’, kas pieder pie saprāta, un šis pie ticības, un tad seko ‘lopi’.

53. 27. p. *Un Dievs radīja cilvēku /savā/ Paša Attēlā, Dieva Attēlā Viņš to radīja.* ‘Attēls’ še minēts divreiz tāpēc, ka Ticība, kas pieder pie Saprāta, nosaukta par ‘Paša Attēlu’; bet Mīlestība, kura pieder pie Gribas — par ‘Dieva Attēlu’; šī Garīgajā cilvēkā seko, bet Debešķīgajā tā iet papriekš.

54. *Vīrieti un sievieti Viņš tos radīja.* Vissenajā Baznīcā bija visai zināms, kas iekšējā saturā domāts ar ‘Vīrieti’ un ‘Sievieti’, bet viņu pēcnācējos līdz ar Vārda iekšējāko saturu arī šis noslēpums gāja zudumā. Viņu augstākā laime (dsk.) un baudījumi bija Laulības (Parasti laulību lat. sauc ‘matrimonium’. Svedenborga Rakstos allaž lietots vārds ‘Coniugium’, kas atvasināts no verba ‘coniungo’ (= saistīt, kopā sajūgt), un apzīmē ikvienu laulībai līdzīgu saistību — galvenokārt labā ar patieso), un ko tik vien varēja,

to viņi pielīdzināja Laulībai (dsk.), lai no tam justu Laulības laimi. Un tā kā viņi bija Iekšēji cilvēki, tad viņus iepriecināja vienīgi iekšējas lietas; ārējās viņi uzlūkoja vienīgi acīm, bet domāja par tām, ko šīs attēloja, tā ka ārējās viņiem bija nekas — vienīgi, lai no tām varētu attiecināt kaut ko uz iekšējām lietām, no iekšējām uz Debešķīgām, un tādā kārtā uz Kungu, Kurš viņiem bija viss. Tamlīdz /viņi attiecināja tās/ uz Debešķīgo Laulību, no kuras viņi jauta nākam savu Laulību laimi. Tāpēc Garīgajā Cilvēkā Saprātu Viņi sauca par Virietu, un Gribu par Sievieti — kuriem kopā darbojoties, viņi sacīja esam Laulību. No tās Baznīcas cēlies izteiciens (lat.: formula), kas tapis parasts, ka Pašu Baznīcu tās labā rosmes pēc sauc par 'Meitu' un 'Jaunavu', piemēram, 'Ciānas Jaunava' un 'Jeruzalemes Jaunava', kā arī par 'Sievu'. Bet par to skaties, kas teikts nākamajā Nodaļā pie 23. p., un 3. Nod. pie 15. p.

55. 28. p. *Un Dievs tos svētīja, un Dievs tiem sacīja: Augļojieties un vairojieties, un piepildiet zemi, un pakļaujiet to; un valdiet (dominējiet) pār jūras Zivīm, un pār debesu Putniem (vsk.), un pār visu dzīvu, kas virs zemes rāpo.* Visseno laiku cilvēki, saukdami Saprātu un Gribas, jeb Ticības un Mīlestības saistību par Laulību, visu Labo, kas vien no šīs Laulības cēlās, apzīmēja par 'augļošanās', un visu Patieso — par 'vairošanās' — kāpēc arī Praviēšos darīts tāpat, piemēram Ecekieli: "Es vairošu uz jums /proti, Izraēla kalniem/ cilvēkus (vsk.) un lopus (vsk.), un tie vairošies un augļosies; un likšu jūs apdzīvot kā jūsu senlaikos, un darīšu jums labu vairāk, nekā jūsu sākumos, un jūs atzīsīt, ka Es esmu Jehova; un Es likšu pa jums staigāt **Cilvēkam**, manai Izraēla tautai" (36,8–12). Ar 'cilvēku' šē domāts garīgais cilvēks, ko arī sauc par 'Izraeli'; ar 'Senlaikiem' domāta Vissenā Baznīca; ar 'Sākumiem' — Senā Baznīca, /kas bija/ pēc plūdiem. Ka 'vairošanās', kas teikta par Patieso, /še/ minēta papriekš, un 'augļošanās', kura teikta par labo — pēc tās, tas tāpēc, ka runa šē ir par atdzemdināmo, nevis par atdzemdināto. Kad Saprāts ir piesaistīts (salaulāts) Gribai, jeb ticība mīlestībai, tad Kungs cilvēku nosauca par 'laulātu Zemi' — Jezajā: "Vairs nesacīs uz tavu zemi: izpostīta; bet tevi nosauks: uz ko man labpatika; un tavu zemi par laulātu — tāpēc ka tu Jehovam patiksi, un tava zeme taps laulāta" (62,4). Visai bieži Vārdā augļus, kas no tās /saistības/ pieder pie Patiesā, sauc par 'dēliem'; un augļus, kas pieder pie Labā — par 'meitām'. 'Zeme piepildās', kad ir daudz patiesā (dsk.) un labā (dsk.); jo, Kungam svētījot un sakt, tas ir, darbojoties, labais un patiesais pieaug neizmērojami — kā Kungs saka: "Debesu Valstība ir līdzīga sinepju graudam, ko cilvēks ņēmis iesēja savā laukā. Tas gan ir mazāks par visām sēklām, bet kad izaudzis, ir lielāks par visiem dārzājiem, un top par koku, tā ka nāk debess putni un taisa ligzdas tā zaros" (Mt. 13,31.32). 'Sinepju grauds' ir labais cilvēkā, pirms viņš ir garīgs, un ir mazākā no visām sēklām tāpēc, ka cilvēks /tad/ iedomājas darām labo no sevis paša. Kas no sevis paša, tas ir tikai ļauns; bet tā kā cilvēks /tad/ ir atdzimšanas (atdzemdināšanas) stāvoklī, tad kaut kas labs viņā ir, bet tas ir mazākais no visa. Taču, ticībai saistoties ar mīlestību, tas top lielāks, un top par 'dārzāju', un beidzot, kad tā ir saistīta, top par 'koku', un tad 'debesu putni', kas arī šē ir Patiesības jeb saprāta piederumi, 'tā zaros', kuri ir zināšanas, 'taisa ligzdas'. Cilvēkam garīgam esot, tāpat kā garīgam topot, ir cīņa, un tāpēc teikts: 'Pakļaujiet zemi un valdiet' (dominējiet).

56. 29. p. *Un Dievs sacīja: Redzi, Es dodu jums visu zāli, kas sēj sēklu, kas pa visu zemes seju (dsk.), un ikvienu koku, kuram augļi; koki (vsk.), kas izdod sēklu, lai ir jums par barību.* Debešķīgo cilvēku iepriecina vienīgi debešķīgas lietas, kuras, tāpēc ka tās sader ar viņa dzīvību, sauc par debešķīgu Barību (dsk.). Garīgo cilvēku iepriecina garīgas lietas, kuras, tāpēc ka tās sader ar viņa dzīvību, sauc par garīgu Barību (dsk.). Dabīgo cilvēku tāpat iepriecina dabīgas lietas, kuras, tāpēc ka tās viņa dzīvībai pieder, sauc par Barību (dsk.), un ir galvenokārt zināšanas. Šē, tāpēc ka runa ir par garīgo cilvēku, attēlu veidā aprakstīta viņa garīgā Barība (dsk.): garīgā — ar 'zāli, kas sēj sēklu', un 'koku, kuram augļi' — kura barība vispār nosaukta par 'koku, kas izdod sēklu'. Viņa Dabīgā Barība (dsk.) aprakstīta nākamajā pantā.

57. 'Zāle, kas sēj sēklu', ir viss Patiesais, kas raugās uz lietderību; 'Koks, kuram augļi', ir ticības Labais; 'auglis' ir tas, ko Kungs dod debešķīgajam cilvēkam; 'Sēkla', no kuras auglis /rodas/ — ko dod garīgajam cilvēkam. Tāpēc teikts: "Koks, kas izdod sēklu, lai ir jums par barību". Ka debešķīgā barība nosaukta par 'koka augli', būs redzams nākamajā Nodaļā, kur ir runa par Debešķīgo cilvēku. Šē minams tikai tas, ko Kungs runājis caur Ecekieli: "Blakus upei uz tās krasta šinī un viņā pusē paceļas ikviens Barības koks; tā lapas (vsk.) nenobirs, un tā augļi (vsk.) neizbeigsies; savos mēnešos tie atdzimst, tāpēc ka tās /upes/ ūdeņi iztek no Svētīcas. Un tā /koka/ auglis būs par barību, un tā lapas (vsk.) dziedināšanai" (47.12). 'Ūdeņi no Svētīcas' nozīmē Kunga, (Kurš ir 'Svētīca') Dzīvību un Žēlsirdību; 'Auglis' nozīmē Gudrību, kas viņiem ir Barība; 'Lapa' ir Saprātība, kas viņiem ir lietderības labad, kura nosaukta par 'dziedināšanas līdzekli'. Bet ka garīgā Barība nosaukta par 'zāli', teikts Dāvida Psalmos: "Jehova ir/ mans

Gans, man netrūks nenieka; zālainās (zāles) ganībās Tu liec man dusēt” (23,1.2).

58. 30. p. *Un ikvienam zemes zvēram, un ikvienam debesu putnam, un ikvienam rāpulim (rāpotājam) virs zemes, kam dzīva dvēsele, visu zāles zaļumu par ēdamo; un tā notika. Še aprakstīta tā paša /garīgā cilvēka/ dabīgā barība. Viņa dabīgais /cilvēks/ še apzīmēts ar ‘zemes zvēru’ un ‘debesu putnu’, kam par ‘ēdamo’ doti ‘dārzāji’ un ‘zāles zaļums’. Par viņa abēju barību — tā dabīgo, kā arī garīgo — tā teikts Dāvida Psalmos: “Jehova liek zālei (lat.: gramen; bet iepriekš visur ‘herba’) dīgt lopam, un labībai (herbam) kalpot cilvēkam, lai izaugtu maize no zemes” (104.14) — kur ‘lops’ teikts ‘zemes zvēra’ un reizē arī ‘debesu putna’ vietā, kuri tur minēti 11. un 12. p.*

59. Ka še tikai ‘dārzāji’ un ‘zāles zaļums’ ir dabīgajam cilvēkam par ‘ēdamo’, ar to lieta ir šāda: Cilvēkam, atdzimstot un garīgam topot, ir pastāvīgi jācinās — kāpēc arī Kunga Baznīcu sauc par karotāju /baznīcu/; jo sākumā viņā dominē iekāres — tāpēc ka viss cilvēks sastāv no vienam iekārēm, un no tām /izrietošām/ nepatiesībām. Atdzimstot, viņa iekāres un nepatiesības nav viņam vienā acumirkli atņemas, jo tas nozīmētu iznīcināt visu cilvēku, tāpēc ka viņš vēl citu dzīvību nav ieguvis. Tāpēc ļaunie gari vēl ilgi tiek pie viņa atstāti, lai tie ierosinātu viņa iekāres, un /šīs/ tādā kārtā neskaitāmos veidos tiktu atraisītas, un proti tā, ka Kungs varētu vērst (locīt) tās uz labo, un tādā kārtā cilvēku pārveidot (reformēt). Cīņas laikā ļaunie gari, kuri visvairāk ienīst visu labo un patieso, tas ir, visu, kas pieder pie mīlestības uz Kungu, un ticības Viņam — kuras lietas vien ir labas un patiesas, tāpēc ka tajās ir mūžīgā dzīvība — neko citu viņam ‘ēšanai’ neatstāj, kā tikai to, kas pielīdzināts dārzājam un zāles zaļumam. Bet Kungs arī dod viņam barību, kas pielīdzināta sēklu sējējai zālei, un kokam, kuram ir augļi — kuras lietas pieder pie rimtības un miera, līdz ar to patikām un laimību; un proti /dod viņam to/ pārmijus. Ja Kungs cilvēku ikvienā, pat vismazākajā, brīdī nesargātu, cilvēks tūdaļ aizietu bojā, jo garu pasaulē valda tik nāvīgs (slepkavīgs) ienaidis pret to, kas pieder pie mīlestības uz Kungu un ticības Viņam, ka tas nekādi nav aprakstāms. Ka tā ir, to es noteikti varu apgalvot, tāpēc ka nu jau dažus gadus, jebšu arī ķermenī būdams, esmu bijis viņā dzīvē kopā ar gariem; un ļaunie, pat visļaunākie, dažreiz man bijuši apkārt tūkstošiem, un viņiem bija atļauts izlaist savas indes un man uzbrukt visādā veidā, kā tik viņi prata, un tomēr viņi nespēja man ne mata galiņam kaitēt — tā Kungs mani sargāja. No tik daudz gadu pieredzes esmu ļoti daudz mācījies par garu pasauli, kāda tā ir, un arī par cīņu, no kuras nevar izvairīties tie, kas tiek atdzemdināti, lai iegūtu mūžīgās dzīvības laimi. Bet tā kā ar vispārīgu aprakstu nevar nevienu tā pamācīt, ka tas nešaubīgi ticētu, tad daļēji par šīm lietām, Kunga Dievišķās Žēlsirdības pēc, būs pastāstāms vēlāk.

60. 31. p. *Un Dievs redzēja visu, ko bija darījis, un redzi, /tas bija/ ļoti labs. Un bija Vakars, un bija Rīts, Sestā Diena. Še teikts ‘ļoti Labs’ bet iepriekš tikai ‘Labs’ — tāpēc ka tagad tas, kas pieder pie ticības, ir viens ar to, kas pieder pie mīlestības. Tā ir tapusi Garīgo un debešķīgo lietu laulība.*

61. Par Garīgu sauc visu, kas pieder pie ticības atziņām; un par Debešķīgu — visu, kas pieder pie mīlestības uz Kungu un pret tuvāko. Pirmās lietas attiecas uz cilvēka Saprātu, otrās — uz Gribu.

62. Vispār un daļēji izšķir sešus cilvēka Atdzemdināšanas Laikus un Stāvokļus, un tos sauc par viņa radišanas Dienām; jo pakāpeniski no tā, kas nav cilvēks, papriekš top kaut kas, bet maz; un tad kaut kas vairāk, līdz sestajai dienai, kurā viņš top par ‘Attēlu’.

63. Kungs pa to laiku pastāvīgi cīnās par viņu pret ļauno (dsk.) un nepatieso (dsk.), un ar cīņām nostiprina viņu patiesajā un labajā. Cīņas laiks ir Kunga darbošanās laiks — kāpēc arī Atdzemdinātais Praviešos nosaukts par ‘Dieva pirkstu Darbu’ — un Viņš nerimst (nedus), pirms Mīlestība netop par galveno aģentu; tad cīņa mitējas. Kad darbs paveikts tiktāl, ka Ticība ir saistīta ar mīlestību, tad viņš nosaukts ‘ļoti Labs’, tāpēc ka tad Kungs rīko viņu kā savu līdzību. Sestās Dienas beigās ļaunie gari atkāpjas, to vietā nāk labie, un viņš tiek ievests Debesī jeb Debešķīgā Paradīzē — par ko būs runa nākamajā Nodaļā.

64. (Sekojošie trīs paragrāfi oriģinālā kursīvā.) ŠIS nu ir Vārda iekšējais saturs, tā visistenākā dzīvība, kas burtiskajā saturā nekur nav redzams; bet noslēpumu /tajā/ ir tik daudz, ka /vairāku/ sējumu nepietiktu to izskaidrošanai. Še pateikts tikai pavisam maz, un pateiktas tādas lietas, ar ko iespējams apstiprināt, ka še ir runa par Atdzemdināšanu, un ka tā iet no Ārējā, cilvēka uz Iekšējo. Tā Eņģeļi jauš Vārdu. Viņi itin nekā nezina, kas ir burtā, pat nevienu vārdu tā tuvākā nozīmē, un vēl mazāk zemju, pilsetu, upju un personu Nosaukumus, kuri tik bieži sastopami vēsturiskajās un pravietiskajās /Vārda grāmatās/. Viņiem ir priekšstats tikai par lietām, kas ar vārdiem un nosaukumiem apzīmētas. Piemēram, ‘Ādamu Paradīzē’ viņi jauš kā Visseno Baznīcu, un pat ne kā Baznīcu, bet kā Vissenās Baznīcas ticību Kungam; ‘Noachu’ — kā Baznīcu, kas palika pie /iepriekšējās/ pēctečiem un turpinājās līdz Ābrama

laikam; 'Ābrahamu' — nekad ne kā to /personu/, kas dzīvoja, bet kā glābēju Ticību, kuru viņš attēloja; un tā tālāk. Tātad viņi jauš garīgas un debešķīgas lietas pilnīgi abstrakti no vārdiem un nosaukumiem.

65. Daži, pacelti pirmajā debesu pagalmā, man Vārdu lasot, runāja ar mani no turienes un sacīja, ka nenieta nesaprotot no tā vārdiem jeb burta, bet vienīgi to, kas tuvākā iekšējākā saturā ar tiem apzīmēts, ko viņi sacīja esam tik skaistu un tādā secībā, un viņus tā ierosminām, ka nosauca to par 'Godību'.

66. Vārdā vispār ir četri stili. PIRMAIS ir Vissenās Baznīcas stils. Viņu izteiksmes veids bija tāds, ka, nosaucot zemes un pasaules lietas, viņi domāja par garīgām un debešķīgām lietām, ko tās attēloja — kāpēc arī viņi attēlos ne tikai izteicās, bet sakārtoja tos arī zināmā it kā vēsturiskā secībā, lai tie būtu dzīvāki — par ko viņiem bija visai liels prieks. Šis stils domāts, kur Anna praviešodama saka: "*Runājiet augstas, augstas lietas, senlaiku lietas lai iziet no jūsu mutes*" (1. Zam.2,3). Dāvids šos attēlus nosauc par 'senlaiku Mīklām' (Ps. 78,2.3.4). No Vissenās Baznīcas pēcnācējiem Mozum ir šie /stāsti/ par Radīšanu un Ēdenes dārzu, līdz pat Ābrama laikam. OTRS ir Vēsturiskais Stils, kas ir Mozus Grāmatās, sākot no Ābrama laika un tālāk, arī Jozuas, Soģu, Zamuela un Ķēniņu Grāmatās, kurās Vēsturiskie /fakti/ ir gluži tādi, kādi tie burtiskajā saturā parādās, bet tomēr visos un katrā no tiem iekšējā saturā ir pavisam citas lietas, par kurām, Kunga Dievišķās Žēlsirdības pēc, turpmāk savā kārtībā /būs runa/. TREŠAIS ir Praviētiskais Stils, kas radies (dzimis) no Vissenās Baznīcas stila, kuru viņi augsti cienīja; tikai tas nav nepārtraukts un it kā vēsturisks, kā vissenais, bet ir jaukts (izkaisīts), un tikko kaut cik saprotams — atskaitot iekšējo saturu, kurā ir visdziļākie noslēpumi, kas saskanīgā kārtībā sakopotu cits citam seko, un attiecas uz Ārējo un Iekšējo Cilvēku, vairākiem Baznīcas Stāvokļiem, Pašu Debesi, un visiekšējākā saturā uz Kungu. CETURTAIS ir Dāvida Psalmu stils, kas ir vidējs starp Praviētisko un Vispārējo runas stilu. Tur — aiz Dāvida, kā Ķēniņa, personas — iekšējā saturā ir runa par Kungu.

*

PIRMĀS MOZUS GRĀMATAS OTRĀ NODAĻA

67. Tā kā, Kunga Dievišķās Žēlsirdības pēc, /man/ vēlēts zināt Vārda Iekšējo Saturu, un tanī glabājas visdziļākie noslēpumi, kas nekad agrāk nevienam prātā (zināšanā) nav nākuši, nedz arī var nākt, nezinot neko par nākamās dzīves lietām — jo Vārda iekšējā saturā ir visai daudz lietas, kas uz tām attiecas (raugās), tās piemin un sevī ietver — tad man ļauts atklāt, ko nu jau vairākus gadus, kopš man vēlēts būt Garu un Eņģeļu sabiedrībā, esmu dzirdējis un redzējis.

68. Es zinu (man nav nezināms), ka daudzi sacīs, ka nekad neviens, ķermenī dzīvodams, nespējot runāt ar Gariem vai Eņģeļiem, un daudzi sacīs, ka tā ir fantāzija, citi — ka es stāstīšot tādas lietas, lai man ticētu; citi — atkal ko citu. Bet tas mani netraucē, jo esmu tās redzējis, dzirdējis un jutis.

69. Kungs cilvēku tā radījis, ka, ķermenī dzīvodams, viņš tai pašā laikā ar Gariem un Eņģeļiem runāt varētu (kā tas arī vissenākos laikos notika), jo, būdams ķermenī ietērpts gars, viņš ir viens ar viņiem. Bet tā kā cilvēki laika tecējumā tā iegrimuši ķermeniskās un pasaulīgās lietās, ka gandrīz nekas cits viņiem nerūp, tad ceļš /satiksmē ar gariem un eņģeļiem/ ir slēgts. Bet tiklīdz ķermeniskās lietas, kurās viņš iegrimis, viņu atstāj, tā ceļš atveras, un viņš ir starp gariem un dzīvo ar tiem kopēju dzīvi.

70. Tā kā man ļauts atklāt, ko dažu gadu laikā esmu dzirdējis un redzējis, tad šie papriekš jāpasaka, kas notiek ar cilvēku, viņam pamostoties, jeb kā viņš no ķermeņa dzīves ieiet mūžības dzīvē. Un lai es zinātu, ka cilvēki pēc nāves dzīvo, man ir vēlēts runāt un satīties ar daudziem, ko pazinu, viņiem savā ķermenī dzīvojot — un ne tikai kādu dienu vai nedēļu, bet mēnešiem un gandrīz gadu ilgi — ar kuriem runāju un satīkos tāpat kā pasaulē. Viņi pārlietu brīnījās, ka, ķermenī dzīvodami, bijuši — un ka citi, un vēl lielākā daļa cilvēku, ir — tādā neticībā, ka domā, ka pēc nāves vairs nedzīvošot; jebšu pagājušas tikko /dažas/ dienas kopš ķermeņa nāves, kad viņi jau ir viņā dzīvē, jo tā ir dzīves turpinājums.

71. Bet tā kā tas /kas par dzīvi pēc nāves sakāms/ būtu izkaisīts un nesakarīgs, ja to iespraustu starp lietām, kas ir Vārda tekstā, tad, Kunga Dievišķās Žēlsirdības pēc, man atļauts to pievienot zināmā kartībā, un proti, katras Nodaļas sākumā un beigās, neskaitot to, kas bieži /pašā tekstā/ iesprausts.

72. Kā tad nu cilvēks tiek no mirušiem uzmodināts un ieiet mūžības dzīvē, man atļauts pasacīt šīs Nodaļas beigās. (Paragrāfi no 67. līdz 72. oriģinālā iespiesti kursīvā.)

OTRĀ NODAĻA

1. Un ir pabeigtas Debesis un Zeme, un viss to pulks (karapulks).
2. Un DIEVS pabeidza Septītā Dienā savu darbu, ko bija darījis; un dusēja Septītā Dienā no visa sava darba, ko bija darījis.
3. Un DIEVS svētīja Septīto Dienu, un to iesvētīja, tāpēc ka bija dusējis tajā no visa sava darba, ko DIEVS taisīdams bija radījis.
4. Ši ir Debesu un Zemes Piedzimšana (dsk.), kad Viņš tās radīja, tanī dienā, kad JEHOVA DIEVS taisīja Zemi un Debesis.
5. Un neviena lauka Krūma virs zemes vēl nebija, un neviena lauka Zāle vēl nedīga, tāpēc ka JEHOVA DIEVS nebija licis lietum lit pār zemi; un nebija cilvēka zemes kopšanai.
6. Un Miglai (sutam) Viņš lika celties no zemes, un tā slacināja visu zemes seju (dsk.).
7. Un JEHOVA DIEVS veidoja cilvēku, zemes pīšļus; un iedvesa viņa nāsīs dzīvību dvašu; un cilvēks tapa par dzīvu dvēseli.
8. Un JEHOVA DIEVS dēstīja dārzu Edenē Austrumos, un ielika tur cilvēku, ko bija veidojis.
9. Un JEHOVA DIEVS lika uzdīgt no zemes ikvienam kokam, kas pēc izskata vēlams, un ir labs barībai; un dzīvību Kokam dārza vidū; un laba un ļauna zināšanas Kokam.
10. Un Upe iztecēja no Edenes slacināt to dārzu; un no turienes tā dalījās un tapa par četrām iztekām (galvām).
11. Pirmās Vārds ir Pižona, tā apņēma visu Chavillas zemi, kur ir Zelts.
12. Un tās zemes Zelts ir labs; tur ir bedelions un onika (jeb šoham) akmens.
13. Un otrās upes Vārds ir Gichona, tā apņēma visu Kušzemi.
14. Un Trešās upes Vārds ir Hidekela, tā tek uz austrumiem pret Ašuru. Un Ceturtā upe, tā ir

Frata.

15. Un JEHOVA DIEVS ņēma cilvēku un ielika viņu Edenes dārzā to kopt un sargāt.

16. Un JEHOVA DIEVS pavēlēja par to cilvēkam, sacīdams: No ikviena koka dārzā tu ēzdams ēdīsi,

17. Bet no laba un ļauna Zināšanas koka, no tā tev nebūs ēst, jo dienā, kurā tu no tā ēdīsi, tu mirdams mirsi.

SATURS

73. Cilvēks, kad no Nedzīva ir tapis Garīgs, no Garīga top Debešķīgs — par ko tagad ir runa, l. p.

74. Debešķīgais Gilvēks ir 'Septītā Diena', kurā Kungs dus, 2. un 3. p.

75. Viņa Zināšana un Racionālā domāšana aprakstītas ar 'krūmu' un 'zāli' no miglas slacinātās augsnes, 5. un 6. p.

76. Viņa Dzīvība aprakstīta ar 'dzīvību dvēseles' iedvēsumu, 7. p.

77. Tad aprakstīta viņa Sapratība ar 'dārzu Ēdenē Austrumos', kura 'koki, kas pēc izskata vēlami', ir patiesā Jausmas; un 'koki, kas labi barībai', ir labā Jausmas; Mīlestība aprakstīta ar 'dzīvību Koku'; Ticība ar 'zināšanas Koku', 8. un 9. p.

78. /Viņa/ Gudrība aprakstīta ar 'upi' dārzā, no kuras izceļas četras upes. Pirmā no tām ir Labais un Patiesais; otrā ir visu labā un patiesā, jeb mīlestības un ticības, lietu Atzišana — kuras lietas ir iekšējā cilvēka piederumi; trešā ir Prāts, un ceturtā ir Zināšana — kuras abas ir ārējā cilvēka piederumi. Visas /šās lietas/ ir no Gudrības, un šī ir no Mīlestības uz Kungu un Ticības Viņam, 10–14. p.

79. Debešķīgais cilvēks ir tāds Dārzs; bet tā kā tas ir Kunga, tad viņam atļauts visu to baudīt, bet ne piesavēties kā savu, 15. p.

80. Viņam atļauts arī ar ikvienu jausmu no Kunga atzīt, kas ir labs un paties; bet ne no sevis paša un pasaules, jeb izpētīt ticības noslēpumus ar juteklisku lietu un zināšanu palīdzību — no kam viņa debešķīgais mirst, 16. un 17. p.

IEKŠĒJAIS SATURS

81. Šīnī Nodaļā ir runa par Debešķīgo Cilvēku, bet iepriekšējā bija par Garīgo, kas /par tādu/ bija tapis no Nedzīvā. Bet tā ka pašlaik /neviens/ nezina, kas ir Debešķīgais cilvēks, gandrīz nezina, kas ir Garīgais, nedz arī, kas ir Nedzīvais, tad, lai būtu zināma to atšķirība, /man/ atļauts īsumā pasacīt, kāds ir viens un kāds otrs. **Pirmkārt**, Nedzīvais cilvēks nekādu citu patieso un labo neatzīst, kā tikai ķermenisko un pasaulīgo, un to viņš arī pielūdz. Garīgais cilvēks atzīst garīgu un debešķīgu Patieso un Labo, bet ticības pēc, no kuras viņš arī darbojas, bet ne tā no mīlestības. Debešķīgais cilvēks garīgu un debešķīgu Patieso un Labo tic un jauš, un neatzīst nekādu citu ticību kā to, kas /izriet/ no Mīlestības, aiz kuras viņš arī darbojas. **Otrkārt**, Nedzīvā cilvēka Mērķi attiecas tikai uz ķermenisko un pasaulīgo dzīvību, un viņš arī nezina, kas ir mūžīgā Dzīvība, un kas ir Kungs; un ja viņš to zina, tad netic. Garīgā cilvēka Mērķi attiecas uz mūžīgo dzīvību, un tādā kārtā uz Kungu. Debešķīgā cilvēka Mērķi attiecas uz Kungu, un tādā kārtā uz Viņa Valstību un mūžīgo dzīvību. **Treškārt**, Nedzīvais cilvēks, kad viņam jācīnās, gandrīz vienmēr padodas; un kad necīnās, tad viņā dominē ļaunumi un nepatiesības, un viņš ir vergs. Viņa važas ir Ārējas, kā bailes no likuma, bailes zaudēt dzīvību, mantu, peļņu, un tāpēc labu slavu. Garīgajam cilvēkam ir jācīnās, bet viņš vienmēr uzvar. Važas, kas noteic viņa rīcību, ir Iekšējas, un tās sauc par sirdsapziņas saitēm. Debešķīgajam cilvēkam cīņas nav, un ja ļaunumi un nepatiesības viņam uzbrūk, viņš tos nicina — kāpēc arī viņu sauc par Uzvarētāju. Viņam nav nekādu redzamu važu, kas noteiktu viņa rīcību, bet viņš ir brīvs. Viņa neredzamās važas ir labā un patiesā jausmas.

82. 1. p. *Un ir pabeigtas debesīs un zeme, un viss to pulks.* Ar to domāts, ka cilvēks nu ir tapis garīgs — tiktāl, ka viņš ir 'Sestā diena'. 'Debess' ir viņa Iekšējais cilvēks, un 'Zeme' — Ārējais; 'to Pulks' (karapulks) ir mīlestība, ticība un šo atziņas, kas agrāk apzīmēts ar 'lielajiem Spīdekļiem un zvaigznēm'. Ka Iekšējo cilvēku sauc par 'Debesi', un Ārējo par 'Zemi', var redzēt no iepriekšējā Nodaļā citētām vietām no Vārda. Atļauts vēl pieminēt, kas teikts Jezajā: "*Vīru Es darišu retāku nekā pilnvērtīgu zeltu, un*

cilvēku — nekā vērtīgo Ofiras zeltu; tāpēc debesīs Es sitišu ar šausmām, un zeme izkustēsies no savas vietas” (13.12.13). Un citā vietā: “*Tu aizmirsti Jehovu, savu Taisītāju, Kas izpleš Debesis un dibina Zemi; bet Es likšu savus vārdus tavā mutē, un /savas/ rokas ēnā tevi paglabāšu, lai izplestu debesi un dibinātu zemi*” (51,13.16). No šīm vietām ir skaidrs, ka ir ‘debess’, ir ‘zeme’ izteiktas, zīmējoties uz cilvēku. Runa gan /še/ ir par Visseno Baznīcu, bet Vārda iekšējākāšļietas ir tādas, ka, kas tik vien teikts par Baznīcu, teikts /arī/ par ikkatru Baznīcas /piederīgo/ — kurš, ja viņš nebūtu Baznīca, nevarētu būt Baznīcas daļa; tāpat kā tas, kurš nav Kunga templis, nevar būt tas, kas ar ‘templi’ apzīmēts, proti, Baznīca un Debeses. Tāpēc arī Visseno Baznīcu sauc par ‘Cilvēku’ vienskaitlī.

83. ‘Debesis un zemi, un visu to pulku’ saka esam pabeigtu, kad cilvēks ir tapis par ‘Sesto dienu’, jo tad ticība un mīlestība /viņā/ ir viens; un kad tas ir viens, tad galvenais sāk būt nevis ticība, bet mīlestība; tas ir, nevis garīgais, bet debešķīgais — kas nozīmē, cilvēku esam debešķīgu.

84. 2. un 3. p. *Un Dievs pabeidza septītā dienā savu darbu, ko bija darījis; un dusēja septītā dienā no visa sava darba, ko bija darījis. Un Dievs svētīja septīto Dienu, un to iesvētīja, tāpēc ka bija dusējis tajā no visa sava darba, ko Dievs taisīdams bija radījis.* Debešķīgais cilvēks ir ‘Septītā diena’; un tā kā Kungs ‘sešas dienas’ ir darbojies, tad teikts — ‘Viņa darbs’; un tā kā cīņa tad mitējas, tad teikts, ka Kungs dusējis no visa sava darba. Tāpēc Septītā diena ir iesvētīta, un dusas pēc nosaukta par sabatu, un tā cilvēks ir radīts, veidots un taisīts — kas no vārdiem skaidri redzams.

85. Ka debešķīgais Cilvēks ir ‘Septītā diena’, un septītā diena tāpēc ir iesvētīta, un dusas pēc nosaukta par Sabatu, — tie ir vēl līdz šim neatklāti noslēpumi, arī aiz tā iemesla, ka neviens nezināja, kas ir debešķīgais cilvēks. Nedaudzi zināja, kas ir garīgais, ko viņi aiz nezināšanas nevarēja nenoturēt par vienu un to pašu ar debešķīgo, jebšu starp tiem ir liela izšķirība (skaties 81. nr.). Kas zīmējas uz septīto dienu, un ka debešķīgais cilvēks ir ‘septītā diena’ jeb ‘sabats’, redzams no tam, ka Kungs Pats ir ‘Sabats’ — kāpēc Viņš arī saka: “*Cilvēka dēls ir arī sabata Kungs*” (Mr. 2,28) (oriģinālā šim citātam vārdu kārtība, tāpat kā grieķu tekstā, ir šāda: “Kungs ir cilvēka dēls, arī sabata.”) — kuros vārdos ietverts, ka Kungs ir Pats Cilvēks un Pats Sabats. Savu Valstību debesīs un virs zemes Viņš sauc par Sabatu, jeb mūžīgu Mieru un Dusu. Vissenā Baznīca, par ko šē ir runa, bija ‘Kunga Sabats’ vairāk nekā vēlākās. Ikvienu nākamā visiekšēja Kunga Baznīca arī ir ‘Sabats’; tāpat ikviens Atdzemdinātais, tapdams debešķīgs, tāpēc ka viņš ir Kunga līdzība. Pirms tam ir sešas cīņas jeb darba dienas. Šās attēlotas Jūdu Baznīcā ar /sešām/ darba dienām, un septīto, kura bija sabats; jo tanī Baznīcā nebija nekas tāds iestādīts, kas nebūtu Kunga un Viņa Valstības Attēls. To pašu attēloja arī ‘Šķirsts’, kad tas bija ceļā, un kad dusēja; ar tā ‘Ceļošanu tuksnesī’ attēlotas cīņas un kārdinājumi, un ar ‘dusēšanu’ miera stāvoklis; kāpēc arī, /šķirstam/ dodoties ceļā, Mozus sacīja: “*Celies, Jehova, un lai tavi ienaidnieki tiek izkaisīti, un tavi nīdēji lai bēg tavu vaigu priekšā*”; un tam apstājoties (dusot), sacīja: “*Atgriezies, Jehova, Izraēla tūkstošu miriadas*” (4. Moz. 10,35.36). Par Šķirstu tur teikts, ka tas ‘devies ceļā no Jehovas kalna uzmeklēt viņiem dusu’ (turp. 33. p). Debešķīgā cilvēka dusa aprakstīta ar ‘sabatu’ Jezajā: “*Ja tu savu kāju atturi sabatā (no sabata), ka nedari, ko pats vēlies, mana svētuma dienā, un sauc to, kas sabatam pieder, par godājamu prieku (dsk.) Jehovas Svētajam; un godā to, ka nestaigā (nedari) savus ceļus, nedz meklē, ko pats vēlies, un nerunā /savus/ vārdus (vsk.), tad tu būsi Jehovam par prieku, un Es tev likšu pacelties (braukt) pār zemes augstumiem, un tevi mielošu ar Jēkaba mantojumu*” (58,13.14). Debešķīgais cilvēks ir tāds, ka nedara, ko pats vēlas, bet kas Kungam patīk, ko darīt ir viņa vēlēšanās. Šādā kārtā viņš bauda iekšēju mieru un laimi, kas šē izteikts ar ‘pacelšanu pār zemes augstumiem’; un reizē arī ārēju rimtību un patiku, kas apzīmēts ar ‘mieļošanu ar Jēkaba mantojumu’.

86. Kad garīgais cilvēks, kas tapis par ‘sesto dienu’, sāk tapt debešķīgs, par ko šē pirmo reiz ir runa, tad viņš ir ‘Sabata Vakars’, kas Jūdu Baznīcā attēlots ar Sabata svētīšanu, sākot no Vakara; /pats/ Debešķīgais cilvēks ir ‘Rīts’ par ko tūdaļ būs runa.

87. Debešķīgais cilvēks ir ‘sabats’ jeb ‘dusēšana’ arī tāpēc, ka, debešķīgam kļūstot, viņa mitējas cīņa. Ļaunie gari atkāpjas un pienāk labie, un tad arī debešķīgie eņģeļi, kuriem klātesot, ļaunie gari nepavisam nespēj klātu būt, bet bēg tālu prom. Un tā kā ne cilvēks pats ir cīnījies, bet cilvēka vietā vienīgi Kungs, tad teikts, ka ‘Kungs dusēja’.

88. Garīgajam cilvēkam debešķīgam topot, viņš nosaukts par ‘Dieva darbu’, tāpēc ka Kungs Viens pats par viņu cīnījies, un viņu radījis, veidojis un taisījis — kāpēc arī šē teikts, ka ‘Dievs pabeidzis septītā dienā savu darbu’ un divreiz teikts, ka Viņš ‘dusējis no visa sava darba’. Praviešos viņš bieži nosaukts par ‘Jehovas roku un pirkstu darbu’, piemēram Jezajā, kur ir runa par atdzemdināto: “*Tā sacīja Jehova,*

Izraēla Svētais, un viņa Veidotājs: Prasiet no Manis zīmes par maniem dēliem, un par manu roku darbu pavēliet man. Es esmu taisījis zemi, un cilvēku uz tās radījis; Es, manas rokas izpletušas debesis, un Es esmu pavēlējis visam to pulkam. Jo tā sacīja Jehova, kas rada debesis, Tas Dievs kas veido zemi un taisa to; Viņš stiprina to; nevis tukšumam Viņš to radījis, bet veidojis to apdzīvošanai. Es Jehova, ... un nav cita Dieva kā vien Es” (45,11.12.18.21). No tam redzams, ka jaunradīšana jeb atdzemdīšana ir vienīgi Kunga darbs. Pietiekami izšķirīgi lietoti vārdi ‘radīt’, ‘veidot’ un ‘taisīt’, piemēram šinī pašā vietā Jezajā: “kas rada debesis, veido zemi un taisa to”; tad vēl citā vietā: “Ikvienu, kas nosaukts manā Vārdā, esmu viņu radījis savai godībai, esmu viņu veidojis, un viņu arī taisījis” (43,7). Tamlīdzīgi iepriekšējā /l. Moz. l./ Nodaļā, un arī šinī, piemēram, ka Viņš ‘dusēja no visa sava darba, ko Dievs taisīdams bija radījis’; un proti, allaž ar izšķirīgu priekšstatu iekšējā saturā; un tad vēl, kur Kungs nosaukts par Radītāju, vai Veidotāju, vai Taisītāju.

89. 4. p. *Ši ir Debesu un Zemes piedzimšana (dsk.), kad Viņš tās radīja, tanī dienā, kad Jehova Dievs taisīja zemi un debesis.* ‘Debesu un Zemes piedzimšana’ ir debešķīgā cilvēka veidošana (dsk.). Ka par viņa veidošanu nu ir runa, skaidri redzams arī no atsevišķiem /izteicieniem/, kas nu nāk, piemēram, ka ‘neviena zāle vēl nebija dīgusi’; ka ‘nebija cilvēka zemes (augšnes) kopšanai’; tad, ka ‘Jehova Dievs veidoja cilvēku’, un tālāk arī ‘ikvienu lopu un debesu putnu’ — par kuru veidošanu taču iepriekšējā Nodaļā bija runa. Tāpēc šē ir runa par citu cilvēku; kas vēl tālāk redzams no tam, ka tagad pirmo reizi teikts ‘Jehova Dievs’, bet iepriekš, kur bija runa par garīgo cilvēku, teikts tikai ‘Dievs’; tad vēl, ka tagad teikts ‘zeme’ (augšne, lat.: humus) un ‘lauks’, bet iepriekš tikai ‘zeme’ (lat.: terra); un ka šinī pantā papriekš minēta Debess pirms zemes, un vēlāk zeme pirms Debess. Iemesls tas, ka ‘zeme’ nozīmē Ārējo cilvēku, un ‘debess’ Iekšējo — garīgajā cilvēkā, kurā pārveidošana (reformēšana) iesākas no ‘zemes’ jeb ārējā cilvēka; šē turpretī, kur ir runa par debešķīgo cilvēka, tā iesākas no Iekšējā cilvēka jeb ‘Debess’.

90. 5. un 6. p. *Un neviena lauka krūma virs zemes vēl nebija, un neviena lauka zāle vēl nedīga, tāpēc ka Jehova Dievs nebija licis lietum līt pār zemi; un nebija cilvēka zemes kopšanai. Un miglai (sutam) Viņš lika celties no zemes, un tā slacināja visu zemes seju (dsk.).* Ar ‘lauka krūmu’ un ‘lauka zāli’ domāts vispār viss, ko no sevis izdod viņa Ārējais cilvēks; ‘zeme’ (terra) ir Ārējais cilvēks, kamēr viņš bija garīgs; ‘zeme’ (augšne, humus), kā arī ‘lauks’, ir Ārējais cilvēks, kad viņš top debešķīgs; ‘Lietus’, kas tūdaļ nosaukts par ‘Miglu’ (sutu), ir miera rimtība, cīņai mitējoties.

91. Bet nezinot, kāds ir cilvēka stāvoklis, viņam no garīga par debešķīgu topot, nekādi nav iespējams jaust, kas šajos /vārdos/ ietverts, jo /tajos/ ir dziļāki noslēpumi. Kamēr cilvēks ir Garīgs, /viņa/ Ārējais cilvēks vēl negrib paklausīt (pretim nākt) un kalpot Iekšējam, kāpēc notiek cīņa; bet, viņam debešķīgam topot, Ārējais cilvēks sāk paklausīt (pretim nākt) un kalpot Iekšējam, no kam cīņa mitējas un /viņš/ apņemst (skaties 87. nr.). Šī rimtība apzīmēta ar ‘lietu’ un ‘sutu’, jo tā ir kā Suts, ar ko viņa Ārējais no Iekšējā tiek slacināts un piesūcināts. Šī rimtība, kura pieder pie Miera, rada to, kas nosaukts par ‘lauka krūmu’ un ‘lauka zāli’, kuras lietas ir sevišķi tās, kas pieder pie racionālas domāšanas un zināšanām no debešķīgi garīga cēloņa.

92. Kāda ir Ārējā cilvēka miera rimtība, mitējoties cīņai, jeb nemieram no iekārēm un nepatiesībām, to neviens nevar zināt, nepazīdams Miera stāvokli. Šis stāvoklis ir tik patikams, ka pārspēj katru patikas priekšstatu. Tā nav tikai cīņas mitēšanās, bet tā ir dzīvība, kas nāk no iekšējā Miera, un ierosmina ārējo cilvēku neapprakstāmi. Tad dzimst ticības patiesības un mīlestības labais (dsk.), kam sava dzīvība ir no Miera patikas.

93. Ar Miera rimtību apveltīta, lietus spirdzināta, un no ļaunā un nepatiesā kalpības atbrīvota debešķīgā cilvēka stāvokli Kungs tā apraksta Ecekielī: “*Es noslēgšu tām /proti ‘avīm’/ miera derību, un ļaunam zvēram likšu no zemes atkāpties, un tās paļāvīgi mājās tuksnesī un gulēs mežos. Un došu tos, un mana pakalna apkārtni, par svētību, un likšu lietum līt savā laikā; svētības lieti tie būs. Un lauka koks dos savu augli, un zeme (terra) dos savu ražu, un tie būs uz savas zemes (augšnes, humus) drošībā (paļāvībā), un zinās, ka Es esmu Jehova, kad būšu sadragājis viņu jūga siksnas, un atbrīvojis viņus no viņu kalpinātāju rokas. Jūs esat mans ganāmpulks, manas ganības ganāmpulks, jūs esat cilvēks, Es — jūsu Dievs” (34,25.26.27.31). Un ka tas notiek “Trešā dienā, kura nozīmēto pašu, ko ‘Septītā’, aprakstīts Hozejā: “Viņš darīs mūs dzīvus pēc divām dienām, trešā dienā mūs uzmodinās, un mēs dzīvosim Viņa priekšā; un pazīsim, un dzīsimies pazīt, Jehovu. Kā rīta Blāzma ir sataisīta Viņa iziešana, un Viņš nāks mums kā lietus, kā vēls lietus, kas slacina zemi” (6,2,3). Un ka šis /stāvoklis/ pielīdzināts lauka zelmenim, /redzams/ Ecekielī, kur ir runa par Seno Baznīcu: “Kā lauka zelmeni Es tevi esmu devis, un tu augi un uzaugi, un*

esi ienākusies greznumu greznumā” (16,7); un vēl ‘dēstījumu zaram un Jehovas Dieva roku darbam’ (Jez. 60,21).

94. 7. p. *Un Jehova Dievs veidoja cilvēku, zemes (humus) pišļus; un iedvesa viņa nāsīs dzīvību dvašu; un cilvēks tapa par dzīvu (dzīvotāju) dvēseli.* ‘Veidot cilvēku, zemes pišļus’ ir /veidot/ viņa Ārējo cilvēku, kas agrāk cilvēks nebija; jo 5. p. teikts, ka nebija cilvēka zemes kopšanai. ‘Iedvest viņa nāsīs dzīvību dvašu’ ir — dot viņam ticības un mīlestības dzīvību; ‘cilvēks tapa par dzīvu (dzīvotāju) dvēseli’ nozīmē, ka Ārējais cilvēks arī tapis dzīvs (dzīvotājs).

95. Še ir runa par Ārējā cilvēka Dzīvību: abos iepriekšējos pantos par viņa ticības jeb saprāta dzīvību, šinī — par viņa mīlestības jeb gribas dzīvību. Agrāk Ārējais cilvēks negribēja paklausīt (pretim nākt) un kalpot Iekšējam, bet pastāvīgi cīnījās pret to — tāpēc Ārējais tad nebija cilvēks; bet tagad, debešķīgs tapis, Ārējais sāk Iekšējam paklausīt (pretim nākt) un kalpot, un arī top par cilvēku, un proti, dzīvojot ticības dzīvi un mīlestības dzīvi; ticības dzīve viņu sagatavo, un Mīlestības dzīve dara, ka viņš ir cilvēks.

96. Zīmējoties uz teikto, ka Jehova Dievs ‘iedvesis nāsīs’, lieta ir šāda. Senos laikos, un arī Vārdā, ar ‘nāsīm’ domāts viss, kam bija piemīlīga Smarža, kura nozīmē jaušanu — kāpēc bieži lasāms par Jehovu, ka Viņš ‘odis miera smaržu’ no dedzināmiem upuriem, un no lietām, kas attēloja Viņu un Viņa Valstību. Un tā kā vispiemīlīgākās Viņam ir lietas, kas pieder pie Mīlestības un ticības, tad teikts, ka Viņš ‘dzīvību dvašu iedvesis pa nāsīm’. Tāpēc arī Jehovas Svaidītais, jeb Kungs, nosaukts par ‘Nāšu Dvašu’ (R. Dz. 4,20); un Kungs pats to apzīmēja, dvēsdams uz mācekļiem, /par ko teikts/ Jāņa ev.: “*Viņš dvēsa un sacīja: Saņemiet (vsk.) svēto garu*” (20,22).

97. Dzīvība aprakstīta ar iedvēšanu un dvašu arī tāpēc, ka Vissenās Baznīcas cilvēki jauta mīlestības un ticības stāvokļus no elpošanas stāvokļiem, kuri viņu pēcnācējos pakāpeniski mainījās. Par šo elpošanu vēl nav iespējams neko pasacīt, tāpēc ka pašlaik tās ir gluži apslēptas lietas. Vissenie to labi pazina, un arī viņā dzīvē esošie to pazīst, bet šinī pasaulē (zemju aplī) vēl neviens. Tāpēc viņi garu jeb dzīvību pielīdzināja vējam. Arī Kungs, runādams par cilvēka Atdzimšanu (Atdzemdīšanu), saka Jāņa ev.: “*Gars (jeb vējš) dveš, kur gribēdams; un viņa balsi tu dzirdi, bet nezini, no kurienes tas nāk, vai kurp iet. Tā ir ar ikvienu, kas piedzimis (dzemdīnāts) no gara*” (3,8). Tamlīdzīgi teikts arī Dāvida Psalmos: “*Ar Jehovas Vārdu debesīs ir taisītas, un ar Viņa mutes garu (jeb vēju) viss viņa pulks (karapulks)*” (33,6); un turpat: “*Tu savāc viņu garu, viņi izlaiž dvašu, un atgriežas savos pišļos; Tu izsūti savu garu, viņi top radīti, un Tu atjauno zemes seju (augšnes sejas)*” (104,29. 30). Ka ‘dvašu’ pieņem par ticības un mīlestības dzīvību, redzams Ijabā: “*Tas gars cilvēkā, un šadaja /t.i., Visuvarēnā/ dvaša dara viņus sapratīgus*” (32,8); tad vēl turpat: “*Dieva gars mani taisījis, un šadaja dvaša Mani dzīvinājusī*” (33,4).

98. 8. p. *Un Jehova Dievs dēstīja dārzu Edenē Austrumos, un ielika tur cilvēku, ko bija veidojis.* Ar ‘Dārzu’ apzīmēta Sapratība, ar ‘Edeni’ — Mīlestība, ar ‘Austrumiem’ — Kungs; tātad ar ‘Dārzu Edenē Austrumos’ apzīmēta debešķīgā cilvēka Sapratība, kas ieplūst ar Mīlestību no Kunga.

99. Garīgajā cilvēkā dzīvība jeb dzīves kārtība ir tāda, ka tanīs lietās, kas pieder pie viņa saprašanas un racionālas domāšanas, tāpat arī zināšanās, Kungs gan ieiet (ieplūst) ar ticību, bet tā kā viņa Ārējais cilvēks pret Iekšējo cīnās, tad izliekas, it kā Sapratība ieplūstu nevis no Kunga, bet pati no sevis ar zināšanām un racionālu domāšanu. Bet debešķīgā cilvēka dzīvība jeb dzīves kārtība ir tāda, ka tanīs lietās, kas pieder pie viņa saprašanas un racionālas domāšanas, tāpat arī zināšanās, Kungs ieiet (ieplūst) ar Mīlestību un Mīlestības ticību; un tā kā cīņas viņā nav, tad viņš Kunga ieplūsmu jauš. Tādējādi kārtība, kas Garīgajā cilvēkā vēl ir ačgārna, Debešķīgajā ir atjaunota. Šī kārtība, jeb šis cilvēks, nosaukts par ‘Dārzu Edenē Austrumos’. Jehovas Dieva Ēdenes Austrumos dēstītais ‘Dārzs’ visaugstākā nozīmē (jeb saturā) ir Pats Kungs; visiekšējā saturā, kas ir arī vispārējais saturs, tas ir Kunga Valstība un Debess, kurā cilvēks tiek ‘ielikts’, kad kļuvis Debešķīgs. Viņa stāvoklis tad ir tāds, ka viņš ir /sabiedrots/ ar Eņģeļiem debēsī un ir it kā viens no viņiem — jo cilvēks ir tā radīts, ka, dzīvodams virs zemes, viņš reizē ar to ir debēsī. Tad visas viņa domas un visi domu priekšstati, pat vārdi un darbības, ir atvērti debešķīgu un garīgu lietu uzņemšanai no pat Kunga; jo ikvienā /no tām/ ir Kunga dzīvība, kura liek viņam /tās/ jaust.

100. Ka ‘Dārzs’ nozīmē Sapratību, un ‘Edeni’ Mīlestību, redzams arī Jezajā: “*Jehova iepriecinās Cīanu, iepriecinās visas tās postažas, un darīs tās tuksnesi līdzīgu Edenei, un tās vientulību līdzīgu Jehovas Dārzam. Prieku un liksmību tanī atradīs, apliecināšanu un dziesmas skaņu (balsi)*” (51,3) — kur ‘tuksnesis, prieks un apliecināšana’ Pravietim ir vārdi, kas izteic ticības debešķīgās, jeb pie Mīlestības piederīgās, lietas; un ‘vientulība, liksmība un dziesmas skaņa — ticības garīgās, arī pie saprāta piederīgās,

lietas. Pirmie attiecas uz 'Edeni', otrie uz 'dārzu'; jo šīnī Praviētī pastāvīgi sastopami divkārši izteicieni par vienu un to pašu lietu, kuri nozīmē viens debešķīgo, otrs garīgo. Ko vēl nozīmē 'Dārzs Edenē', redzams no tā, kas teikts sakarā ar nākošo 10. p.

101. Ka Kungs ir 'Austrumi', arī bieži redzams no Vārda, piemēram Ecekielī: "*Viņš noveda mani pie vārtiem, vārtiem, kas vērsti uz austrumu ceļu; un raugi, Izraēla Dieva godība nāca pa austrumu ceļu, un Viņa balss kā daudzu ūdeņu balss, un zeme spīdēja no Viņa godības*" (43.1.2.4). Tā kā Kungs ir 'Austrumi' (lat. 'oriens' = austrumi, kā ir verba 'oriri' (= uzlēkt) divdabis, tādējādi nozīmē 'Uzlecošo'), tad jūdu reprezentatīvajā Baznīcā, pirms Tempļa uzcelšanas, bija svēts /paradums/, Dievu lūdzot, vērst seju uz Austrumiem.

102. 9. p. *Un Jehova Dievs lika uzdīgt no zemes (augšnes) ikvienam kokam, kas pēc izskata vēlams, un ir labs barībai; un dzīvību Kokam dārza vidū; un laba un ļauna zināšanas Kokam.* 'Koks' nozīmē Jaušanu; 'Koks', kas pēc izskata vēlams — Patiesā Jaušanu; 'Koks, kas labs barībai' — Labā Jaušanu; 'Dzīvību Koks' — Mīlestību un no tās /izrietošu/ ticību; 'labā un ļaunā zināšanas Koks' — ticību, kas ceļas no jutekliskas /uztveres/ jeb zināšanas.

103. 'Koki' šē nozīmē Jaušanu tāpēc, ka runa ir par debešķīgo cilvēku. Nozīme ir citāda, kad ir runa par garīgo cilvēku; jo, kāds priekšmets, tāds arī izteicējs.

104. Bet kas ir Jaušana, to cilvēki pašlaik nezina. Tā ir zināma iekšēja jušana — vienīgi no Kunga — vai /kaut kas/ ir Patiess un Labs. Vissenajā Baznīcā tā bija visai labi pazīstama. Eņģeļiem tā ir tik skaidra, ka jauzdami viņi zina un pazīst, kas ir patiess un labs, kas ir no Kunga, un kas no viņiem pašiem; tāpat arī viņi jauš, kāds ir /ikviens/ atnācējs, jau no viņa nākšanas vien, un jau viena vienīga domu priekšstata. Garīgajam cilvēkam Jaušanas nav, bet ir Sirdsapziņa; Nedzīvajam cilvēkam nav pat Sirdsapziņas; lielākā daļa arī nezina, kas ir sirdsapziņa, un vēl mazāk, kas ir jaušana.

105. 'Dzīvību Koks' ir Mīlestība un no tās izrietoša ticība; 'dārza vidū' ir Iekšējā cilvēka gribā. Galvenais, kas Kungam cilvēkā un eņģeļi pieder, ir Griba, kuru Vārdā sauc par 'Sirdi'. Bet tā kā pats no sevis neviens labu darīt nespēj, tad griba jeb sirds nav cilvēka, jebšu tiek izteikta, zīmējoties uz cilvēku. Cilvēkam /pašam/ ir iekāre, ko viņš sauc par gribu. Tā kā Griba ir 'dārza vidus', kur ir 'dzīvību Koks' — un cilvēkam Gribas nav, bet ir iekāre — tad 'dzīvību Koks' ir Kunga Žēlsirdība, no Kā ir visa mīlestība un ticība, tamlīdz visa dzīvība.

106. Bet kas ir 'dārza koks' jeb jaušana; kas ir 'dzīvību koks' jeb mīlestība un no tās izrietoša ticība; kas ir 'zināšanas koks' jeb ticība no jutekliskas /uztveres/ un zināšanas, par to turpmāk būs vairāk pateikts.

107. 10. p. *Un Upe iztecēja no Edenes slacināt to dārzu; un no turienes tā dalījās un tapa par četrām iztekām (galvām).* 'Upe no Edenes' nozīmē Gudrību no mīlestības, kura ir 'Edenē'; 'slacināt dārzu' ir dot Sapratību; ar dalīšanos no turienes 'četrās Iztekās' (Galvās) ir šo četru upju veidā aprakstīta Sapratība — kā tas redzams no sekojošā.

108. Vissenie /t.i., Vissenās Baznīcas piederīgie/, pielīdzinādami cilvēku dārzam, arī gudrību, un kas pie tās pieder, pielīdzināja upēm; un ne tikvien pielīdzināja, bet sauca tā, jo tāds bija viņu runas veids. Tamlīdzīgi vēlāk darija arī Praviēši, bieži pielīdzinādami, un bieži arī saukdami, piemēram Jezajā: "*Tava Gaisma uzausīs tumsībā, un tava Krēsla būs kā dienas Gaisma, un tu būsi kā slacināts dārzs un kā ūdeņu avots, kura ūdeņi nemaldinās (nemelos)*" (58,10.11) — kur ir runa par tiem, kas uzņem ticību un mīlestību. Tad vēl: "*Kā ielejas tiek apdēstītas, kā dārzi pie upes; kā aloes kokus (oriģināla šai vietā ir 'tel-tis', bet citās vietās 'aloes koki'). Tas viegli varēja notikt aiz pārskatīšanās, ņemot vērā attiecīgo ebr. vārdu 'ohalim' un 'ahalim' lielo līdzību) Jehova ir dēstījis, kā ciedrus pie ūdeņiem*" (4. Moz. 24,6) — kur ir runa par atdzemdinātiem. Jeremijā: "*Svētīts tas Vīrs, kas uz Jehovu paļaujas, viņš būs kā Koks, kas dēstīts pie ūdeņiem, un pāri avotam izlaiž savas saknes*" (17,7.8). Ka /cilvēki/ nevis pielīdzināti Dārzam un Kokam pie upēm, bet tā nosaukti, /redzams/ Ecekielī: "*Ūdeņi to audzēja, ūdeņu dziļums cēla to augstu, Upe tecēja ap tā dēstījumu, un savus ūdens vadus aizvadīja pie visiem lauka kokiem, ... Tas tapa skaists savā lielumā, savu zaru garumā, tāpēc ka tā sakne bija pie daudz ūdeņiem. Ciedri Dieva Dārzā to neaptumšoja, egles tā zariem nelīdzinājās, un platani nebija kā tā zariņi. Neviens koks Dieva dārzā nelīdzinājās tam savā skaistumā. Skaistu Es to darīju ar tā zaru daudzumu, un ar to sacentās visi Edenes koki, kas Dieva dārzā*" (31, 4.7.8.9). No šiem /piemēriem/ redzams, ka Vissenie, pielīdzinādami cilvēku — jeb, kas ir tas pats, cilvēkā esošo — dārzam, pievienoja /salīdzinājumam/ arī ūdeņus un upes, kas to slacina, domādami ar 'ūdeņiem' un 'upēm' to, kas sekmē augšanu.

109. Ka Gudrība un Saprātība, lai gan šķiet esam cilvēkā, ir, kā jau teikts, vienīgi Kunga, tas skaidri pateikts līdzīgos Attēlojumos Ecekielī: “Redzi, ūdeņi iztecēja zem tā nama sliekšņa uz Austrumiem, jo tā nama priekša (seja) ir pret Austrumiem. ... Un viņš sacīja: Šie **Ūdeņi** iztek uz Austrumu robežu, un notek līdzenumā, un nonāk līdz **jūrai**, un, **jūrā** ietecēdami, tie **ūdeņi** taps veselīgi. Un notiksies, ka ikviens dzīva (dzīvotāja) dvēsele, kas rāpo, kur tik vien šo **upju ūdens** nonāk, dzīvos. ... Un blakus **upei** uz tās krasta šinī un viņā pusē pacelsies ikviens barības koks; tā zari (vsk.) nevītīs, un tā augļi (vsk.) neizbeigsies, savos mēnešos tie atdzimst; jo tās **ūdeņi** iztek no Svētnīcas, un tāpēc tā augļi būs barībai, un tā lapas dziednāšanai” (47,1.8.9.12). Ar ‘Austrumiem’ un ar ‘Svētnīcu’, no kuras ‘ūdeņi’ un ‘upes’ iztek, šē apzīmēts Kungs. Tamlīdzīgi saka arī Jānis: “Viņš rādīja man tiru **dzīvības ūdens upi**, spožu kā kristalls, iztekam no Dieva un tā Jēra godakrēsla. Tās ielas vidū, un **upes** šinī un viņā pusē dzīvības koks, kas nes divpadsmit augļu, katrā mēnesī savu augli, un tā koka lapas (vsk.) ir ciltīm dziednāšanai” (Apok. 22,1.2).

110. 11. un 12. p. Pirmās vārds ir Pižona, tā apņem visu Chavillas zemi, kur ir zelts. Un tās zemes zelts ir labs; tur ir bedelions un onika (jeb šoham) akmens. ‘Pirmā upe’ jeb ‘Pižona’ nozīmē no mīlestības izrietošas ticības Saprātību; ‘Chavillas Zeme’ — Sirdsprātu; ‘Zelts’ — Labo; ‘Bedelions’ un ‘Oniks’ — Patieso; Zelts minēts divreiz tāpēc, ka tas nozīmē Mīlestības Labo, un no mīlestības izrietošas ticības labo; un Bedelions un Oniks — ka viens nozīmē Mīlestības Patieso, un otrs — no mīlestības izrietošas ticības Patieso. Tāds ir debešķīgais cilvēks.

111. Bet visai grūti pateikt kaut ko par šām lietām to iekšējā nozīmē (jeb saturā), tāpēc ka tās pašlaik ir nepazīstamas, piemēram, kas ir no Mīlestības izrietoša ticība, kas ir Gudrība un kas ir Saprātība no tās, jo ārišķīgi cilvēki gandrīz nekā cita nezina, kā tikai zināšanu, ko viņi sauc ir par saprātību un gudrību, ir par ticību. Viņi pat nezina, kas ir Mīlestība; un daudzi — kas ir griba un saprāts, un ka šie izveido vienu sirdsprātu; jebšu katra no šīm lietām ir atšķirīga, un pat vislielākā mērā atšķirīga, un visu debesi Kungs kārtā ar vislielāko izšķirību pēc Mīlestības un Ticības dažādībām, kuras ir neskaitāmas.

112. Bet jāzina, ka nav itin nekādas gudrības, kā tikai no mīlestības, tāpat no Kunga; nedz arī ir kāda Saprātība, kā tikai no ticības, tāpat arī no Kunga; un ka nav itin nekāda Labā, kā tikai no mīlestības, tāpat no Kunga; un itin nekāda Patiesā, kā tikai no ticības, tāpat no Kunga. Kas nav no mīlestības un ticības, tāpat no Kunga, to gan arī tāpat sauc, bet tas ir neīsts (nelikumīgi dzimis).

113. Nekas nav parastāks Vārdā, kā apzīmēt un attēlot gudrības vai mīlestības Labo ar ‘Zeltu’. Viss /derības/ Šķirsta, Tempļa, zelta Galda, Lukturu, Trauku un Aharona drēbju Zelts apzīmēja un attēloja gudrības vai mīlestības Labo. Tāpat arī Praviešos, piemēram Ecekielī: “Savā Gudrībā un savā Saprātībā tu sakrāji sev bagātību, un sakrāji zeltu, un sudrabu savās mantnīcās” (28,4) — kur skaidri teikts, ka ‘zelts un sudrabs’, jeb labais un patiesais, ir no gudrības un saprātības, jo ‘sudrabs’ tur nozīmē patieso, tāpat kā Šķirsta un Tempļa sudrabs (domāta laikam saiešanas telts, kurā šķirsts atradās, jo pašā šķirstā — saskaņā ar 2. Moz. 25,10–21 — sudraba nebija). Jezajā: “Kamieļu pulks tevi aplās, Midianas un Efas dromedari; tie visi nāks no Šebas, nesīs zeltu un vīraku, un pasludinās Jehovas slavu (dsk.)” (60,6); kā arī gudrie no Austrumiem, atnākuši pie Jēzus, kad Viņš bija piedzimis, “pie zemes mezdamies, Viņu pielūdza, un atvēra savas mantas, un pasniedza Viņam dāvanas: **Zeltu**, vīraku un mirres” (Mt. 2,1.11). Arī tur ‘Zelts’ nozīmē Labo, ‘vīraks un mirres’ — to, kas /Kungam/ patīkams (piemīlīgs), tāpēc ka no Mīlestības un ticības, un kas tāpēc nosaukts par ‘Jehovas slavu’ (dsk.). Tāpēc Dāvids saka: “Viņš dzīvos, un dos viņam no Šebas **Zelta**, un pastāvīgi par viņu lūgs, un ik dienas viņu svētīs.” (Ps. 72,15)

114. Ticības patiesais arī apzīmēts un attēlots Vārdā ar dārgakmeņiem, piemēram, Aharona Tiesas Krūšu vairogā un uz Efoda pleciem. Krūšu vairogā Zelts, Zils un Sarkans purpurs, divreiz krāsots Šarlaks, un Audekls attēloja to, kas pieder pie Mīlestības; Dārgakmeņi — to, kas pieder pie no Mīlestības izrietošas ticības; tamlīdzīgi arī divi piemiņas Akmeņi uz Efoda pleciem, kas bija no zelta pamatā ietverta (apņemta) Onika (2. Moz. 28,9–22). Tas skaidri pateikts Ecekielī, kur ir runa par cilvēku, kam pieder debešķīgas bagātības — gudrība un saprātība: “Pilns gudrības un pilnīgs skaistumā ta biji **Edenē** Dieva **Dārzā**. Ikviens dārgakmens /bija/ tavs apsegs: Rubīns, Topazs, Dimants; Tīrkīzs, **Oniks**, un Jaspids; Safīrs, Krizoprazs, Smaragds; un **Zelts**, tavu bungu un stabuļu darbs tevī, tai dienā, kad tevi **radīja**, bija sagatavoti; pilnīgs tu biji savos ceļos, no tās dienas, kad tevi **radīja**” (28,12.13.15). Ka tie /akmeņi/ nozīmē ticības debešķīgos un garīgos /elementus/P bet ne akmeņus, to ikviens var redzēt; pat ikviens akmens attēloja zināmu būtisku /elementu/ ticībā,

115. Vissenie, nosaukdami vārdā zemes, saprata, ko tās nozīmēja; tāpat kā arī pašlaik tie, kam ir

priekšstats, ka 'Kanaanas Zeme' un 'Ciānas Kalns' nozīmē Debesi, dzirdēdami šos vārdus, nebūt nedomā par kādu zemi vai kalnu, bet vienīgi par to, ko šie nozīmē. Tā arī šē ar 'Chavillas zemi', kas minēta arī I. Moz. 25.18, kur ir runa par Izmaela dēliem, ka viņi dzīvojuši 'no **Chavillas** līdz **Šurai**, kas blakus Ēģiptei (Ēģiptes sejām), caur kuru nāk uz Ašuru'. Kam ir debešķīgs priekšstats, tie jauš no šiem vārdiem neko citu, kā Saprātību un, kas no saprātības izriet. Tāpat arī '**Apņemšanu**' — ka Pižonas upe 'apņem' visu Chavillas zemi — viņi jauš kā **ieplūsmu**; tāpat arī no tam, ka onika akmeņi, kas uz Aharona Efoda pleciem bija 'apņemti' /jeb ietverti/ zelta ietverēm' (pamatiem) (2. Moz. 28.11), viņi jauš, ka mīlestības labais ieplūst ticības patiesajā. Tāpat arī daudzās citās vietās.

116. 13. p. *Un otrās upes vārds ir Gichona, tā apņem visu Kušzemi.* 'Otrā upē', ko sauc par Gichonu, nozīmē visu labā un patiesā jeb mīlestības un ticības lietu Atzišanu; 'Kušzeme' — sirdsprātu jeb /šis atzišanas/ spēju (tā ka 'facultas' nozīme ne tikai 'spēju', bet arī 'krājumu', tad šo vietu var saprast arī kā minēto atziņu 'krājumu'). Sirdsprātu veido griba un saprāts; kas pie pirmās upes pieder, attiecas uz gribu; kas pie šās — uz saprātu, kura piederumi ir labā un patiesā atziņas.

117. Kušzemē jeb Etiopijā bija arī papildam Zelta, dārgakmeņu un smaržvielu, kas, kā teikts, nozīmē Labo, Patieso, un kāš no tā patikams (piemilīgs) — kādas ir lietas, kuras pieder pie Mīlestības un ticības atziņām. To var redzēt no iepriekš (113. nr.) citētām vietām: Jez. 60,6; Mt. 2,1.11; Dāv. Ps. 72,1 5. Ka Vārdā ar 'Kušu' jeb 'Etiopiju', tāpat ar 'Šebu', domātas tamlīdzīgas lietas, redzams no Praviešiem, piemēram Cefanjas, kur minētas arī Kušas upes: "No rīta Viņš savu tiesu nesīs gaismā, ... tāpēc ka Es tad griezišos pie tautām ar skaidru valodu (lūpu), lai tie visi piesauktu Jehovas Vārdu, un kalpotu Viņam vienprātībā (ar vienu plecu). No **Kušas** upju pārejas mani pielūdzēji atvedīs manu dāvanu" (3,5.9.10). Un no Daniela, kur ir runa par 'ziemeļu un dienvidu Ķēniņu': "Viņš valdīs (dominēs) pār apslēpto zeltu un sudrabu, un pār visām iekārojamām Ēģiptes /mantām/, un **Libieši** un **Etiopieši** /būs/ apakš viņa soļiem" (11,43) — kur 'Ēģipte' nozīmē zināšanas, un 'Etiopieši' atziņas. No Ecekiela: "**Šebas** un **Raamas** tirgotāji, šie tavi tirgotāji ar labāko no visām smaržvielām, un ar visiem dārgakmeņiem un zeltu" (27,22) — ar ko tāpat apzīmētas ticības atziņas. No Dāvida, kur ir runa par Kungu, tāpat par Debešķīgo Cilvēku: "Viņa dienās ziedēs taisnais, un /būs/ liels miers, tiekams Mēness nebūs. Taršišas un Salu ķēniņi atvedīs dāvanas; **Šebas** un **Zebas** ķēniņi atnesīs ziedojumu" (Ps. 72,7.10). Ka šīs lietas nozīmē ticības debešķīgos /elementus/, skaidri redzams no tur pirms un pēc tam teiktā. Tamlīdzīgas lietas apzīmētas arī ar 'Šebas Ķēniņi', kas nāca pie Zālamana un lika miklas minēt, un atnesa viņam 'Smaržvielas, Zeltu un Dārgakmeņus (vsk.)' (I. Ķēn. 10,1.2.3). Jo kas tik vien ir Vārda Vēsturiskajās /grāmatās/, tas, tāpat kā Praviešos, apzīmē, attēlo un ietver sevī noslēpumus.

118. 14. p. *Un trešās upes vārds ir Hidekela, tā tek uz austrumiem pret Ašuru. Un Ceturtā upe, tā ir Frata.* 'Hidekelas upē' ir Racionālais prāts jeb prāta asredzība (ratio); 'Ašurs' ir racionālais Sirdsprāts (mens rationalis); ka upe tek 'austrumu virzienā pret Ašuru', nozīmē, ka prāta skaidrredzība nāk no Kunga caur Iekšējo cilvēku racionālajā sirdsprātā, kas ir Ārējā cilvēka piederums. 'Frata' jeb 'Eifrata' ir Zināšana, kas ir pēdējais /gara iecirknis/ jeb robeža.

119. Ka 'Ašurs' nozīmē cilvēka racionālo Sirdsprātu jeb racionālo domāšanu (rationale), skaidri redzams no Praviešiem, piemēram Ecekiela: "Redzi, **Ašurs** /bija/ Ciedrs uz Libanona, skaistiem zariem, un ēnainā birzs, un augsts augstumā, un viņa atvase bija biezoknī, ūdeņi to audzēja, ūdeņu dziļums cēla to augstu, upe tecēja ap tā dēstījumu" (31,3.4). Racionālā domāšana nosaukta šē par 'Ciedru uz Libanona'; 'atvase biezoknī' nozīmē atmiņā /uzkrātās/ zināšanas, kuras tādas ir. Vēl skaidrāk tas redzams Jezajā: "Tanī dienā būs taka no Ēģiptes uz **Ašuru**, un **Ašurs** nāks uz Ēģipti, un Ēģipte uz **Ašuru**, un Ēģiptieši kalpos **Ašuram**. Tanī dienā Izraels būs trešais Ēģiptei un **Ašuram**, par Svētību zemes vidū, ko Jehova Cebaot svētīs, sacīdams: Svētīta ir mana tauta Ēģipte, un mans roku darbs **Ašurs**, un mans mantojums Izraels" (19,23.24.25); Ar 'Ēģipti' šē un bieži citur apzīmēta Zināšana, ar 'Ašuru' — Racionālais prāts, ar 'Izraeli' — Saprātība.

120. Kā ar 'Ēģipti', tāpat ar 'Eifratu' apzīmētas zināšanas jeb pie zināšanas piederīgas lietas, kā arī jutekliskas /piederdes/ lietas, no kurām zināšanas /veidojas/ — kas redzams no Vārda Praviešost, piemēram Michā: "Mana/ ienaidniece sacīja: Kur ir Jehova, tavs Dievs? Diena, kad uzcelš tavus mūrus; tā diena, kad noteikums (ar 'noteikumiem' (statuta), kā paskaidrots D.N. 1241. un 3382. nr., apzīmētas ārējās kulta formas, kā arī Vārda ārējie attēli un apzīmējumi lietām, kuras ir tā iekšējā saturā) būs tālu prom; tā diena, kad līdz pat tevīm nāks no **Ašura**, un līdz Ēģiptes pilsētām, un līdz (Eifratas) **upei**" (7,10.12). Tā viņi runāja par Kunga Atnākšanu, Kurš atdzemdinās cilvēku, lai tas kļūtu līdzīgs

debešķīgajam. Jeremijā: “*Kas tev daļas gar Ēģiptes ceļu, dzert Šichoras ūdeņus? Un kas tev daļas gar Ašura ceļu, dzert (Eifratas) upes ūdeņus?*” (2,18) — kur ‘Ēģipte’ un ‘Eifrata’ abas vienādi teiktas par zināšanām, un ‘Ašurs’ — par prātošanu no tām. Dāvida Psalmos: “*Vīnkokam Tu liki iziet no Ēģiptes, izdzini ciltis, to iedēstīji; ... Tu izplēti (izsūtīji) tā atvases līdz pat jūrai, un tā zariņus līdz (Eifratas) upei*” (80,9.10). Arī šē ‘Eifratas upe’ teikta par jutekliskām lietām un zināšanu. Jo Eifrata bija robeža ar Ašuru, līdz kurai sniedzās Izraēla valdīšana (dominēšana) — tāpat kā zināšana atmiņā ir garīgā un debešķīgā cilvēka sapratības un gudrības robeža. Tas pats apzīmēts sekošiem vārdiem, kas teikti Ābrahamam: “*Tavai sēklai Es došu šo zemi no Ēģiptes upes līdz pat lielajai upei, Eifratas upei*” (1. Moz. 15,18). Abām šīm upēm ir līdzīga nozīme.

121. Kāda ir debešķīgā Kārtība, jeb kā norisinās tas, kas pie dzīvības pieder, iespējams redzēt no šīm upēm. Proti, no Kunga, Kurš ir Austrumi, no Viņa ir Gudrība, caur Gudrību Sapratība, caur Sapratību Racionāla domāšana (ratio), šādā kārtā ar racionālo domāšanu tiek dzīvīnātas zināšanas, kuras ir Atmiņas piederumi. Šī ir Dzīvības Kārtība; tādi ir Debešķīgie cilvēki. Tāpēc Izraēla Vecākie, kas attēloja Debešķīgos cilvēkus, nosaukti par ‘gudriem, sapratīgiem un zinātājiem’ (5. Moz. 1,13.15); tāpat arī par Becaleelu, kas pagatavoja /derības/ šķirstu, teikts, ka “*viņš ir pildīts ar Dieva garu gudrībā, sapratībā un zināšanā, un ikvienā darbā*” (2. Moz. 31,3; 35,31; 36,1.2).

122. 15. p. *Un Jehova Dievs ņēma cilvēku un ielika viņu Ēdenes dārzā to kopt un sargāt.* Ar ‘Ēdenes dārzu’ apzīmēts, viss, kas ir debešķīgajam cilvēkam un par ko ir runa; ar ‘tā kopšanu un sargāšanu’ — ka viņam atļauts visu to baudīt, bet ne piesavēties, tāpēc ka tas ir Kunga.

123. Debešķīgais Cilvēks atzīst, tāpēc ka jauš, ka viss un katra lieta ir Kunga. Garīgais Cilvēks gan arī to atzīst, bet ar muti, tāpēc ka zina to no Vārda. Pasaulīgais un ķermeniskais Cilvēks to ne atzīst, nedz arī tam piekrist, bet visu, kas tik viņam ir, saka esam savu, un iedomājas, ka, to zaudējot, galīgi ietu bojā.

124. Ka gudrība, sapratība, racionāla domāšana un zināšana nav cilvēka, bet Kunga, skaidri redzams no tā, ko Kungs mācījis, piemēram Mateja ev., kur Kungs salīdzina sevi ar Namatēvu, kurš iedēstījis vīna dārzu, iežogojis to un iznomājis zemkopjiem (21,33); un Jāņa ev.: “*Patiesības gars vedīs jūs visā Patiesībā; jo tas nerunās no sevis, bet runās, ko dzirdēs. Mani tas paaugstinās, tāpēc ka no Manējā tas ņems un jums pasludinās*” (16,13.14). Tad vēl turpat: “*Cilvēks neko nevar ņemt, ja viņam nav dots no debess*” (3,27). Kam vēlēts no debess noslēpumiem kaut drusku zināt, tas zina, ka tā ir.

125. 16. p. *Un Jehova Dievs pavēlēja par to cilvēkam, sacīdams: No ikviena koka dārzā tu ēzdams ēdīsi.* ‘Ēst no ikviena koka’ ir, Jaušot atzīt un zināt, kas ir labs un paties; jo, kā teikts, Jaušana ir ‘koks’. Vissenās Baznīcas cilvēkiem īstas ticības atziņas bija no atklāsmēm, jo viņi runāja ar Kungu un ar Eņģeļiem, kā arī tika pamācīti parādībās un sapņos, kas viņiem bija visai jauki un paradīzes krāšņumā. No Kunga viņi pastāvīgi jauta, un šī jaušana bija tāda, ka, domājot /kaut ko/ no atmiņas lietām, viņi tūdaļ jauta, vai tas ir paties un labs; un pat tādā mērā, ka, uzduroties kaut kam nepatiesam, viņi ne tikai novērsās, bet pat izbijās. Tāds ir arī Eņģeļu stāvoklis. Bet Vissenās Baznīcās jaušanas vietā vēlāk nāca patiesā un labā Atzišana no agrāk atklātā, un vēlāk no tā, kas atklāts Vārdā.

126. 17. p. *Bet no laba un ļauna zināšanas koka, no tā tev nebūs ēst, jo dienā, kurā tu no tā ēdīsi, tu mirdams mirsi.* Iepriekšējie un šie /vārdi/ nozīmē, ka ir atļauts ar ikvienu jausmu no Kunga atzīt, kas ir paties un labs; bet ne no sevis paša un pasaules, jeb izpētīt ticības noslēpumus juteklisku /atziņu/ un zināšanu ceļa, no kam viņa debešķīgais mirst.

127. Ka cilvēki juteklisku /atziņu/ un zināšanu ceļā gribēja izpētīt ticības noslēpumus, tas bija par iemeslu ne tikai vissenās Baznīcas (proti, tās vēlāko paaudžu) krišanai (par ko būs runa nākamā Nodaļā), bet tas ir arī par iemeslu ikvienas Baznīcas krišanai, jo no tam ceļas ne tikvien nepatiesības, bet arī dzīves ļaunumi.

128. Pasaulīgais un ķermeniskais cilvēks saka savā sirdī: Ja mani nepamāca par ticību un tās lietām jutekliskā ceļā, tā ka es tās redzētu, vai ar zināšanas /faktiem/, tā ka es tās saprastu, tad es neticēšu; un viņš nocietinās ar to, ka dabīgās lietas nevarot būt pretstatā garīgām. Tāpēc no jutekliskām lietām viņš grib mācīties par debešķīgam un Dievišķām — kas tomēr ir tikpat neiespējami, kā kamielim izlīst caur adatas aci. Jo vairāk viņš no tām grib būt gudrs, jo vairāk apstulbst, un pat tiktāl, ka netic nekam, pat ne tam, ka ir arī garīgas lietas un mūžīga dzīvība. Tas izriet no pieņemtā principa. To nozīmē ‘ēst no laba un ļauna zināšanas koka’, un jo vairāk viņš no tā ēd, jo nedzīvāks top. Kas, turpreti, grib būt gudrs nevis no pasaules, bet no Kunga, tas saka savā sirdī, ka jātic Kungam, tas ir tam, ko Kungs Vārdā runājis,

tāpēc ka tās ir Patiesības; no šī principa viņš arī domā un nostiprinās ar racionālām, ziniskām, jutekliskām un dabīgām atziņām, izslēgdams tās, kas /viņa ticību/ neapstiprina.

129. Ikvienam var būt zināms, ka reiz pieņemti principi, arī visnepareizākie, cilvēku valda, un ka visa zināšana un prātošana nāk principiem par labu, jo neskaitāmas lietas tiem piebalso, un tā cilvēks nocietinās nepatiesībās. Tāpēc cilvēks, kura princips ir neticēt nekam, pirms neredz un nesaprot, nekādi nevar ticēt, jo garīgas un debešķīgas lietas viņš ne redz ar acīm, nedz aptver ar iztēli. Bet pareizā kārtība ir būt gudram no Kunga, tas ir, no Viņa Vārda; tad viss /pārējais/ seko, un cilvēks arī racionālās lietās un zināšanās top apgaismots. Jo nebūt nav liegts mācīties zinātnes, tāpēc ka tās nodar dzīvei un sagādā prieku; un tam, kas ir ticībā, nebūt nav liegts domāt un runāt līdzīgi pasaules izglītotiem /ļaudīm/ — tikai no tā principa, ka viņš tic Kunga Vārdam, un apstiprina, cik spēdams, garīgās un debešķīgās patiesības ar dabīgām patiesībām, lietojot izglītoto ļaužu pieņemtos terminus. Tāpēc principam jābūt no Kunga, nevis no sevis paša; pirmais ir dzīvība, bet otrais — nāve.

130. Kas grib būt gudrs no pasaules, tam 'dārzs' ir jutekliskas lietas un zināšanas; viņa 'Edene' ir Patmīlība un pasaules Mīlestība; viņa 'Austrumi' ir Rietumi jeb viņš pats; viņa 'Eifratas upe' ir visa viņa zināšana, kas ir notiesāta; 'otrā upe', kur ir 'Ašurs', ir aplama prātošana, no kā ceļas nepatiesības; 'trešā upe', kur ir 'Kušzeme', ir no tās izrietošie ļaunā un nepatiesā principi, kas ir viņa ticības atziņas; 'ceturtais /upe/ ir no šiem izrietošā gudriba, kas Vārdā nosaukta par maģiju — kāpēc 'Ēģipte', kas nozīmē zināšanu /vispār/, pēc tam, kad tā tapusi maģiska, nozīmē šādu /sagrozītu/ zināšanu, un proti, aiz tā iemesla — par kuru Vārdā bieži ir runa — ka cilvēks grib būt gudrs pats no sevis. Par to tā teikts Ecekielī: "*Tā sacīja Kungs Jehovi: Redzi, Es esmu pret tevi, Faraon, Ēģiptes Kēniņ, Lielā Valzivs, kas gul savu upju vidū un saka: mana upe ir mana, un es sevi esmu taisījis. Un Ēģiptes zeme taps par tuksnesi un postažu; un viņi atzīs, ka Es /esmu/ Jehova, tāpēc ka viņš sacīja: tā upe ir mana, un es /sevi/ esmu taisījis*" (29,3.9). Tai pašā pravietī, kur arī ir runa par 'Faraonu' jeb 'Ēģiptietī', tādi nosaukti par 'Edenes kokiem' ellē, šādiem vārdiem: "*Kad Es viņam likšu nokāpt ellē, ar tiem, kas nokāpj bedrē; ... Kam starp Edenes kokiem tu esi tik līdzīgs tapis godībā un lielumā? Kad tev tiks nokāpt līdz ar Edenes kokiem apakšzemē, starp neapgraižītiem, ar zobenu caurdurtiem. Tas ir Faraons un viss viņa pulks*" (31,16.18) — kur 'Edenes koki' nozīmē zināšanas un atziņas no Vārda, ko viņi tā ar prātošanu profanē.

*

18.–25. PANTS

18. Un JEHOVA DIEVS sacīja: Nav labi, cilvēkam būt vienam; Es darišu viņam palīgu it kā pie viņa.

19. Un JEHOVA DIEVS veidoja no zemes (humus, augsnes) ikvienu lauka lopu, un ikvienu debesu putnu, un pieveda cilvēkam, lai redzētu, kā viņš to nosauks; un kā tik vien cilvēks to nosauca, dzīvo (dzīvotāju) dvēseli, tāds /bija/ tās vārds.

20. Un cilvēks nosauca vārdus ikvienam lopam, un debesu putnam, un ikvienam lauka zvēram; un cilvēkam neatrada palīga, it kā pie viņa.

21. Un JEHOVA DIEVS lika dziļam miegam uznākt cilvēkam, un tas aizmiga; un Viņš ņēma vienu no viņa ribām, un aizpildīja tās vietu ar miesu.

22. Un JEHOVA DIEVS uztaisīja (uzbūvēja) to Ribū, ko bija ņēmis no cilvēka, par sievieti, un pieveda to cilvēkam.

23. Un cilvēks sacīja: Šoreiz /tas ir/ kauls no maniem kauliem, un miesa no manas miesas; tāpēc to sauks par Sievu, tāpēc ka tā no vīra ir ņemta,

24. Tāpēc vīrs atstās savu tēvu un māti, un pieķersies savai sievai, un viņi būs viena miesa.

25. Un viņi abi bija kaili, cilvēks un viņa sieva, un nekaunējās (nesarka).

SATURS

131. Runa ir par Vissenās Baznīcas vēlākām Paaudzēm, kas tiecās pēc pašdabas.

132. Tā kā cilvēks ir tāds, ka ar Kunga vadīšanu nav apmierināts, bet kāro arī vadīties no sevis paša un pasaules, jeb no /savas/ pašdabas, tad runa še ir par pasdabu, kas viņam tika pieļauta, 18. p.

133. Papriekš viņam tiek dots pazīt labā rosmes un patiesā atziņas, ko Kungs viņam dāvājis; bet viņš tomēr tiecas pēc pašdabas, 19. un 20. p.

134. Tāpēc viņš tiek pārcelts /savas/ pašdabas stāvokli, un pašdaba viņam arī tiek dota, kas aprakstīts ar 'ribu', uztaisītu (uzbūvētu) par 'sievieti', 21.22.23. p.

135. Tad, ka /viņa/ pašdabai piešķirta debešķīga un garīga dzīvība, lai viņi liktos it kā viens, 24. p.

136. Un ka pašdabā Kungs ielicis nevainību, lai tā tomēr nebūtu nemīlīga, 25. p.

IEKŠĒJAIS SATURS

137. Pirmajās trijās Radīšanas grāmatas Nodaļās vispār ir runa par Visseno Baznīcu, kas nosaukta par 'Cilvēku', no tās sākuma līdz beigām, kad tā aizgāja bojā. Šai nodaļā papriekš bija runa par tās viskrāšņāko ziedēšanas stāvokli, kad tā bija debešķīgs Cilvēks; še nu ir runa par viņiem, un viņu vēlākām paaudzēm, kas tiecās pēc Pašdabas.

138. 18. p. *Un Jehova Dievs sacīja: nav labi, cilvēkam būt vienam; Es darišu viņam palīgu it kā pie viņa.* 'Vienam' būt nozīmē, ka cilvēks nebija apmierināts ar Kunga vadīšanu, bet kāroja vadīties no sevis paša un pasaules. Ar 'Palīgu it kā pie viņa' apzīmēta Pašdaba, kas turpmāk nosaukta arī par 'Ribū', uztaisītu (uzbūvētu) par 'sievieti'!

139. Senos laikos par 'vienatā' dzīvojošiem mēdza saukt tos, ko Kungs vadīja kā debešķīgus cilvēkus, tāpēc ka ļaunumi, jeb ļauni gari, viņiem vairs neuzbruka. Arī Jūdu Baznīcā tas bija attēlots ar to, ka pēc /Kanaanas/ cilšu izdzīšanas viņi mājāja /savā zemē/ 'vieni paši'. Tāpēc arī vairākās vietās Vārdā sludināts par Kunga Baznīcu, ka tā ir 'viena pati', piemēram Jeremijā: "Celieties, ejiet pret mierīgo cilti, kas palāvīgi māj, kam nav ne durvju, nedz aizšaujamo, vieni paši tie māj" (49,31). Mozus praviešojumā: "Izraels mājāja palāvīgi, viens pats" (5. Moz. 33,28). Vēl skaidrāk tas izteikts Bileama praviešojumā: "Redzi, tauta, viena pati tā māj, un ciltīm netiek pieskaitīta" (4. Moz, 23,9) — kur 'ciltis' nozīmē ļaunumus. Šī Vissenās Baznīcas vēlākā paaudze negribēja mājot 'viena pati', tas ir, negribēja būt debešķīgs cilvēks, jeb tikt no Kunga vadīta kā debešķīgs cilvēks, bet gribēja būt starp 'ciltīm' — tāpat kā /vēlāk/ Jūdu Baznīca. Un tā kā viņi to kāroja, tad teikts, ka 'nav labi cilvēkam būt vienam', jo, kas kāro, tas jau ir ļaunuma, un viņam tas tiek atvēlēts.

140. Ka ar 'Palīgu it kā pie viņa' apzīmēta Pašdaba, iespējams redzēt no pašas pašdabas, un no turpmākā. Bet tā kā šis Baznīcas cilvēks, par ko patlaban ir runa, bija pēc iedabas labs, tad Pašdaba viņam tika atvēlēta, bet tāda, kas izlikās, it kā tā būtu viņa — kāpēc teikts: 'palīgs it kā pie viņa'.

141. **Par Pašdabu** iespējams pasacīt neskaitāmi daudz, proti, kāda Pašdaba ir ķermeniskajam un pasaulīgajam Cilvēkam, kāda ir garīgajam, un kāda debešķīgajam Cilvēkam. **Ķermeniskajam un pasaulīgajam** cilvēkam pašdaba ir viss, kas viņam ir; viņš nezina nekā cita kā vien /savu/ pašdabu; ja viņš to zaudētu, tad, kā teikts /123. nr-ā/, viņš domātu sevi ejam bojā. Arī **garīgajam Cilvēkam** pašdaba parādās līdzīga, jo viņš, lai gan zina, ka Kungs ir visu /lietu/ dzīvība, un dod gudrību un sapratību, tamlīdz arī domāšanu un darišanu, un to pat saka, tomēr tam netic. Bet **debešķīgais Cilvēks** atzīst, ka Kungs ir visu /lietu/ dzīvība un dod domāšanu un darišanu, jo viņš jauš, ka tā ir, un nekad nekāro pašdabas; un jebšu viņš nekādas pašdabas nekāro, Kungs tomēr dod viņam /tādu/pašdabu, kas saistīta ar visu labā un patiesā jaušanu un visu laimību. Eņģeļi ir šādā pašdabā, un tad arī vislielākā mierā un rimtībā; jo viņu pašdaba ir tas, kas ir Kunga, Kurš valda viņu pašdabu, jeb viņus ar viņu pašdabas palīdzību. Šī pašdaba ir visisteni debešķīga; ķermeniskā cilvēka pašdaba turpretī ir ellišķa. Bet turpmāk par pašdabu būs pateikts vairāk.

142. 19. un 20. p. 19. *Un Jehova Dievs veidoja no zemes (humus, augsnes) ikvienu lauka lopu, un ikvienu Debesu putnu, un pieveda cilvēkam, lai redzētu, kā viņš to nosauks; un kā tik vien cilvēks to nosauca, dzīvo (dzīvotāju) dvēselī, tāds /bija/ tās vārds. Un cilvēks nosauca vārdus ikvienam lopam, un debesu putnam, un ikvienam lauka zvēram; un cilvēkam neatrada palīga, it kā pie viņa.* Ar 'Lopiem' apzīmētas debešķīgas rosmes; ar 'debesu Putniem' — garīgas; jeb ar 'lopiem' gribas piederumi, un ar 'putniem' saprāta piederumi. 'Pievest cilvēkam, lai redzētu, kā viņš tos nosauks vārdā, nozīmē (ir) dot viņam pazīt, kādas tās ir; un ka viņš 'nosauca vārdus' nozīmē (ir), ka viņš arī pazina, kādas tās ir. Un jebšu viņš pazina, kādas ir Kunga dāvatās labā rosmes un patiesā atziņas, viņš tomēr tiecās pēc pašdabas — kas izteikts tiem pašiem vārdiem kā iepriekš: 'neatrada palīga it kā pie viņa'.

143. Ka ar 'Lopiem un Dzīvniekiem' senos laikos apzīmēja rosmes un līdzīgas lietas cilvēkā, tas pašlaik var likties svešādi; bet tā kā viņiem bija debešķīgi priekšstati, un tādas lietas arī garu pasaulē attēlojas ar dzīvniekiem, un proti tādiem, kuriem tās līdzīgas, tad viņi, tā runādami, neko cita nedomāja (nesaprata). Arī Vārdā, kur tik vien 'lopi' vispār vai atsevišķi minēti, nekas cits ar tiem nav domāts (nav saprotams). Viss pravietiskais Vārds ir pilns tamlīdzīgu /apzīmējumu/; un tāpēc, kas nezina, ko ikviens 'lops' atsevišķi nozīmē, nekādā gadījumā nevar saprast, kas izteikts Vārda iekšējā saturā. Bet, kā iepriekš teikts, Lopi ir divējādi: ļauni, tāpēc ka kaitīgi, un labi, tāpēc ka nekaitīgi. Ar labajiem, piemēram 'avīm', 'jēriem', 'baložiem' apzīmētas labas rosmes; še, tāpēc ka ir runa par debešķīgo, jeb debešķīgu garīgo cilvēku — tāpat. Ka 'Lopi' vispār nozīmē rosmes, tam apstiprinājumu no dažām vietām Vārdā var redzēt iepriekš (45. un 46. nr.), tā ka nav vajadzības to vēl vairāk apstiprināt.

144.. Ka 'nosaukt vārdā' nozīmē pazīt, kādas tās ir, tad jāzina, ka senie ar 'vārdū' neko citu nedomāja (nesaprata), kā lietas būtību; un ar 'redzēt un nosaukt vārdā' — pazīt kādas tās ir. Tas bija iemesls, kāpēc viņi deva saviem dēliem un meitām vārdus, skatoties pēc to nozīmes, jo ikvienam vārdam bija kaut kas īpatnējs, no kā un pēc kā viņi pazina /ikviena izcelsmi/, no kurienes un kāds tas bija — kā tas arī turpmāk būs redzams, kur, Kunga Dievišķās Žēlsirdības pēc, būs runa par Jēkaba divpadsmit dēliem. Tā kā nu vārdā bija ietverts, no kurienes un kādi viņi ir, tad ar 'nosaukšanu vārdā' viņi neko citu nedomāja (nesaprata). Šāds runas veids viņiem bija parasts, un kas to nesaprot, tas brīnīsies, ka /vārdi/ to nozīmē.

145. Arī Vārdā ar 'vārdū' apzīmēta lietas Būtība, un ar 'redzēšanu un nosaukšanu vārdā' — pazīt, kādas tās ir. Piemēram Jezajā: "Es tev došu tumsības mantas, un apslēptas slepenības bagātības, lai tu zinātu, ka Es, Jehova, kas **sauc** tevi **vārdā**, esmu Izraēla Dievs. Mana kalpa Jēkaba, un Izraēla, mana Izredzētā, dēļ Es **saucu** tevi tavā **vārdā**, **nosaucu** tevi, un tu Mani nepazīni" (45,3.4). 'Saukt vārdā' un 'nosaukt' še nozīmē jau iepriekš zināt, kāds viņš ir. Tai pašā /Pravietī/: "Tevi **sauks** jaunā **Vārdā**, ko Jehovas mute pateiks" (62,2), /teikts/ par to, ka viņš taps citāds — kā tas redzams no priekš īsa pēc tam teiktā. Tai pašā /Pravietī/: "Nebīsties, Izrael, jo Es tevi esmu atpestījis, **saucis** tavā **vārdā**, tu esi mans" (43,1) — par to, ka pazina, kāds viņš ir. Vēl tai pašā /Pravietī/: "Paceliet augšup savas acis un skatīties, kas šīs lietas radījis un izved to pulku (karapulku) pēc skaita; Viņš visas **sauks vārdā**" (40,26) — par to, ka Viņš visas pazīst. Apokalipsē: "Tev ir maz **vārdū** Sardos, kas savas drēbes /nav/ aptraipījuši. Kas uzvar, taps ietērpts baltās drēbēs, un Es neizdzēsīšu viņa **vārdū** no dzīvības grāmatas, un apliecināšu viņa **vārdū** mana

Tēva priekšā, un Viņa eņģeļu priekšā” (3,4.5); citā vietā: “Kuru **vārdi** nav rakstīti Jēra Dzīvības Grāmatā” (13,8). Ar ‘vārdiem’ šajās vietās nekādā ziņā nav domāti /personu/ vārdi, bet — kādi viņi ir; nedz arī Debesi pazīst jebkura vārdu, bet — kāds viņš ir.

146. No sacītā iespējams ieraudzīt apzīmēto lietu sakarību. 18. pantā teikts, ka ‘nav labi cilvēkam būt vienam; Es darišu viņam palīgu it kā pie viņa’; un tūdaļ ir runa par lopiem un putniem, par kuriem taču bija runa iepriekš, un tieši pēc šiem vārdiem atkārtojas tas pats, ka ‘cilvēkam neatrada palīga it kā pie viņa’; proti, kad viņam bija dots pazīt, kāds viņš ir, zīmējoties uz labā rosmēm un patiesā atziņām, viņš tomēr tiecās pēc pašdabas. Jo kas ir tādi, ka kāro pašdabas, tie sāk nicināt to, kas ir Kunga, lai kā tas viņiem tiktu attēlots un rādīts.

147. 21. p. Un Jehova Dievs lika dziļam miegam uznākt cilvēkam, un tas aizmiga; un Viņš ņēma vienu no viņa ribām, un aizpildīja tās vietu ar miesu. Ar ‘ribu’, kas ir krūšu kauls ir domāta cilvēka pašdaba, kurā ir maz dzīvības (lat.: vitale), un proti Pašdaba, kas viņam mīla (dārga). Ar ‘Miesu ribas vietā’ domāta Pašdaba, kurā ir dzīvība (lat.: vitale). Ar ‘dziļu Miegū’ domāts tas stāvoklis, kurā viņš tika pārcelts, lai viņam liktos, ka viņam ir pašdaba, kurš stāvoklis ir līdzīgs miegam, tāpēc ka tanī stāvokli viņš citādi neapzinās (nezina), it kā dzīvotu, domātu, runātu un darbotos pats no sevis; bet kad viņš sāk zināt, ka tas nav tiesa, tad viņš pamostas it kā no miega un top modrs.

148. Ka cilvēka Pašdaba nosaukta par ‘Ribū’, kas ir krūšu kauls, un proti pašdaba, kura viņam mīla (dārga), tas tāpēc, ka ‘Krūtis’ vissenajiem nozīmēja Labprātību — tāpēc ka tur ir Sirds un Plaušas. Un ‘Kauli’ nozīmēja to, kas mazvērtīgāks, tāpēc ka tajos vismazāk dzīvības; bet ‘Miesa’ — to, kam ir kaut cik dzīvības. Šo apzīmējumu iemesls ir visai dziļš noslēpums, kas vissenajiem bija zināms, un par ko, Kunga Dievišķās Žēlsirdības pēc, runa būs turpmāk.

149. Arī Vārdā Pašdaba apzīmēta ar ‘Kauliem’; un proti, Kunga dzīvinātā Pašdaba; Jezajā: “Jehova paēdinās tavu dvēseli sausumos, un darīs lunkanus tavus **Kaulus**, un tu būsi kā slacināts dārzš” (58,11). Tai pašā Pravietī: “Tad jūs redzēsīt, un jūsu Sirds priecāsies, un jūsu **Kauli** zaļos (dīgs) kā zālē” (66,14). Dāvida Psalmos: “Visi mani **Kauli** sacīs: Jehova, kas ir tāds kā Tu?” (35,10). Vēl skaidrāk tas redzams Ecekielī, kur ir runa par ‘kauliem’, ka tie dabū ‘miesu’, un gars viņos tiek iedvests (ievadīts): “Jehovas roka nolika mani ielejas vidū, un tā bija pilna **kaulu**. Un Viņš uz mani sacīja; Praviēšo par šiem **kauliem**, un saki uz tiem: Ak, sakaltušie **kauli**, klausaities Jehovas Vārdu; tā sacīja Kungs Jehovi šiem **kauliem**: Redzi, Es vedīšu jūsos garu, un jūs dzīvosīt; un došu dzīslas pār jums, un likšu uzaugt (pacelties) pār jums **mesai**, un pārvilkšu jums ādu, un došu jums garu, un jūs dzīvosīt un zināsīt, ka Es /esmu/ Jehova” (37,1.4–6). Cilvēka pašdaba, no debess raugoties, parādās kā kaut kas pilnīgi kaulains bez dzīvības (nedzīvināts) un visai nejauks, tātad par sevi nedzīvs; bet Kunga dzīvināta, tā parādās kā Miesīga. Jo cilvēka pašdaba nav nekas cits kā kaut kas nedzīvs, jebšu viņam pašam tā izliekas esam kaut kas, un pat viss. /Bet viss,/ kas tik vien viņā dzīvo, ir no Kunga dzīvības, un ja tā viņu atstātu, viņš nokristu nedzīvs kā akmens; jo viņš ir tikai dzīvības orgāns, bet kāds ir orgāns, tāda ir dzīvības rosme. Kungam vien ir Sava Pašdaba (lat.: ‘Propriura’, tāpat, kā zīmējoties uz cilvēku. To var tulkot arī kā ‘Savējo’ vai ‘Pašam piederīgo’ — tāpēc, atšķirībā no cilvēka ‘pašdabas’, kura ir tikai šķitums, tulkojumā šai vietā sakām ‘Sava Pašdaba’); Savas Pašdabas pēc Viņš cilvēku ir atpestījis, un Savas Pašdabas pēc Viņš cilvēku glābj. Kunga Pašdaba ir Dzīvība, un Viņa Pašdaba dzīvina cilvēka pašdabu, kas par sevi ir nedzīva. Kunga Pašdaba apzīmēta arī sekošiem vārdiem Lūkas ev.: “Garam nav miesas un kaulu, kā jūs Man redzat esam” (24,39.40). Tā apzīmēta arī ar to, ka Paschalā lopa Kaulu nelauza (2. Moz. 12,46).

150. Cilvēka stāvoklis, kad viņš ir pašdabā, jeb kad iedomājas sevi dzīvojam no sevis paša, ir pielīdzināts dziļam miegam, un senie to pat par ‘dziļu miegu’ sauca. Vārdā minēti tādi, kas ‘piepildīti ar dziļa miega garu’ (proti, tie, kas ir baznīcas sagrozītas patiesības mācībā) /Jez. 29,10/, un kas ‘guļ miegā’ (tie, kas paļaujas uz savu nepatieso) /Jer. 51,57/. Ka cilvēka pašdaba par sevi ir nedzīva, jeb ka pašam no sevis nevienam nekādas dzīvības nav, tas garu pasaulē tika parādīts tik skaidri, ka ļaunie gari, kas neko citu nemīl kā tikai savu pašdabu, un stūrgalvīgi paliek pie tā, ka dzīvojot paši no sevis — ar dzīviem pieredzējumiem pārliecināti, atzinās, ka nedzīvo vis paši no sevis. Kā ir ar cilvēka pašdabu, tas man nu jau vairāku gadu laikā vēlēs zināt labāk par citām lietām, proti, ka es nenieka nedomāju pats no sevis; un man vēlēja skaidri jaust, ka ikviens domāšanas priekšstats manī ieplūda, un palaikam arī, kā un no kurienes tas ieplūda. Tāpēc cilvēks, kas iedomājas sevi dzīvojam no sevis paša, ir nepatiesībā; un ticēdams sevi dzīvojam no sevis paša, piesavējas visu ļauno un nepatieso — ko viņš nekādā ziņā nepiesavētos, ja ticētu, kā lieta /istenībā/ ir.

151. 22. p. Un Jehova Dievs uztaisīja (uzbūvēja) to Ribu, ko bija ņēmis no cilvēka, par sievieti, un pieveda to cilvēkam. ‘Uztaisīt’ (uzbūvēt) nozīmē uzcelt to, kas ir kritis; ar ‘Ribu’ apzīmēta ne tāda dzīvināta, bet ar ‘Sievieti’ — Kunga dzīvināta pašdaba; ‘pievest cilvēkam’ nozīmē, ka viņam pašdaba dota. Tā kā šis Baznīcas vēlākās paaudzes (vsk.) negribēja būt debešķīgs cilvēks, kā viņu vecāki, bet gribēja pašas sevi vadīt, un tādējādi tiecās pēc pašdabas, tad viņām tā arī tika ļauta, tikai Kunga dzīvināta, kas nosaukta par ‘sievieti’ un vēlāk par ‘sievu’.

152. Ikviens, kas mazliet ievēro, var zināt, ka sieviete nav /taisīta/ no Vīra Ribas, un ka šie ietverti dziļāki noslēpumi, nekā līdz šim kādam bija zināmi; un ka ar ‘sievieti’ apzīmēta pašdaba, /saprātīs/ no tams ka ‘sieviete’ bija tā, kas tika pievilta, jo nekas cits cilvēku nekad nepieviļ kā pašdaba, jeb, kas ir tas pats, patmīlība un pasaules mīlestība.

153. Teikts, ka ‘Riba’ tikusi ‘uztaisīta’ par sievieti, nevis, ka sieviete radīta vai veidota, vai taisīta — kā agrāk, kur ir runa par atdzemdināšanu. ‘Uztaisīta’ teikts tāpēc, ka uztaisīt (uzbūvēt) nozīmē uzcelt (lat.: exstruere) to, kas ir kritis. Tāpat arī citās vietās Vārdā, kur ‘uztaisīt’ teikts, zīmējoties uz ļauno, ‘uzcelt’ (lat.: erigere) — zīmējoties uz nepatieso, un ‘atjaunot’ — zīmējoties uz viena un otru; piemēram Jezajā: “*Viņi uztaisīs mūža postažas, uzcels (erigere) senlaiku pamestas vietas, un atjaunos izpostītas pilsētas, kas pamestas kopš paaudžu paaudzēm*” (61,4). ‘Postažas’ šie un citās vietās nozīmē ļaunumus; ‘pamestas vietas’ — nepatiesības; pirmajām /proti, postažām/ pielikts vārds ‘uztaisīt’, otrām /proti, pamestām vietām/ — ‘uzcelt’, tāpat kā arī citās vietās Praviešos, kas rūpīgi tiek ievērots. Jeremijā: “*Es tevi vēl uztaisīšu, lai tu būtu uztaisīta, Izraēļa jaunava*” (31,4).

154. Nekur nav nekā ļauna un nepatiesa, kas nav cilvēka pašdaba un no pašdabas; jo cilvēka Pašdaba ir pats ļaunais, no kam cilvēks nav nekas cits, kā ļaunais un nepatiesais — kas man tapa skaidrs no tam, ka pašdabām garu pasaulē redzamā veidā nostatoties, tās parādās tik nejaukas, ka neko nejaukāku nav iespējams uzgleznot, izšķirdamas pēc sava rakstura, tā ka tas, kas viņa pašdabas /ļāunumi/ redzamā veidā, tiek parādīti, sevis izbīstas un grib bēgt kā no velna. Bet Kunga dzīvinātas Pašdabas parādās skaistas un daiļas, būdamas dažādas, skatoties pēc dzīvības, kurai iespējams piešķirt Kunga debešķīgo; un proti, kas bijuši apveltīti jeb dzīvināti ar Labprātību, tie parādās kā zēni un meitenes ar visdaiļāko seju; kas ar Nevainību — kā kaili Bērni, dažādi izrotāti, apjozti puķu vitnēm ap krūtīm, un vainagiem galvā, dzīvojam un rotaļājamies dimantmirdzuma aurā, ar laimības sajūtu no visdziļākās iekšienes.

155. Šajos vārdos, ka ‘riba uztaisīta (uzbūvēta) par sievieti’, visiešķēji slēpjas vairāk, nekā jebkad kāds no burta varētu zināt; Jo Kunga Vārds ir tāds, ka visiešķējākā /saturā/ tas attiecas uz Pašu Kungu, kā arī Viņa Vālstību — no kam ir visa Vārda Dzīvība. Tāpat arī šie, debešķīgā Laulība ir tā, uz ko visiešķējākais /saturā/ attiecas. Debešķīgā Laulība ir tāda, ka tā ir pašdabā, kuru Pašdabu, ja tā ir Kunga dzīvināta, sauc par Kunga Līgavu un arī Sievu. Pašdaba, ko Kungs tā dzīvinājis, jauš visu mīlestības Labo un ticības Patieso; tādējādi visa gudrība un sapratība tanī ir saistīta ar neizsakāmu laimību. Bet kāda šī dzīvinātā pašdaba, ko sauc par Kunga Līgavu un Sievu, ir, to nedaudzos vārdos nav iespējams pasacīt; vienīgi, ka Eņģeļi jauš sevi dzīvojam no Kunga, bet, par to nedomādami, neapzinās (nezina) citādi, it kā dzīvotu paši no sevis. Bet tā ir vispārīga sajūta (jeb rosme), kas ir tāda, ka, atkāpjoties kaut vismazākā mērā no mīlestības Labā un ticības Patiesā, viņi jauš pārmaiņu. Tāpēc viņi ir savā mierā un laimībā, kas ir neizsakāma, būdami vispārīgajā jausmā, ka dzīvo no Kunga. Šī pašdaba ir arī tas, kas domāts Jeremijā, kur teikts: “*Jehova radījis uz zemes ko jaunu, sieva (sieviete) būs ap (apņems) Vīru*” (31,22). Tā ir Debešķīgā Laulība, kas arī šie apzīmēta, pie kam ar ‘sievieti’ apzīmēta Kunga dzīvinātā pašdaba, par kuru ‘sievieti’ teikts, ka tā ‘apņem’ /vīru/; jo pašdaba ir tāda, ka tā apņem (sal.ar latviešu izteicienu: ‘apņemt (par) sievu’), tikpat kā par miesu tapusi riba apņem Sirdi.

156. 23. p. Un Cilvēks sacīja: Šoreiz /tas ir/ kauls no maniēmiem kauliem, un miesa no manas miesas; tāpēc to sauks par sievu, jo tā no vīra ir ņemta. ‘Kauls no kauliem, un miesa no miesas’ nozīmē Ārējā cilvēka pašdabu; ‘Kauls’ — pašdabu, kas nav tā dzīvināta; ‘Miesa’ — dzīvinātu pašdabu. Bet ‘Vīrs’ nozīmē Iekšējo cilvēku, un tā kā šis piesaistīts /copulatus/ Ārējam tā, kā teikts nākamajā pantā, tad šī pašdaba, kas iepriekš bija nosaukta par ‘sievieti’, šie nosaukta par ‘sievu’; ‘šoreiz’ nozīmē, ka tas tagad tā noticis tāpēc, ka stāvoklis mainījies.

157. Tā kā ‘kauls no kauliem, un miesa no miesas’ nozīmēja Ārējā cilvēka pašdabu, kurā ir Iekšējais, tad senajos laikos par ‘Kaulu no kauliem un miesu no miesas’ sauca visus tos, ko varēja uzskatīt par savējiem, un tie bija no viena nama vai vienas ģimenes, vai kaut kādā radniecībā — kā Labans nosauca Jēkabu: “*Tu tašu esi mans Kauls un mana Miesa*” (1. Moz. 29,14), un Abimeleks mātes brāļus un mātes

tēva nama ģimeni: “*Pieminiēt, ka es esmu jūsu Kauls un jūsu miesa*” (Soģu 9.1–3). Arī Izraēla Ciltis sacīja par sevi Dāvidam: “*Redzi, mēs esam tavs kauls, un tava miesa mēs esam*” (2. Zam. 5,1).

158. Ka ‘Vīrs’ nozīmē Iekšējo cilvēku, jeb, kas ir tas pats, sapratīgo un gudro, redzams Jezajā: “*Es raugos, un nav /neviēna/ Vīra, un no viņiem nav padomdevēja*” (41,28), kas nozīmē, ka nav neviena gudra un sapratīga, Jeremijā: “*Teciet uz visām pusēm pa Jeruzalemes ielām, un raugait, vai atradīsīt kādu Vīru; vai ir kāds, kas taisnību dara un meklē patiesību*” (5,1); ‘kas taisnību dara’ teikts par gudro, un ‘kas meklē patiesību’ — par sapratīgo.

159. Bet nav viegli jaust, kā tas ir, nezinot, kāds ir debešķīgā cilvēka stāvoklis. Debešķīgā cilvēka stāvoklis ir tāds, ka Iekšējais cilvēks izšķiras no Ārējā, un proti tā, ka viņš jauš, kas pieder pie Iekšējā un kas pie Ārējā, un ka Kungs valda Ārējo ar Iekšējā palīdzību. Bet šo /debešķīgo cilvēku/vēlāko paaudžu stāvoklis — tāpēc ka tie kāroja pašdabas, kas ir Ārējā cilvēka piederums — bija tā mainījies, ka viņi vairs nejauta Iekšējo cilvēku izšķīramies no Ārējā, bet it kā Iekšējais ar Ārējo būtu viens — jo tāda top jaušana, kārojot pašdabas.

160. 24. p. *Tāpēc Vīrs atstās savu tēvu un māti, un pieķersies savai sievai, un viņi būs viena miesa.* ‘Atstāt tēvu un māti’ nozīmē /atstāt/ Iekšējo cilvēku, jo Iekšējais ir tas, kas ieņem un dzemdē Ārējo; ‘pieķerties sievai’ nozīmē, lai Iekšējais būtu Ārējā; ‘būt viena miesa’ nozīmē, ka tur tie ir kopā; un tā kā agrāk Iekšējais, un Ārējais no iekšējā, bija Gars, tad tagad tie ir tapuši par ‘miesu’. Tādā kārtā debešķīgā un garīgā Dzīvība bija pievienota pašdabai, lai tās būtu kā viens.

161. Šis vēlākās Vissenās Baznīcas paaudzes (vsk.) nebija ļaunas, bet vēl vienmēr labas; un tā kā viņi kāroja dzīvot Ārējā cilvēkā jeb pašdabā, tad Kungs viņiem to arī vēlēja, bet aiz Žēlsirdības ievadīja tanī debešķīgu garīgo. Kā iekšējais un ārējais darbojas vienoti, jeb izliekas it kā viens, to nav iespējams zināt, nezinot viena ieplūsmu otrā. Vienīgi, lai iegūtu par to kādu priekšstatu, ņemsim piemēram kādu Darbību: ja tajā iekšēji nav labprātības, jeb mīlestības un ticības, un ja šajās nav Kunga, tad šī Darbība nav tāda, ko var saukt par labprātības darbu vai ticības augli.

162. Visi patiesā un pareizā Likumi izriet no debešķīgiem principiem, jeb no debešķīgā cilvēka Dzīves kārtības, jo visa Debess ir Debešķīgs cilvēks aiz tā iemesla, ka Kungs Vien ir debešķīgs Cilvēks, un Viņš ir viss visās un katrā lietā debesī un debešķīgā cilvēkā; tāpēc viņus sauc par debešķīgiem. Tā kā no debešķīgiem principiem, jeb no debešķīgā cilvēka Dzīves kārtības, nonāk ikviens patiesā un pareizā Likums, un galvenokārt laulību Likums, tad debešķīgā Laulība ir tā, no kuras /atvasinātām/ un ar kuru saskanīgām jābūt visām laulībām virs zemes; un tā ir tāda, ka ir viens Kungs un viena Debess, jeb viena Baznīcas kuras galva ir Kungs. No tam /izriet/ laulību Likums, ka jābūt vienam Vīram un vienai Sievai, un kad tā ir, tad viņi attēlo Debešķīgo laulību, un ir debešķīgā cilvēka līdzība (lat.: exemplar). Šis Likums Vissenās Baznīcas Vīriem (‘vīrs’ vispār nozīmē iekšējo cilvēku, tāpat gudro un sapratīgo (sk. 156. nr.)) bija ne tikai atklāts, bet arī ierakstīts viņu iekšējā cilvēkā — kāpēc Vīram toreiz nebija vairāk kā tikai viena sieva, un viens nams iekārtots; bet kad viņu pēcnācēji nebija vairs iekšēji cilvēki, bet bija tapuši ārēji, tad viņi ņēma vairākas sievas. Tā kā vissenās Baznīcas vīri savās laulībās attēloja debešķīgo laulību, tad laulības Mīlestība viņiem bija it kā Debess, un Debešķīga laimība; bet, Baznīcai uz beigām ejot, viņi vairs nejauta laimi laulības mīlestībā, bet iepriecā no vairākām /sievām/ — kas ir Ārējā cilvēka iepriecā. To Kungs nosauc par sirds cietību, kuras pēc Mozus viņiem atļāvis ņemt vairākas sievas, kā Kungs Pats māca: “*Jūsu sirds cietības pēc Mozus jums šo bausli rakstījis; bet radīšanas iesākumā Dievs viņus taisīja vīrieti un sievieti; tālab cilvēks atstās savu tēvu un māti, un pieķersies savai sievai, un viņi divi būs viena miesa. Tāpēc viņi vairs nav divi, bet viena miesa. Ko tad nu Dievs saistījis, to cilvēkam nebūs šķirt*” (Mr. 10,5–9).

163. 25. p. *Un viņi abi bija kaili, cilvēks un viņa sieva, un nekaunējās (nesarka).* Ka ‘viņi bija kaili un nekaunējās’ (nesarka), nozīmē, ka viņi bija Nevainīgi; proti, ka Kungs bija ielicis viņu pašdabā nevainību, lai tā nebūtu nepatīkama (nemīlīga).

164. Cilvēka pašdaba, kā teikts, nav nekas cits kā ļaunais un, redzamā veidā nostatīta, ir vislielākā mērā nejauka. Bet kad Kungs ieliek pašdabā labprātību un nevainību, tad tā parādās laba un daiļa saskaņā ar to, kas teikts 154. nr. Labprātība un Nevainība ir tās, kas pašdabu, jeb ļauno un nepatieso cilvēkā, ne tikvien atvaino, bet it kā novērš — kā ikviens var to redzēt pie bērniem: mīlot cits citu un vecākus, kad līdz ar to pavīd viņu bērnišķā nevainība, paši viņu ļaunumi un nepatiesības ne tikai neparādās, bet pat vēl patīk. No tam var zināt, ka neviens nevar iekļūt Debesī, ja viņam nav kaut cik nevainības — kā Kungs sacīja: “*Laidiet bērniņus pie Manis nakt, un neliedziet viņiem, jo tādiem pieder Dieva Valstība.*”

Āmen Es jums saku: kas nesaņem Dieva Valstību kā bērniņš, tas neieies tanī. Tad nu, ņēmis tos uz rokām, Viņš uzlika tiem rokas un tos svētīja” (Mr. 10,14–16).

165. Ka ‘Kailums, no kā nekaunas’ (nesarkst) nozīmē Nevainību, tas skaidri redzams no turpmākā, /proti/, kad nesamaitātība un nevainība bija zudusi, viņi tad /sava/ kailuma kaunējās (nosarka) un tas izlikās viņiem kā negods, kāpēc arī viņi paslēpās. Arī no tām lietām, kas attēlojas garu pasaulē, redzams, ka kailums, no kura nekaunas (nesarkst), nozīmē Nevainību; jo Gari, gribēdami taisnoties un parādīt, ka viņi ir bez vainas, nostājas kaili, lai apliecinātu savu nevainību. Un sevišķi tas redzams no tiem, kas ir nevainīgi debesī, un parādās kā kaili bērni, un skatoties pēc savas īpatnējās Nevainības, apjozti /puķu/ vitnēm. Bet kas nav tik Nevainīgi, tie parādās tērpušies greznās un spožās drēbēs (ko tu varētu nosaukt par dimant-zīdu), kādās Pravieši eņģelus palaikam redzējuši.

166. (Oriģinālā viss turpmākais līdz nodaļas beigām iespiests kursīvā.) Šīs lietas ir tās, ko Vārds šajā Nodaļā satur, bet tas ir tikai mazums, kas še izklāstīts; un tā kā runa ir par debešķīgo cilvēku, par ko pašlaik gandrīz neviens nekā nezina, tad arī šis mazums nevar neliekties dažiem neskaidriem.

167. Bet ja kāds zinātu, cik daudz noslēpumu ir ikvienā pantiņā, viņš būtu pārsteigts. Tur ir tik daudz noslēpumu, ka tas nepavisam nav izsakāms — kas no burtiskā satura (burta) visai maz redzams. Īsi izsakoties, burtiskā satura (burta) Vārdi skaistā kārtībā dzīvi attēlojas garu pasaulē, jo garu pasaule ir attēlotāja pasaule; un kas tikvien /tur/ tā dzīvi attēlojas, to Eņģeļgari otrajā Debesī jauš tajos attēlos sīkāk; un ko eņģeļgari jauš, to Eņģeļi trešajā Debesī jauš bagātīgā mērā pilnu neizteicamiem eņģeļu priekšstatiem, un proti, pēc Kunga Labpatikas, visā neaprobežotā dažādībā. Tāds ir Kunga Vārds.

*

PAR CILVĒKA UZMODINĀŠANU NO MIRUŠIEM, UN VIŅA IEIEŠANU MŪŽĪGĀ DZĪVĪBĀ

168. Tā kā man atļauts pastāstīt pēc kārtas, kā cilvēks no ķermeņa dzīves ieiet mūžības dzīvē, lai, kā teikts, būtu zināms, kā cilvēks tiek uzmodināts, tad neesmu to vis /no kāda/ dzirdējis, bet tas man dzīvā pieredzē parādīts.

169. Mani ievadīja bezjūtības Stāvokli ķermenisko jutekļu ziņā, tātad gandrīz mirēju stāvoklī — iekšējai dzīvībai līdz ar domāšanu paliekot tomēr neskārtai, tāpat ar dzīvībai piemērotu, un vēlāk kļusu, elpošanu — lai es jaustu un paturētu atmiņā, kas notiekas ar tiem, kuri ir miruši un tiek uzmodināti.

170. Klāt bija debešķīgie Eņģeļi, kas pārņēma Sirds novadu, tā ka Sirds ziņā šķitu ar viņiem vienu, un beidzot tā, ka gandrīz nekas manējs nebija man pāri palicis, atskaitot Domāšanu, un no tam jaušanu. Tas ilga dažas stundas.

171. Tā tiku atraisīts no sakara ar gariem garu pasaulē, kuri domāja, ka no ķermeņa dzīves esmu šķīries.

172. Atskaitot debešķīgos Eņģelus, kuri bija pārņēmuši sirds novadu, divi Eņģeļi sēdēja man pie Galvas; un bija jaušams, ka tā notiek ikvienam.

173. Eņģeļi, kas sēdēja pie galvas, bija pilnīgi kļusu, vienīgi ar seju pārnesdami savas domas, tā ka es jautu, it kā man būtu dota (pārvilkta) cita seja, un pat divas, tāpēc ka viņi bija divi. Eņģeļi, jauzdami, ka viņu seja tiek uzņemta, tad zina, ka cilvēks ir miris.

174. Atzinuši savas sejas /manējā/ viņi ievadīja zināmas pārmaiņas ap Mutes novadu, un pārnesa šādā kārtā savas domas, jo debešķīgajiem ir parasts ar mutes novadu runāt. Viņu domu runāšanu man bija vēlēts jaust.

175. Sāku just it kā iebalzamēta liķa aromātisku smaržu; jo, debešķīgajiem Eņģeļiem klātesot, liķa smaku jūt aromātisku — kuru saozot, ļaunie gari nespēj tuvoties.

176. Pa to laiku mani turēja sirds novada ziņā diezgan cieši vienotu ar debešķīgajiem /eņģeļiem/, kas bija jaušams, un arī no pulsa jūtams.

177. Man deva iegaumēt, ka eņģeļi patur cilvēku domās, kuras viņam ir nāves brīdī, un ir bijīgas un svētas; tāpat arī iegaumēt, ka mirēji pa lielākai daļai domā par mūžīgo dzīvību, un reti par glābšanu un laimību. Tāpēc Eņģeļi patur viņus domāšanā par mūžīgo dzīvību.

178. Šajā domāšanā debešķīgie Eņģeļi patur /mirējus/ diezgan ilgi, līdz kamēr viņi atkāpjas un atstāj šos garīgajiem Eņģeļiem, kuriem šie vēlāk piebiedrojas; pa to laiku viņi neapzinās citādi, it kā

dzīvotu ķermenī, tikai neskaidri.

179. Dzīvībai piederīgās (vitālās) substances, tiklīdz cilvēka iekšējākie ķermeniskie iecirkņi atdziest, tiek no cilvēka šķirtas, kur tik vien tās ir, kaut vai ieslēgtas tūkstoš labirintveidīgos sakaros; jo to veic Kunga Žēlsirdība, ko jautu jau agrāk, kā dzīva un spēcīga Pievilkšana, tā ka nekas dzīvībai piederīgs (vitāls) /ķermenī/ nevar palikt.

180. Debešķīgie Eņģeļi, kas sēdēja man pie galvas, pēc tam kad biju it ka uzmodināts, kādu laiku bija vēl pie manis, nerunādami citādi, kā tikai klusu, pie kam es jautu no viņu domu runāšanas, ka nekādas maldināšanas un viltības /no mirēju puses viņiem/ neko nenožīmēja, /jo/ viņi gan par tām nesmejas kā par kaut ko smieklīgu, bet tās it kā nepavisam neievēro. Viņu runāšana ir domu runāšana bez skaņas, kādā viņi sāk runāt arī ar dvēselēm, pie kurām sākumā atrodas.

181. Līdz tam brīdim cilvēkam, tā debešķīgo /eņģeļu/ uzmodinātam, ir vēl neskaidra dzīvība. Kad pienācis laiks nodot viņu garīgajiem Eņģeļiem, šiem pienākot, Debešķīgie pēc kāda brīža atkāpjas. Un man rādīja, kā šie /garīgie eņģeļi/ rikojas, lai cilvēks saņemtu gaismas baudīšanu — par ko skaties nākamās Nodaļas priekšvārdos.

* * *